

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 63

Izlazi subotom

Zagreb, 20. lipnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Za predsjednika	4
Obljetnice	5
Hrvatska knjižara	12
Što sad?	13
Partizanski zločini	16
Danas	17
Moram reći	23
Haag	29
Krvavi maršal	31
Poticaji	33
Obljetnice	34
S Pantovčaka	35
Zgodopis	37
Manifest	38
Bosno moja	39
Zgodopis	43
Osvrti	45
Živjeti NDH	47
Hrvatski jezik	48
Čitajte s nama	49
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	56
Ustaški hitrozov	60
Kolači	61
Čitatelji	62

Glasnik je besplatan

**Naklada
30.000 primjeraka**

**ISTINA ĆE UVIK NA SVITLO U PIJANU
ILI KAKVU DRUGOM STANJU**

Marko Rudela:

NOVA STRANKA - NOVE LAŽI

„SABLASTI MEĐAČKOG DŽEPA“

MASOVNI POVRATAK SRBA U HRVATSKU POLITIKU

Vladimir Biondić:

KORAK POĐE ZA KORAKOM

NAZOROVA 57

**DRUGO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HR-
VATA**

Zagreb, 19. rujna 2009. u 10 sati

(ispred kuće Josipa Manolića)

KNJIGE NA KILE

Hrvatska ima Marina Držića
 Hrvatska ima Petra Hektorovića
 Hrvatska ima Ivana Gundulića
 Hrvatska ima Marka Marulića
 Hrvatska ima Matiju Antuna Reljkovića
 Hrvatska ima Ivana i Josipa Kozarca
 Hrvatska ima Petra Preradovića
 Hrvatska ima Ivana Mažuranića
 Hrvatska ima Augusta Šenou
 Hrvatska ima Milutina Cihlara Nehajeva
 Hrvatska ima Ksavera Šandora Đalskog
 Hrvatska ima Antu Kovačića
 Hrvatska ima Antuna Gustava Matoša
 Hrvatska ima Miroslava Krležu
 Hrvatska ima Vladimira Nazora
 Hrvatska ima Milu Budaka
 Hrvatska ima Aliju Nametka
 Hrvatska ima Ivu Andrića
 Hrvatska ima ...

***

Ulazim u Interspar. Kod stola s knjigama prepirka. Na vagi je knjiga: 60 dkg. Kupac ima samo 50 kuna.

Prodavatelj: „Moram oderati korice.“

Prilazim bliže. Nastojim pomoći kupcu. Dajem mu pet kuna.

Prodavatelj: „Dobro. Oderat ću samo jednu koricu.“

Kupac: „Koju?“

Prodavatelj: „Prednju.“

Opet nudim pomoć. Dajem još jednu kunu. Prodavatelj dere samo stražnju koricu. Kupac je zadovoljan: „Imam kod kuće kartonsku kutiju za cipele. Sam ću si nalijepiti stražnju koricu.“

Odlazim misleći na tu stražnju, otrgnutu koricu. Što li će prodavatelj s njom? Hoće li završiti na Pantovčaku ili u Banskim dvorima? Naime, i tamo vole čitati knjige.

***

Hrvatska sada ima Stjepana Mesića, Ivu Sanderu i Luku Bebića.

Zato Hrvatska i ima ...

Hrvatska ima ono što nikad nije imala ...

Prodaju knjiga na kile, na kilograme ...

Hrvatskoj danas, zaista, može pozavidjeti još samo Krapinski pračovjek

***

Bože, čuvaj Hrvatsku, moj dragi dom!

MESIĆEVE LUDE GLJIVE

Za tatu, Josu tovariša, odavna se zna.

Kao omaklo mu se, pa ravno u šumu. Dobar dan drugovi partizani. Ja sam Vaš. Joso. Odavna se borim za istinu i socijalnu pravdu. Oni moji susjedi imaju odviše, a gledajte mene. Ja i crkveni miš. Morao sam. Mogu li s vama?

Možeš, ali ni mi nemamo ništa. Isto kao i ti. Sve sami kukavelji. Potucamo se po špiljama, a jedemo ono što u šumi nađemo. Koru, mahovinu, gljive. Lude gljive.

Prozvaše ga zbog te novostečene navike Ludi Josu.

Nakon rata.

Oni što imahu odviše, ostadoše bez išta. Što će im i to išta? Joso im uvijek bio pri ruci. Napuni vreću, skini vreću s tavana, odnesi vreću. Skloni je od tavanke prašine. Na sigurno. Kod Jose. Često, često, osobito kad bi po navici opet krenuo u šumu. Po gljive.

Ludi Josu.

Sin rastao, stasao. Ni taj ne može bez gljiva. Ludih. Dakako. Obožava ih. Nu, manje se drži šume. Bole ga krsta, već je u godinama. Sadi gljive u podrumu.

Eh, što sve ne rodi u tim podrumima Pantovčaka!

Bijaše dobra. Ovogodišnja. Proljetna. Berba.

Berba gljiva, berba ludih gljiva.

Torbicu na rame. U torbici malo slanine, malo luka, i zna se – malo ludih gljiva. Ravno na Velebit. Do Šaranove jame.

„Velikim komemorativnim skupom kod Šaranove jame, prvog masovnog gubilišta u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj,“ – pred više od osam sudionika koliko ih se moglo na fotografijama golim okom nabrojiti

– „obilježena je 68. obljetnica osnutka ustaškog logora Jadovno-Slano (na otoku Pagu)“, izvještava „Novi list“ (15.6.2009.)

Glavni govornik: Stjepan Mesić.

Skide Stipa torbicu s ramena, maši se u nju, prožvače, otpljune, pa progovori:

„Ovdje danas nema spomenika. Nije bilo ni proboja logoraša i oslobađanja. Ovdje je u kratkom vremenu postojanja logora bila samo smrt.“

Čekaj malo družo Stjepane, tko je to ubijan i ubijen u Šaranovoj jami?

„Nisu se ovdje vodili nikakvi popisi ili evidencija. Samo se ubijalo i ubijalo.“

Ali družo Stjepane, za ubiti treba biti. Tko je sve dovođen do Šaranove jame?

„Politika i ideologija NDH mnoge su nedužne smatrali svojim neprijateljima i trebalo ih je likvidirati.“

HRVATSKI PREDSJEDNIK POLOŽIO VIJENAC I POKLONIO SE ŽRTVAMA USTAŠKIH ZLOČINA U LOGORU JADOVNO

Družo Stjepane, ako se zaista ubijalo, morali su ostati tragovi.

„Kosti ubijenih u logoru Jadovno nikada neće biti ekshumirane jer su razasute u desetine nepoznatih jama Velebita.“

Reče to, pa se primi torbe. Ona prazna. Jedva nakon toga izusti:

„Čini se da nikome nije stalo da se pronađu posmrtni ostaci tih žrtava.“

Hajde, drugovi antifašisti. Krenite na Velebit. Ne brinite za torbice. Bit će pune. Velike su zalihe Stipe Josina.

T. Drugina

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

UZ DRUGU OBLJETNICU SMRTI IVICE RAČANA

Odlomak iz knjige političkih eseja

prof. Marijan Krmpotić,
Zagreb

ISTINA ĆE UVIK NA SVITLO U PIJANU ILI KAKVU DRUGOM STANJU

Nisu se u Beogradu jugokomunisti i velikosrbski iztragači (hrv. = iztrebitelji) hrvatskog jezika uzpaničili bez razloga kada je u Zagrebu 1967. objavljena Deklaracija o nazivu i položaju hrvatskog knjiženog jezika. Jerbo, Deklaracija o ravnopravnosti hrvatskog jezika bila je više od toga. Bila je hrvatski rodoljubni čin, početak borbe za ravnopravnost i samostalnost ne samo jezika nego i hrvatskog naroda. Bila je sjeme pobune koja će 1990. buknuti i završiti uzpostavom suverene Republike Hrvatske. Zato su po direktivi iz Beograda Deklaraciju žestoko napali udbaši. Udbaškom pukovniku Josipu Manoliću podređeni zastupnici u Saboru SRH sledili su njegov primjer. Na sjednici Republičkog vieća Sabora SRH Stjepan, Stipe, Mesić zatražio je, kako 30. travnja 1967. piše Vjesnik, krivični (kazneni – komunjare nikad nisu naučile hrvatski) progon svih podpisnika Deklaracije svejedno: "da li su ju podpisali u pijanom ili kakvom drugom opojnom stanju".

U Jutarnjem listu 2. travnja 2009. u podlistku Komentari, Davor Butković ne znam da li u pijanu ili kakvu drugom opojnom stanju napisal je članak "Ivica Račan zaslužuje ulicu u Zagrebu" (je zaslužil – u srbskom se pod utjecajem balkanizama sve više gubi razlika između svršene i trajne radnje). Kako je taj isti Davor Butković u pijanu ili kakvu drugom opojnom stanju (gosp. Slaven Letica to je ljepše sročil u Opasnim vezama

na TVZ1 kod g. Tihomira Dujmovića 3.3.09.) bil kadar u svojoj bujnoj mašti izmisliti čak i lažni interview sa živim predsjednikom Vlade (premije-rom Sanaderom), zašto onda ne bi u toj svojoj tematski u lievo nasadenoj mašti napisal i da "Ivica Račan zaslužuje ulicu u Zagrebu". Nu, pogrješka nije samo u jeziku i imenu grada, pa zato pođimo redom.

Rođen je u Njemačkoj u logoru za raseljene osobe. Majka izbjeglica iz Jugoslavije, otac nepoznat. Taj vođa radničke Partije u Radnoj knjižici nema upisana ni dana radnog staža kano radnik. **★ (...) i osobno svjedočim da je Ivica Račan od 1971. – 1989. igrao vrlo negativnu ulogu, da je bio Jugoslaven, a ne Hrvat, da je bio titoist a ne demokrat** – potvrđuje Zdravko Tomac u "Dva lica Ivica Račana", Fokus 2.5.2008. Pošto je na prijedlog Gradskog Komiteta 1970. kooptiran u CKSKH i bil zadužen za idejnopolički rad, pokazalo se da drug Ivica Račan nije shodan onodobnoj proljećarskoj politici nacionalno osvještenih Partijaca u Gradskom Komitetu, pa su u Gradskom Komitetu rogororili da je ime Ivica Račana na njihovu prijedlogu bila "štamparska greška". **★ Čul od Srećka Bijelića saborskog zastupnika. M.K.**

Zapažena politička uloga komunističkog aparatčika Ivica Račana počinje nakon Titine sječe Prolječara u Karađorđevu. Kano predsjednik "Ideološke komisije CKSKH" Ivica Račan je uz pomoć Udbe odigral vrlo ružnu i prljavu ulogu u lovu na glave članova "maspoka" i odgovoran je za zločine učinjene Hrvatima: progone, zlostavljanja, zatvaranja pače i smrti Hrvata iz redova Prolječara – od Dražena Budiše do Mike Tripala. **★ Po riečima Mike Tripala.**

la tada je 100 tisuća ljudi izbačeno s posla, a 2.000 je završilo na robiji zajedno s Franjom Tuđmanom, pa je Račanovo zapoviedanje tim progonima po mnogima velezdajnički čin nad hrvatskim nacionalno osvještenim Partijcima i žarkim rodoljubima. Za bezprijekorno obavljen posal u rušenju hrvatskog Proljeća, Ivica Račan kano vrstnu ideologu jugotitoizma, sliede nagrade. Taj bivši direktor Visoke Partijske Škole "Josip Broz Tito" u Kumrovcu, dogural je kano prokušan kadar do položaja predsjednika ideološke komisije CKSKH do Beograda u Predsjedništvo SKJ.

Bo, po smrti JBTita, dolazi do ideoloških promjena u SKSrbije. Zaredali se mitinzi antibirokratske revolucije Slobodana Miloševića. Ivica je Račan zabrinut za budućnost SKJ i Jugoslavije. Misleći valjda da time spašava Titinu Jugoslaviju od agresivne velikosrbske politike, titoist Ivica Račan na nagovor drugova iz Ljubljane na XIV. izvanrednom Kongresu SKJ 22.1.1990. okreće leđa Slobodanu Miloševiću. Međutim po svemu sudeći, tek po povratku u Zagreb sinut će mu da su Slovenci u Beograd zapravo došli rušiti Jugoslaviju – a ne da bi ju spasili. Vjerovatno iz grižnje savjesti zbog štete koju je učinil Jugoslaviji 40 dana prije na XIV. kongresu SKJ, Ivica Račan ne poduzima ništa da CKSKH zabrani ratne trublje Miloševićeve antibirokratske revolucije trumpetati po notama Memoranduma SANU za vrieme velikog mitinga za tobožnje "bratstvo i jedinstvo" na Petrovoj Gori gdje se 4.3.1990. skupilo oko 50.000 militantnih bradatih četnika pod šajkačama s kokardama s Korduna, Banije, Like, Bosanske krajine i Pokuplja, ter s Kosova, Vojvodina,

ne i Srbije da bi noseći velike Miloševićeve slike pod srbskim zastavama tražili uhitbu svih hrvatskih političara, uzvikujući: "Jugoslavija!" i još glasnije: **"Ovo je Srbija! Slobodane srbski sine kad ćeš doći do Udbine! Ubit ćemo Tuđmana!"**

Otada titoist Ivica Račan još samo u JNA vidi jamstvo za obstanak Titine Jugoslavije. Dotada su već obavještajne službe i KOS-a i KOG-a, (Kontraobavještajnih grupa koje su u izravnoj vezi s Generalštabom), procjenile nakon prvog kruga višestranačkih demokratskih izbora 1990. da će u Hrvatskoj sigurno na vlast doći HDZ, pa je Ge-

neralštab odlučil da JNA prije toga pod hitno razoruža Hrvate. Znajući kano predsjednik IKCKSKH za tu odluku Generalštaba JNA, Ivica Račan svejedno ziheraški podlo šuti. I ne poduzima ništa da JNA spriječi u pljački oružja hrvatske TO. Uskoro slijedi još jedan pokušaj da se već razoružanoj Hrvatskoj zada smrtni udarac pomoću embarga na uvoz oružja. Zalaganjem Velike Britanije i ministra vanjskih poslova SFRJ Budimira Lončara – UN su nametnuli embargo na uvoz oružja Republikama SFRJ Rezolucijom 713(199.) VS od 25. rujna 1991. kako bi se do zuba naoružanoj JNA omogućila pobjeda u munjevitu agresivnom ratu protiv Hrvatske. ★ **Da JNA**

nije opljačkala oružje hrvatske TO i podijelila ga četnicima, u Domovinskom ratu bi zacijelo poginulo upola manje hrvatskih branitelja. Suglasje Ivica Račana s Generalštabom JNA glede predaje hrvatskog oružja JNA čini ga odgovornim za čin po mnogima ravan nacionalnoj veleizdaji prema hrvatskom narodu. Hrvatska TO imala je oko 260.000 komada lakog i srednjeg streljačkog i topničkog oružja dostatna za 200.000 branitelja. Koliko bi manje hrvatskih branitelja ostavilo kosti na bojišnicama da im je bilo tog oružja? Koliko bi manje hrvatskih majki ostalo u crno zavito, a Zid Boli bil kraći? Je li jugoslavenčina Ivica Račan ikada postal svjestan zla koje je učinil Hrvatima? I ne samo da nije Hrvatsku branil od agresora s puškom u ruci kano svi častni rodoljubi, nego ★ **"Račan i njegovi ondašnji i današnji sljedbenici nikada nisu osudili JNA, njezine generale, crvenu zvijezdu petokraku"** – kako nas podsjeća u "Račanovim načelima" Mladen Pavković u Hrvatskom Slovu 22.8.2008.

Po povratku iz Beograda, suočen s demokratskim političkim vrenjem u Hrvatskoj 1990., titoist Ivica Račan zna da vlast najlakše može zadržati samo pobjedom na slobodnim izborima. Kako je baštinitel komunističku obuzetost trajnom vlašću i bil duboko uvjeren da će ga Hrvati nagraditi zbog razkida sa Slobodom Miloševićem, Ivica Račan razpisuje slobodne izbore siguran u pobjedu. Nu, komunisti vikli na čorave pobjede na jednostranačkim čoravim izborima, kad su vidjeli da su demokratske izbore izgubili, pali su zaprepašteni u tako dubok stupor da su vlast krotko predali dr. Franji Tuđmanu i HDZ-u.

U međuvremenu da se Partija održi u skladu s političkim promjenama, Ivica Račan proširit će joj ime

u: „Savez komunista Hrvatske/Stranka demokratskih promjena“ (SKH/SDP), pa je po izborima 1990. Partija u Sabor ušla sa 105 zastupnika. Pošto mu je u Hrvatskom saboru 25. lipnja 1991. prigodom izglasavanja "Rezolucije o samostalnosti Hrvatske i razdruživanju Hrvatske od SFRJ" odbijen prijedlog da se uz "Saborsku Rezoluciju" donese i njegov amandman koji Hrvatskoj omogućuje novo udruživanje u Jugoslaviju – Ivica je Račan, po mnogima opet postupil veleizdajnički prema hrvatskom narodu. Sa 104 zastupnika SKH/SDP demonstrativno napušta sjednicu Sabora radije nego da u tom prielomnom trenutku hrvatske poviesti svoj glas dadu za samostalnu i nezavisnu Republiku Hrvatsku. ★ **Jedino se zastupnik Marko Vlašić Čiči suprostavil zaključku Kluba SKG/SDP i ostal je u sabornici glasovati za samostalnu Hrvatsku Državu.**

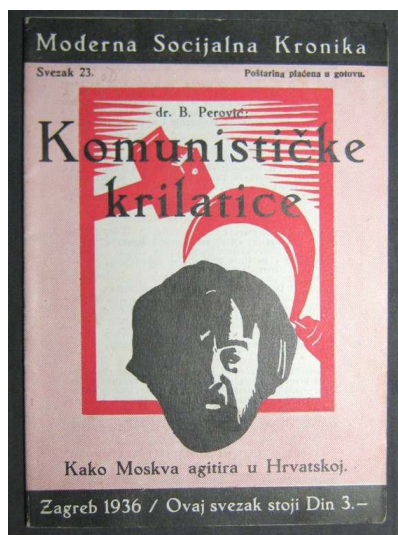
Ranjena taština titoista Ivica Račana, na to poniženje zbori govorom mržnje na Franju Tuđmana i HDZ. Kako bi mu međunarodna zajednica na demokratskom Zapadu vjerovala na rieč, preko noći pretvara se iz komunističkog neprijatelja kapitalizma u prozapadnog socialdemokrata. Partijac ne može bez Partije i da ne ignorira hrvatsko ime pa SKH/SDP postaje Socialdemokratskom Partijom. Pod novom demokratskom krabuljom – iz jala i osvetničke mržnje na Franju Tuđmana koji ga je zbacil s vlasti i srušil njegovu komunističku Jugoslaviju – titoist Ivica Račan zlobno komunjarski utječe se prokušanoj mađaronskoj politici "zavadi pa vladaj", pa Hrvate ocrnjuje prokušanom klevetom prosrbskog bana Mađara Khuena Hedervaryja dok svijetu laže o ugrozi srbske manjine u Hrvatskoj. U to ime Ivica Račan HDZ huškački naziva: ★ **"strankom opasnih namjera"** (nakana - komunjare nikad nisu naučile hrvatski). Uskoro će

njegova za osvetom vapijuća ranjena taština podleći manipulaciji međunarodnih činbenika koji ne mogu prežaliti Jugoslaviju i Franji Tuđmanu oprostiti Hrvatsku. U listopadu 1999. poslije razgovora s britanskim ministrom vanjskih poslova Robinom Cookom koji sam za sebe reče da vapi za rušenjem Tuđmana kano za najboljom vijesti u 21. stoljeću, Ivica Račan se upliće u vazalsku mrežu britanskih imperialnih interesa kano i njegov idol JBTito 46 godina prije njega. (**★ JBTito je za posjete Londonu 1953. nakon tajnih razgovora s Churchillom, također postal pijunom britanskih interesa pošto su ga Britanci postavili na čelo Pokreta nesvrstanih države netom oslobođene izpod britanskog kolonijalnog jarma da ne zaglave u sovjetskom lageru. Da je tako bilo najbolje svjedoči sukob s Castrom i oštar govor JBTita u Havani 1979. na Konferenciji nesvrstanih kada je Pokret jedva spasil od sovjetskog zagrljaja. Drugi je dokaz što su Britanci pustili da se nesvrstani raztepu čim je SSSR izgubil hladni rat i nestal s političke pozornice.**)

Međunarodni moćnici će zatim izcieliti ranjenu taštinu Ivica Račana tako što će odriešiti kesu i omogućiti mu uz pomoć probrane garniture političara mentoriranih u inozemnim psihološkim stožerima zakulistno pripremljenih još za vrijeme bolesti prvog Predsjednika – da se što lakše uspne do Banskih Dvora. (**★ »Čekali su se rezultati parlamentarnih izbora u koje je međunarodna zajednica uložila velika sredstva kako bi došlo do promjena.«** – Mate Granić u knjizi „Vanjski poslovi iza kulisa politike“; str.192.)

I već kano zaboravljeno je – a nije – da je negdje još 1989. u

Washingtonu bila zamiešana šestočlana koalicija s dvojicom nespojivih ljudi Draženom Budišom i Ivicom Račanom s podieljenim ulogama kano jedina mogućnost da se pobiedi HDZ. Nu, poslije izbora Dražen Budiša nije htio poći u Washington na poklonstvo Madeleine Albright idejnoj začetnici koalicije. Zbog te svoje načelnosti međunarodna zajednica proglasit će ga nacionalistom i kazniti. Ivica Račan izigrati će zajednički dogovor i praveći se Englezom svoje birače ne će naputiti da izglasaju Dražena Budišu za predsjednika

RH. Nu, nakon odlona novog Predsjednika Republike S.S. Mesića da podpiše s Amerikancima Sporazum o neizručenju američkih vojnika Međunarodnom kaznenom sudu, doći će do prekida već uhodanih odnosa s Washingtonom. Odatada je američka pozicija na Balkanu prepuštena Britancima na veliko laknuće S.S. Mesića koji od sebe čini promicatelja balkanskih integracija. Velika Britanija odmah na Zagrebačkom Summitu 14.10.2000. pristupa ostvaritbi svojeg plana iz 1993. po kojem sve države Zapadnog Balkana kano jedan „region“ ulaze u EU u britanskom paketu: manje Slovenija plus Albanija!

Osvojivši vlast, Račan i njegov Partijci nemilosrdnom detuđmani-

zacijom razhrvaćuju Hrvatsku. Pošto su državotvorne i braniteljske kadrove čistkama pokosili, u sudstvu, u obaviještajnim službama, u bolnicama sve do dječjih vrtića, sjedaju na mjesta izvornih hrvatskih antikomunista u državnoj upravi i u Mirovinskom fondu. **★ Račanov ministar socialne skrbi Davorko Vidović u Mirovinskom osiguranju smijenil je sve pomoćnike direktora koji su bili stručnjaci upravo za Mirovinski fond. Dovel je ljude bez diplome i bez ikakvih kvalifikacija već samo partijski podobne** – piše dr. med. Dragutin Rosandić u HS 8.12.2000. Iz Ministarstva vanjskih poslova odstranili su 35 veleposlanika i konzula. Ivica Račan nastoji ustroj obaviještajnih službi malone obezglaviti. Ukida Županijski Dom Sabora. Hrvatski Državni Sabor lišava imena državni. Zapušta Oltar Domovine. Račanovi su Partijci promjenili imena 189 ulica i trgova, među njima i Trgu Hrvatskih Velikana. Nesnošljivi su prema katoličkoj Crkvi i na odlazku s vlasti ostaju joj dužni 270 milijuna. Ivica Račan u uporabu vraća metajezik jugokomunističke birokracije, pa i „**Saborski odbor za naobrazbu, znanost i kulturu**“, nazivaju srbskohrvatski po JUS-u "**Odbor za obrazovanje, kulturu i sport**". Pošto je Redarstvo prozval Policijom, iz nje je dal izbaciti 3700 dragovoljaca Domovinskog rata koji u zaklonu crkve na Trgu sv. Marka iz prosvjeda mjesecima gladuju, a Ivica Račan umjesto da njima vrati koru kruha – u policiju je vratio umirovljene i odpuštene udbaško-milicijske kadrove. Potom ukida policijsko odgojno-obrazovni sustav, pa je hrvatska policija ostala nedostatno pripremljena za suvremene izazove koji se pred nju postavljaju devet godina kasnije. Iz uredništva medija Račanovi titoisti pomeli su sve hrvatske državotvorne novinare. Dva put je mienjal

Zakon o HRT-u da bi novinari koji ne vole Hrvatsku mogli otvoreno sprovoditi blokadu mišljenja i nepoćudnih im informacija i kljukati nas temama obojenima samo bojom lijevog ideološkog totalitarizma. I još ni u 2009. god. komunijare nisu HRT vratili u vlasništvo svih građana Hrvatske i još smo žrtve njihova jednoulja, ideologizirana novinarstva s osnovnom porukom da u hrvatskoj nacionalnoj državi ništa ne valja – i na taj način čak hoće da je sruše.

★ **»(...) i bit ću vrlo grub u ocjeni pa ću reći da po pitanju medijskih sloboda i prava možemo sa zavišću i nostalgijom razmišljati o vremenima HDZ-a.«** – piše Ivan Zvonimir Čičak u članku: "Govor mržnje opet hara hrvatskim medijskim prostorom"; Profil, Novi list 6.10.2001.

Zasjevši u Banske Dvore Ivica Račan sve važne odluke donosi sam. Ugrabio je takvu vlast kakvu na ovim prostorima nakon JBTita nije nitko imal – daleko veću od one koju je u ratnim uvjetima velikosrbske agresije imal pokojni predsjednik Franjo Tuđman. ★ **Dok su za Domovinskog rata soroševski mentorirani čelnici neoliberalne oporbe i ujdijevci okupljeni oko časopisa Erasmus Gilde prozivali i optuživali dr. Franju Tuđmana kano rigidna autokrata, toliko im je za njihove nakane smetal njegov autoritet Vrhovnika, da su čak usred rata od dr. Franje Tuđmana tražili da odstupi s položaja na koji je bil izabran na demokratskim izborima slobodnom voljom hrvatskog naroda** – v. Ivan Biondić „Magna Fraus“ str. 143. ili "Domovinski rat i zločin za piscim stolom", Fokus 5.12.2008.). Dotle, gle čuda, 7 godina kasnije godine 2000. u uvjetima mirnodobskog poraća, nitko od tih istih ujdijevaca i lievih neoliberala

oporbenjaka Tuđmanovu autoritetu – ne proziva, a kamoli da obtužuje, Ivicu Račana za njegovo rigidno autokratsko vladanje. Zar samo zato što je Ivica Račan snagom autokrata krutom detuđmanizacijom razgrađival sve što je dr. Franjo Tuđman izgradio? OPAZKA! Ma, i drugdje u Europi pobjeđivale su lijeve snage, nu nigdje nisu razarale okvire svoje nacionalne države kano Račanovi reformirane i deformirane komunijare u Hrvatskoj. ★ **»Prevarili su nas oni za koje smo mislili da se mogu reformirati.«** – izjavila je tadanja podpredsjednica HSL-a i kasnije predsjednica HSL-a gospođa Đurđa Adlešić, na predizbornim skupu koalicije HDZ-HSL u Vojniću; Novi list 14.3.2003.

Doista! Ljevičarenje račanovaca izcrpljivalo se uglavnom u antihrvatskoj djelatnosti bez imalo osjetljivosti za socialno ugrožane slojeve pućanstva, za pravedniju razpodjelu dobara. Zbog promašene gospodarske politike, Državu enormno zadužuju, pa zovu u pomoć MMF. Krešu plaće za 20%. Braniteljima oduzimaju invalidnine ako proteze i štake ne bi donieli i bacili na stol Račanovu ministru. Štede i otimanjem iz dječjih usta, pa Račanova Vlada ukida **"Nacionalni program demografskog razvitka"**. Svojom se

protunatalitetnom politikom obrušila na hrvatske majke i djecu. Umanjili su im ili ukinuli roditeljske naklade što je polučilo naglo smanjenje broja rođenih. Za hrvatski narod u kojem dva put više ljudi dnevno umire nego što se rađa to je smrtna osuda koja po mnogima, također, spada pod rubriku Račanovih nacionalnih veleizdaja!

Također, Ivica Račan 2002. obustavlja i rad saborske **Komisije za utvrđivanje žrtava rata i poraća**, pa počinitelje partizanskih zločina ostavlja nekažnjenima. Nu, zato već u travnju 2000. po mnogima u okviru izdaje nacionalnih interesa – protivno odluci Franje Tuđmana da Haag dira u akcije Bljesak i Oluja – Račanova većina u Saboru donosi **Deklaraciju o suradnji s Međunarodnim kaznenim sudom u Haagu (ICTY/MKSJ)** po kojoj su obranbeno oslobodilački vojno/redarstveni podhvati Bljesak i Oluja stavljeni pod jurisdiciju tog političkog Suda koji hrvatske pobjede u obranbeno-osloboditeljskom Domovinskom ratu hoće neutralizirati radi izjednačenja krivnje s agresorom i u građanski rat preimenovati. Neprijatelji Hrvatske u međunarodnoj zajednici diskriminiraju Domovinski rat kako bi i dr. Franju Tuđmana na optuženičku klupu posjesti mogli. Novinarica Vesna Kljajić u emisiji Noćna mora 17.11. 2007. izjavljuje: ★ **"Račanova koalicijska vlada davala je obilno dokumente Tužiteljstvu u Haagu za optužnice protiv Hrvata"**.

OPAZKA: Nisu li u tom obilju dokumenata i onih sto, onda reduciranih na 23, "topničkih dnevnika" za koje glavni haaški tužitelj Serge Brammertz tvrdi da mu ih RH nije predala? Uostalom, odakle glavni tužitelj zna koliko ima tih dnevnika ako ih on već ne posjeduje? Uostalom, kako bi bez njih mogal sačiniti optužnicu protiv generala Ante Gotovine o pre-

komjernom granatiranju Knina? Uostalom, zašto Javier Solana ne želi Tužiteljstvu predati izvješća europskih promatrača, ako ne misli da Tužiteljstvo već ima te dnevnikove koje traži od Vlade RH? **★ "I ja tako mislim"** – izjasnil se o tome i Slavko Degoricija, autor knjige "Nije bilo uzalud" u emisiji TVZ1 "Opasne veze" 9.6.2009.

Tužiteljstvo Suda iznosi „Oluju“ kano čin agresije RH na Srbsku Republiku Krajinu (Vjesnik 22.12.2000.) i u haažkim montiranim optužnicama hrvatske državne strukture optužuje za zajednički zločinački podhvat radi etničkog čišćenja srbske manjine. Tako na temelju Račanove klevete da je HDZ "stranka opasnih nakana" tajne britanske obavještajne službe u interesu britanske imperialističke politike na Balkanu, RH sve više i otvorenije krste kano „državu opasnih nakana“ i zatim u Hagu Hrvatsku optužuju kano „državu nastalu na zločinu“. **★ »Radi čega bi - po riječima haažkog sudca Francuza J.C. Antomettia - Tuđman da je živ bio u Haagu na optuženičkom klupi«** - prenosi nam Davor Ivanković u Večernjem listu 18.5.2009. u članku: "Od Brechta do Tuđmana". Okaljati Franju Tuđmana "udruženim zločinačkim podhvatom" i poništiti njegovo djelo detuđmanizacijom san je svakog britanskog političara, pa na tome rade zdušno svi koji bi na Balkanu rado opet imali Jugoslaviju. Hoće nas uništiti jerbo za svaku Jugoslaviju najveći je neprijatelj Hrvatska Država, kako što je za masoneriju najveći neprijatelj Katolička Crkva!

Je li se tako Ivica Račan napokon na naš račun barem odužil Britancima? Naime, bude li RH u Haagu na MKSJ proglašena „zločinačkom državom“, zaprijetiti će joj izobčitba iz uljuđena svijeta sa međunarodnim zahtjevom za ukinućem

njezina državnog suvereniteta. Hrvatska će biti opet svedena na folklorističnu zavnohovsku Hrvatsku, t.j. šturi zemljopisni pojam kano što je bila u doba SFRJ kada su nam u Hrvatskoj gospodovali bud Srbijanci, bud Srbi iz Hrvatske. I bude li po optužbi haažkog Tužiteljstva "Oluja" proglašena zločinačkom akcijom, onda tko može biti siguran od progona ako je sudjelovao u obrani Domovine od velikosrbske agresije? Zbude li se to, ime titoista Ivica Račan s bradicom i kačketom à la Lenjin i s mržnjom u srcu na „stranku opasnih nakana“ u hrvatskoj poviestnici ostati će zapisano crnim slovima, zar ne?

Također, Ivica Račan samovoljno razpušta i Državnu Komisiju za granice. Vjerojatno stoga, kako piše A. Plišić u Jutarnjem listu 10.11.2004., što je **★ »Mesić podržao ugovor kojim je Slovincima darovan hrvatski teritorij«** – titoistička većina u Saboru od Račana ne traži ostavku kad je iza leđa Hrvatskom Sabo-

ru, svojim koalicijskim partnerima, javnosti, parafiranjem sporazuma Račan-Drnovšek 2001. po mnogima počinil veleizdajnički čin prema hrvatskom narodu, darovavši Slovincima 170 km² hrvatskog teritorialnog mora, odnosno hrvatskog državnog teritorija veli-

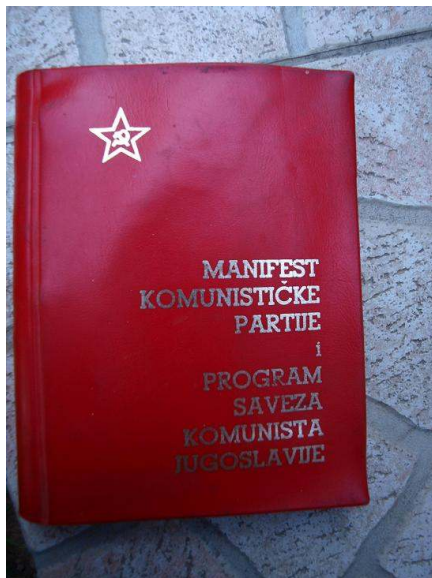
čine jednog Lichtensteina – kano da mu je Hrvatska ćaćina prčija. **★ Ta Račanova solo akcija Hrvatsku će skupo stajati za pregovora o ulazku u EU 2009. godine.** Također, titoistička većina u Saboru ne traži Račanovu ostavku ni kada 2002. sa SRJ ugovara katastrofalni Protokol o dvojnomo suverenitetu na Prevlaci premda je rieč o hrvatskom teritorialnom moru; • ni kada se odriče hrvatskog suvereniteta na Dunavu na Šarengradskoj adi; • ni kada bez znanja koalicijskih partnera i Sabora, s britanskim obavještajcima i uhodama institucionalizira u RH skupinu "Cash" s protuzakonskim telefonskim prisluškivanjima radi sramotna lova na generala Antu Gotovinu i izručenje generala Bobetka Haagu; • ni kada je potpisal katastrofalan ugovor glede NE u Krškom i oštetil RH za teške milijuna dolara; • ni kada je ulupal ogromne novce u sanaciju banaka da bi ih prodal poslije jeftino tuđincima • ni kada se u Saboru glasovalo o prodaji INE po ugovoru koji zastupnici uobće nisu vidjeli; • ni kada je ministrica Pave Župan Rusković optužila Slavka Linića da je hotel „Excelsior“ prodal za milijun maraka, a bilo je ponuda trideset puta većih; • ni zbog kriminala i korupcionaških afera u Viktoru Lencu i INI koje je **★ »kako je sam priznao Slavko Linić za-taškao radi mira u Račanovoj koaliciji«** - podsjeća nas Milan Ivkošić u Večernjaku 23.5.2009. i 17.1.2009.; • ni zbog toga što je dobro uhljebil i okučil sve svoje tri žene; i t.d., i t.d.

U pokorničkom odnosu prema zapadnobalkanskim britanskim interesima u svezi s Tužiteljstvom haažkog suda, do izražaja dolazi Račanova hinbena samovolja bezobzirno drska glede Dražena Budiše kano koalicijskog partnera. Ona se izkazuje u dostavljanju kapom i šapom, bez Budišina zna-

nja, u Haag dosjea s oznakom državne tajne, u nasilnu razvlašćenju transkripata iz Tuđmanove osobne pismohrane i najpovjerljivijih spisa iz državnog arhiva, po čem će uslijediti teške haažke obtužnice protiv hrvatskih generala i zahtjevi za njihovim izručenjima. Dražen Budiša razilazi se s Račanom zbog haažkih obtužaba protiv hrvatskih generala koje, po Budišinim prosudbama, dovode u pitanje i obranbeno osloboditeljski značaj Domovinskog rata i sljedstveno tome i obstanak same Države. Za hvalu što mu je svojedobno Dražen Budiša osigural saborsku većinu da može Vladu sastaviti, Ivica Račan podkupio je ministre iz redova HSLŠ za svoje foteljaše i uništio jedinu uglednu građansku stranku centra. ★ **"SDP je s osvajanjem vlasti počeo pokazivati svoje staro komunističko lice"** – reći će Dražen Budiša u Novom listu 20.11.2002. str.7; u članku "Suradivat ćemo s bliskim strankama samo da srušimo SDP";

Račan je izgubio izbore 2003. jerbo njegova vlada lievog centra nije riješila nijedan od problema kojima je Država bila suočena prije 3. siječnja 2000. ★ (...) **„premijer Račan se prema hrvatskoj javnosti odnosi kao prema malodobicima, dijeleći obećanja koja ne ispunjava** – iztaknuo je u Vukovaru na konferenciji za novinare saborski zastupnik Želimir Janjić kako piše Novi list od 22.8.2003. Ivica Račan nije ispunio ni jedno od predizbornih obećanja: na prijevaru ilegalno obogaćene po Zakonu o pretvorbi i privatizaciji nije ni taknuo i nije, izkrivljujući Tuđmanove rieči, obznanio imena 200 bogataških obitelji kako im se grozil; nije smanjio nezaposlenost i nije otvorio 200.000 novih radnih mjesta; i t.d., i t.d. To je pogoršalo sliku o Hrvatskoj u vanjskom svijetu, da: ★ **»Nakon katastrofalne**

godine Račanove vlasti više nitko i ne pomišlja na to da bi OESS-ova doušnička misija mogla biti okončana«, 23. 12. 2002. u Slobodnoj Dalmaciji tvrdi Davor Gjenero u članku 'Račanova poza umornog mislioca'. Stanje društvene svijesti u Hrvatskoj je 2003. bilo gore nego prije 2000. Hrvatska je postala zemljom poviestnih absurda, zemljom ogorčenih i razočaranih ljudi.

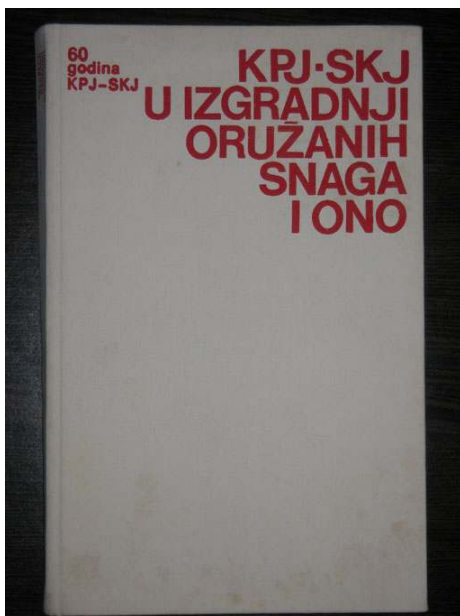
Račan je izgubio izbore 2003. jerbo se bez nacionalno osmišljene politike uskoro iscrpio model vladanja koji se u Račanovoj jugokomunističkoj životnoj političkoj praksi svodio na izlizane komunjarske trikove: trač, podmetačine, klevete, laži. Međutim, državnička politika je zahtjevnija. Traži vizionara. Vanjskoj politici se hoće vizionarstva, poznavanja diplomacije i vjerodostojnih nastupa. Toga u Ivici Račana – vična na centralističku tranzmisijsku Partijskih zadataka – nije bilo, pa se Hrvatska gubila u dezorientiranosti i tapkanju po mraku i magli političke ovisnosti o tuđinu. Zato se u toj bezizlaznosti Račan utječe svojim tutorima po čijoj volji godinama nije imenovao veleposlanika RH u Njemačkoj, pa je: ★ **» (...) od službenog Londona (...) prekjučer zatražio bla-**

gost prema sadašnjoj vlasti kako na predstojećim parlamentarnim izborima u Hrvatskoj ne bi pobijedila oporba « – piše Glas Slavonije 1.10.2003. u članku Joška Kontića: 'Račan nastupio kao politički prosjak'. Nu, prije nego do dna propadne Račanova vlast ne će prezati ni od starih podrutih izpraznih komunističkih demagoških obmana, uvredljivih pače, kano da smo neki bedaki, primjerice: ★ **»Nakon što su nas donedavno uvjerali da se „možda lošije živi, ali se ipak lakše diše“, sada nas pak uvjeravaju da se i bolje živi, samo što mi toga valjda nismo svjestni**« - s komunističkom demagogijom Račanovih Partijaca sprda se u Večernjem listu 17.9.2003. Milan Jajčinović u članku o Mesićevu postavljenju Račanove treće žene za ambasadoricu u Ministarstvu vanjskih poslova: "Pošteno, ako ne može drukčije". (!)

Uskoro će se u obćoj gubitničkoj panici oglasiti i Račanovi dušebrižnici vanka izmentorirani baš u tu svrhu: ★ **»Izborna pobjeda koalicije desnog centra s HDZ -om na čelu bila bi katastrofa za Hrvatsku**« - crno nam u Vjesniku 10.3.2003. piše sveučilišni profesor s Yalea Mr. Ivo Banac koji je došao čak iz SAD da nas prestraši. A još katastrofičniju sudbinu: ★ **»Ako HDZ osvoji vlast, Hrvatska ne će preživjeti**«, obznanila nam je u tjedniku Nacional dne 28.10.2003. Mrs. Vesna Pusić iz poroda Angjelinovića, još jedna pridošla profesorica s međunarodnom karijerom sa sveučilišta Georgetown u Washingtonu odakle je donela i viest da su Hrvati bili agresori u BiH.

Podkraj svojega gospodarski i politički promašena mandata, Ivica Račan se osobno, u svojoj komunističkoj demagogiji ne libi pljunu-

ti nama antikomunistima na naše poštenje, izjavivši 8.9.2003. za Novi list: **★ »Imamo dobar program i spremni smo pobijediti po bilo kojem izbornom sustavu pod uvjetom da izbori budu pošteni«**. Tako dakle! Znači, izgube li Račanovi reciklirani komunisti vlast, izbori nisu bili pošteni, a svi neračanovci su kradljivci – jerbo su im vlast na prevaru otuđili (sic!). Nu, Račanova ljevica nije uspjela i izgubila je izbore ne zato što Račanovi reciklirani komunisti nisu bili dostatno lievi, nego zato što Račan nije imal dovoljno mudrih i sposobnih ljudi.

Titoist Ivica Račan pokazat će na kraju krajeva i gdje mu je mjesto. Sa svojim "drugovima i drugaricama" iz šume laži po proslavama osnutka partizanskih korpusa koji su se borili za Jugoslaviju i diktaturu proleterijata. Zajedno s njima veliča JBTita i poje mu zavjet: "Druže Tito mi ti se kumeno, da sa tvoga puta ne skrenemo" (ne skrećemo – komunjare nikada nisu naučile hrvatski). I tamo ponosito pozira uz golemu sliku debelog krvavog satrapa JBTita uz kojeg su oni u Jugovini **uz masne plate bolje živeli**. Nu, zna se, u satrapiji samo satrapi bolje

žive.

Svi koji vole Hrvatsku, sjećati će ga se samo po tome što je prvi uporabil govor mržnje kako bi Tuđmaov HDZ oklevetal kano "stranku opasnih nakana". Zato tko za njim žali? Nama koji volimo Hrvatsku zacielo ne fali. Ne fali on čak ni Zoranu Milanoviću svojem prijestolonasljedniku. Jerbo, da ga smrt nije spriječila, Ivica Račan koji je sebi utirao put k „doživotnu presjedničtvu“ SDP-a, Zorana bi Milanovića uskoro bil frknl što dalje od sebe, negdje u Slavoniju. Naime, paranoično se bojal da ga tko ne svrgne s trona Partije. Ostavština? Koja? Nama antikomunistima nije ostavil ništa liepa po čemu bi ga se mi sjećali. Ružnoga? Kolko hoćeš! Ostavil nam je govor mržnje i potvoru da su naši branitelji vojska "opasnih nakana", ratni zločinci i stoga u Haagu; ostavil nam je trend razprodaje 'obiteljskog srebra' budzašto i trend zaduživanja naveliko u inozemstvu i novoj Vladi ostavil dug od 1,2 milijarde kuna koji je morala vratiti zaposlenima u državnoj upravi kojima je Račanova vlada smanjila plaće za 20%, pa sramotni paraf na darovnici Savudrijske vale, i t.d. i t.d. Ništa, ama baš ništa dobra taj za Hrvatsku nije učinil, ali zato toliko ružnoga da ga čak ni u Slavonskom Brodu nisu htjeli za počastnog građanina.

★ ★ ★

Novinar Jutarneg lista Davor Butković vjerojatno u nekom opojnom stanju, zabunil se, prevaril se u prosudbi Račanovih zasluga. Ponielo ga je jugonostalgičarsko ozračje Jutarnjeg lista. Ali Jutarnji list nije Hrvatska. **★ »Jutarnji list je smeće«** – obznanil je 4.12.2003. urbi et orbi trenutačni Predsjednik RH Stjepan, Stipe, Mesić. Doista, iskreno govoreći, Ivica Račan u Zagrebu ničim nije zaslužil ni ćorsokak, a kamoli uli-

cu! Nu, možda za nj ima ulica u Ljubljani? Neka se Davor Butković tamo propita. Možda bi ga tamo htjeli? Imaju i zašto! Sloveniju je, a zna se i kako – zadužil. Drugovi Dimitrije, Zoran i Danilo već su Ljubljanci vratili Titovu cestu piše 22.4. 2009. u Večernjaku: "Ljubljana ponovno dobila Titovu ulicu". Tamo bi se moglo naći nešto i za Ivicu Račana, zar ne?

Doduše, neki Ivici Račanu uzimaju za dobro što je bil na Bleiburgu pokloniti se žrtvama svojega maršala JBTita, pa onda misle da je to dostatan dokaz da se Ivica Račan izkupil, popravil i od anacionalnog boljševika napokon ipak preobrazil u nacionalno osviještena menjševika. Teško, to je nedostatno da se time izkupi za sve zlo koje je nanio hrvatskom narodu od Hrvatskog Proljeća 1971. do smrti. Valjalo bi pitati hrvatske majke iz Bedema ljubavi što one o tome misle. Ili gospodina Dražena Budišu.

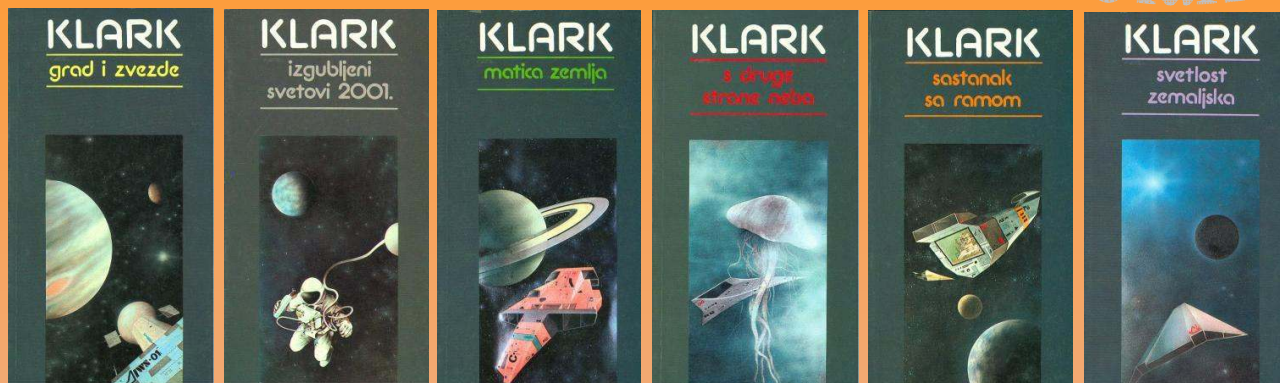

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige

Arthur C. Clarke

Grad i zvezde,

Matica zemlja,

Sastanak sa ramom,

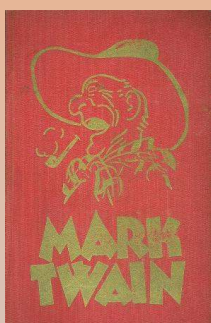
Izgubljeni svetovi 2001.,

S druge strane neba,

Svetlost zemaljska

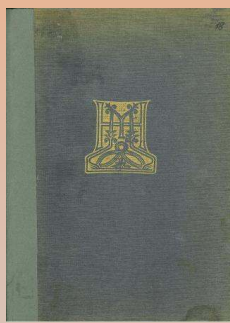
Cijena: 6 x 40,00 kuna

Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

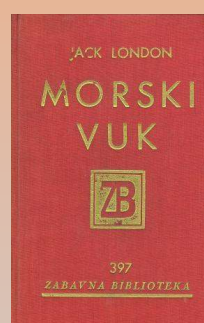
Šaljive priče Mark Twain-a
i drugih američkih humorista,
str. 320, Danica Zagreb

80,00 kuna

Mile Budak:
POD GOROM,
str. 267, 1930. g.

70,00 kuna

Jack London:
MORSKI VUK,
str. 306, 1926. g.

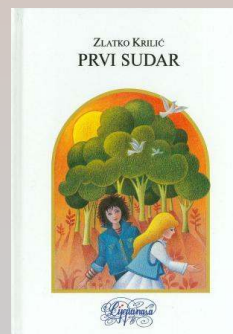
40,00 kuna

Nenad Brixy:
DOBRA STARA
GANGSTERSKA
VREMENA,
str. 163, 1982. g.

45,00 kuna

Zlatko Krilič:
PRVI SUDAR,
str. 83, 1995. g.
50,00 kuna

članku ispod tog naslova stoji: "Predsjednik krivičnog vijeća Okružnog suda u Osijeku, Dinko Cvenić uručio je jučer optužnicu braći Ivici (41) i Antunu (24) Krnjak iz Našica... Još su 1969 godine na privremenom radu u Parizu braća Krnjak stupili, posredstvom Zdravka Ostojića, svećenika emigranta i rukovodioca Hrvatske katoličke misije u Parizu u vezi s ustaškom emigrantskom skupinom HOP. Oni su tada dogovorili, kako se navodi u optužnici, da će oteti i ubiti ambasadora SFRJ i uništiti Ambasadu SFRJ u Parizu. Da to ostvare nabavili su eksploziv, detonatore i oružje, prema uputama Hrvatskog revolucionarnog bratstva, pa su se u siječnju prošle godine dogovorili za otmicu ambasadora i planirali kako bi jugoslavenska vlada izručila osuđenog ekstremistu Mirka Vidovića...".

Samo četiri dana nakon tog članka, zagrebački Vjesnik je objavio, na udarnom mjestu članak pod naslovom "SUTRA SUĐENJE MIRKU VIDOVIĆU":

"Okružno javno tužilaštvo podiglo je optužnicu protiv književnika Mirka Vidovića, francuskog i jugoslavenskog državljanina zbog krivičnog djela protiv naroda i države...". U ovom članku ne spominju se braća Krnjak, ali objavljivanje članaka jednog za drugim dovoljno govori kako djeluje mašinerija suludog totalitarnog režima, u kojemu novine mogu objaviti šta god hoće protiv optuženih, dok obrana na te objede ne može objaviti ništa. Kako onda, tako i danas. Dovoljno je pročitati ono baljezganje šarlatana u NACIONALU protiv Ivica Krnjaka, u kojem se tvrdi da je Krnjak emigrirao u Belgiju i da su ga belgijske vlasti izručile - Jugoslaviji...

Nakon moje osude u Zagrebu na

još tri i pol godine robije, odvratni kiseli kupus, 'Večernji list' je objavio dne 31.03.1973., članak pod naslovom OSUĐEN EMIGRANT, zbaguljan kao potrošen higijenski papir pun surove mržnje i besmislenih izmišljotina. Kakva je tek duša jadnika koji egzalira toliki smrad?!

Nakon te druge, osvetničke, kazne bačen sam u ćeliju za izolaciju Petog odjela Logora u Gradiški, gdje u toku pet i pol mjeseci nisam vidio ni sunca ni mjeseca. Nikad mi nitko nije objašnjavao zašto sam tu, dokle ću tu biti i kome se na takvo stanje imam žaliti. K tome, donosili su mi samo marksističku literaturu koju sam trebao čitati u samici 'radi preodgoja'. Budale jedne, pa ja sam to morao čitati kao student na Filozofskom fakultetu, i to kao obaveznu literaturu za ispit iz marksističke sociologije!

No, petog prosinca, oko jedanaest sati, iznenada se otvoriše vrata ćelije i osuđenik i redar nad samoćama unese moj koferčić s osobnim stvarima i bez riječi ga stavi i ode. Stražar reče da se preobučem u civilno odijelo i to što brže. Odatle me odvedoše izvan zidina i uguraše u jedan civilni auto. U njemu sa mnom - tri do zuba naoružana stražara.

Jedan od njih, Brkić, mi reče suhim glasom: 'Ako šta pokušaš, znaš šta te čeka!' Ruku stavi na

svoj samokres. Odgovorio sam mu: 'Ne samo da ja odavde ne ću bježati, nego ću tu ostati dok me ne istjerate!' Na kraju je to tako i bilo.

Vozilo je izišlo na 'autocestu bratstvo-jedinstvo' i krenulo prema - istoku. Ludom brzinom. Obratim se Brkiću i kažem mu: 'Ja ne prihvaćam toliki rizik'. On na to suho: 'Držim ja do svog života koliko i ti do svog, a ovo nije radi mene'. To prebacivanje sam shvatio tek u KPD Srijemska Mitrovica. Novine su naime objavile da je tog dana uhapšeno vodstvo oružane pobune u Istočnoj Slavoniji i da se diverzantske akcije nastavljaju...

Svu tu zavrzlamu nisam mogao shvatiti ni kad je objavljena presuda Ivici Krnjaku kojom je osuđen na dvadeset godina strogog zatvora zbog 'terorističke djelatnosti' protiv interesa SFRJ, kako u Parizu, tako i na domaćem terenu. Naime, Krnjaku je iz Našica stigao neki telegram u kojem ga njegova 'majka' moli da hitno dođe da je vidi dok je živa (posve ista stvar kao i u mom slučaju u srpnju 1971.). Krnjak je došao doma i onda je počeo neviđen rašomon, koji i to baš SADA treba proučiti i shvatiti: KOS-ovcima je potreban žrtveni jarac, a ne biraju ga nasumice nego metodički i udarno. No, naša uža struka je - kako njihove strijele pretvoriti u - boomerang.

Nakon ispitivanja pod mučenjem nesanicom i fizičkim torturama, Ivica Krnjak je poslan u Beograd na 'obradu' stručnjaka KOS-a (kao prije njega Miljenko Hrkač). Mislili su da će nekadašnji oficir JNA, instruktor za padobranske jedinice i doškolovali specijalist za psihološki rat (u posebnom središtu CIDEPOL u Belgiji, i to u toku dvije godine) odati i neke

tajne o djelovanju 'subverzivnih metoda' krugova bliskih NATO Savezu, čija je središnjica u Belgiji. U Beogradu je Ivica Krnjak, u strogoj tajnosti, mučen i ispiti- van tri i pol mjeseca. Tu je shva- tio da je u rukama bolesnih mito- mana koje su odlučile da od nje- ga dobiju 'važne' izjave pa i pod cijenu da mu 'zavrnu vratom'. Kad je shvatio da odatle može izići živ samo ukoliko potpiše sve što oni izmisle i napišu, tako je i postupio.

No, na suđenju su bili potrebni 'kakvi-takvi dokazi' o tome da je Ivica Krnjak posjedovao eksplo- ziv i ubojito oružje u Parizu i da je time htio napasti Ambasadu SFRJ kako bi mene pustili na slo- bodu (jer me nisu uspjeli slomiti i prisiliti da dajem lažne izjave i to kao stranog državljanina), sudu u Osijeku je bio predočen pose- ban dokument. Taj dokument: "Obaveštenje o pretresu stana Ivice KRNJAKA u Parizu", koji je sudu u Osijeku dostavio Savezni sekretarijat za Spoljne poslove', sadrži 'prepričano 'izvješće fran- cuske policije' u kojem stoji da je u stanu Ivice Krnjaka nađen sa- mo alarmni samokres, koji bi eventualno mogao koristiti i spe- cijalno izrađene bojovne naboje'. Sud nije dobio i 'original' francu- skog izvješća o kojem je riječ. Očito je samo to, da se teroristi ne koriste 'plašljivcima' i da je Krnjak bio žrtvom podle montaže senzacionalnog procesa - iz ništa! Francuzi bi rekli da je Ivica Krnjak bio moj 'souffre- douleur'...

Pa da stvari budu još zapetljani- je, KOS-ovci i SUP-ovci su sudu dostavili i još smješnije 'izvješće' u kojem stoji sljedeća tvrdnja:

"U vezi suđenja braći Krnjak koji se nalazi u istražnom zatvoru u Osijeku, a koje je zakazano za 11.04.1973., u posjedu smo in-

formacija da je njihov otac Mijo Krnjak iz Kalesinke, općina Naši- ce, organizirao dovođenje jedne veće grupe lica iz Kalesinke. U tom pravcu isti je zakupio privat- ni kamion kojim će se vršiti pre- voz ove grupe lica u Osijek... U isto vrijeme došli smo do sazna- nja da će okrivljeni Krnjak Ivica u toku rasprave nastupiti krajnje oštro i vulgarno s namjerom da sebe i svoju neprijateljsku djelat- nost prikaze herojskom..."Prijavu je potpisao Krnić Dragan, Načel- nik centra DS u Osijeku.

POZOR: Prva presuda Ivici Krnja- ku, na dvadeset godina strogog zatvora, je bila bazi- rana na 'podacima' koje je Krnjak morao potpi- sati u Beo-

gradu. Žalba na tu presudu bila je efikasna jer je osporavala sve argumente na temelju kojih je bio osuđen na prvostupnom suđenju. No, uza sve to on je ipak bio osuđen na Vrhovnom sudu Republike Hr- vatske na konačnu kaznu od dvanaest godina strogog zatvo- ra. Jugoslavija se je mogla 'zaštiti' od istine o sebi samo na ovaj način - da što dulje drži na robiji one koji je opravdano kriti- ziraju.

Nije nam jasno čemu se Mesić i Sanader nadaju ponižavajući ovog hrvatskog narodnog muče- nika!

Ni Krnjakovo pismo naslovljeno Predsjedniku Sabora Republike Hrvatske od 06.08.1974, a ni tužba protiv svojih mučitelja i prokletih sudaca bez časti i sav-

jesti, koju je Ivica Krnjak napisao na šest stranica, pisaćim strojem i gustim proredom 'Ustavnom sudu Jugoslavije', s mnoštvom podataka, nisu mu donijele nika- kvo olakšanje niti rehabilitaciju. Ni dan danas!

A kako 'mitisekunemi' službeno tvrde da je sadašnja Nezavisna Hrvatska Država kontinuitet Soci- jalističke Republike Hrvatske, shvatljivo je da tog i tako suđe- nog, mučenog, ponižavanog ju- načinu koji je na prvi znak potre- be obrane Hrvatske napustio Beč, gdje je ostavio ženu i djecu, i išao na najopasniji segment Ob- rambene fronte Domovinskog rata na Hrvatsko podunavlje.

Ni meni ne dopuštaju da se po- javim ni na elektronskim medi- jima u Hrvatskoj, ni u tisku naše države, bez obzira što sam bio i ostao na položaju Glavnog konceptora za samoodređenje i uređenje Hrvatske kao pravne dr- žave s vladavinom prava putem nezavisnosti zakono- davstva, izvršne vlasti i pravosu- da. To su im zadnji napori da se ostanu sjediti na pokradenom narodnom imetku.

Tekući proces Ivici Krnjaku zap- ravo je nastavak iste sramotne petljanije ideoloških poslušnika, a što je nedostojno pravne drža- ve koju je i Ivica Krnjak stvarao, e da bi je oslobodio od ovih vampira i sablasti iz vremena ideološkog kretenzima.

Ja o onima koji mu izreknu presu- du baziranu na izmišljotinama kao i u Titove vrijeme. Ostat će zapamćeni u hrvatskoj povijesti kao – primjeri kakvi suci ne smi- ju biti, da pravosuđe ne bi bilo – tragikomična parodija u banana državi, u kojoj su samo osuđeni očuvali puninu svog ljudskog do- stojanstva!

GOVIĆ

**POZIVAMO VAS NA MISU ZADUŠNICU I
MOLITVU ZA ŽRTVE
KOMUNISTIČKOG REŽIMA KOJA ĆE SE
ODRŽATI 21.06.2009. U JASTREBARSKOM**

11.00 – MISA ZADUŠNICA U CRKVI SV. NIKOLE

12.00 – MOLITVA U ŠUMI GOVIĆ KOD SPOMEN KRIŽA

VRATITE LUKU LAUSA NA HRVATSKI NARODNI RADIO SYDNEY!

Jakov Kočina, Sydney, Australija
(bodul@tpg.com.au)

Prije nekoliko godina počeo je s radom u Sydney-u jedan radijski program s pomalo čudnim imenom (HRVATSKI NARODNI RADIO) ili CROATIAN NATIONAL RADIO. Kažem s čudnim imenom "narodni", jer to "narodno" nam je djelovalo kao ono nekada poslije rata kada se u ime "naroda" sudilo, klalo, ubijalo, na križne puteve ganjalo, u jame žive bacalo itd.

Ako nas malo sjećanja vrata unazad (nas starije) onda ćemo se prisjetiti onih vremena i bivše tvorevine u kojoj je sve bilo narodno, kako bi se taj narod što lakše zavaralo, zavelo i s tim istim narodom manipuliralo, pa su nam tako ostali u sjećanju uvijek mrski nazivi poput: Antifašističko "narodno" vijeće, Federativna "Narodna" Republika Jugoslavija, Jugoslavenska "narodna" armija, jugoslavenska "narodna" kola, Jugoslavensko "narodno" pozorište, "Narodne" Novine, "Narodna" fronta itd, itd.

Dakle sve što ima prizvuk "narodnog" nije se uklapalo u hrvatsku svijest, jer je nosilo i neki neugodan okus jugoslavenštine i gorko iskustvo prošlih vremena.

No ipak smo prihvatili ovaj radio, ovaj naziv, ne lagodno, ali više manje iz razloga što smo mislili da je Hrvatski Narodni Radio ovdje u Sydneyu daleko od prostora gdje se odvijala strašna drama našeg naroda upravo pod tim "narodnim" nazivima.

Vise manje pričinjavala nam je i neko zadovoljstvo činjenica da će konačno iseljništvo putem interneta ne samo u Australiji već i diljem svijeta uživati u objektivnim i domoljubnim radijskim programima. Slušatelji, a ja sam jedan od njih, s velikom nadom očekivali su puno toga.

Posebno zadovoljstvo činilo nam je to što smo bili upoznati s time da će na tom radiju biti uvrštene i političke emisije već naširoko poznatog iskusnog komentatora -voditelja g. Luke Lausa.

Sydney Harbour Bridge

G. Laus je preko 15 godina uspješno vodio programe na nekoliko radijskih postaja i svojim domoljubljem i požrtvovnošću dokazao svima nama, i dapače bio primjer, kako se voli domovina. Dakle mogu slobodno reći da je bio putokaz i svima onima koji su još uvijek iz bilo kakvih razloga bili na nekoj stranputici ili su lutali u bespućima. Ne mogu kriti zadovoljstvo s kolikim nestrpljenjem smo iščekivali svaku subotu i političke emisije g. Lausa, poglavito njegove kontakt emisije s poznatim osobama iz političkog i javnog života u Republici Hrvatskoj i šire. Jedna emisija posebno je bila zanimljiva. Bio je to razgovor s 86-togodišnjom g-đom Višnjom Pavelić. Posljednja emi-

sija s g-đom Brankom Šeparović je bila karakteristična po tome, što smo se upoznali s njezinim nastojanjima u očuvanju okoliša, čiste vode i čiste nezagađene prirode. Pa i razgovor s hrvatskim znanstvenikom i fizičarom svjetskog glasa, naučnikom, filozofom, g. Davorom Pavunom. Bilo je to nešto nesvakidašnje, što će nam ostati u sjećanju do kraja života.

Nakon te emisije naš omiljeni voditelj je nestao poput svih onih mnogobrojnih Hrvatica i Hrvata koji su preko noći nestajali, a samo zato što bi zapjevali neku hrvatsku domoljubnu pjesmu ili se nisu slagali s režimom bivše države.

Nazvao sam g. Lausa i pitao ga što je bio razlog njegovog nestanka s Narodnog Radija. Nisam se iznenadio kada sam saznao da su razlozi bili višestruke naravi, a jedan od njih je bila emisija u kojoj je g. Laus imao razgovor s g-đom Višnjom Pavelić kćeri Poglavnika Nezavisne Države Hrvatske. Naime, prije te emisiji, tražila se novčana potpora slušatelja kako bi se pokrili troškovi telefona. Napominjem da se danas s karticom od \$10 može razgovarati nekoliko sati. Odaziv slušatelja je bio velik i hvale vrijedan, gdje se za troškove telefona sakupilo preko \$600 kaže g. Laus, te napominje da je i sam bio iznenađen odazivom slušatelja, pa je sugerirao urednicima da se polovica od skupljene svote pošalje kao pomoć Višnji Pavelić i tako uz nadolazeći (prošli) Uskrs to bude i uskrsna čestitka Višnji, koja prema priči ljudi koji su je posjećivali u njezinom do-

mu u Madridu, živi vrlo skromno, siromašno, bez pomoći španjolske države, osim što hrvatski dobrotvori širom svijeta, s vremena na vrijeme, pošalju ponešto novčane pomoći.

Uredništvo Narodnog radija nije prihvatilo ponudu uz obrazloženje da su to slušatelji dali za troškove telefona, a da radio ima i svojih izdataka. Nadalje, niti za neke troškove kojima je g. Laus osobno bio izložen, a koje je iz svog džepa platio, nije dobio naknadu. Urednici su nadalje komentirali kako Višnji ne treba novca, kako ona ima, jer je njezin pok. otac Ante Pavelić ponio kufere novca i dragocjenosti, pokrao kada je bježao iz Hrvatske.

Razočaran licemjermem koje je uredništvo pokazalo i ovoga puta uz nepoštene i provokativne vrijeđajuće komentare kako ovom prilikom tako i u prošlosti, bila je to zadnja kap koja je prouzrokovala prelijevanje čaše, kaže g. Laus.

Posljednji i zadnji drski primjer pokvarenosti i zloće, a naravno i nepromišljeni potez koji vrijeđanjem i ponižavanjem g. Lausa vu-

če i odgovornost pred zakonom države Australije.

Voditeljica Narodnog radija Ana Dragičević je u eter 6. lipnja 2009 godine rekla sljedeće:

"Pitate i nazivate nas za g. Luku Lausa? Bivši kolega Luka Laus nije časno vodio političke emisije. Izdao je Hrvatski Narodni Radio kao što je Stipe Mesić izdao Hrvatsku Državu..."

Ne, što nije lijepo od bivše radijske kolegice da na takav način javno povrijedi, ponizi, obezvrijedi i diskriminira g. Lausa. Nego je to uvreda časti i ponosa.

Zasigurno da će g. Laus zatražiti pravnu zaštitu i zakonski goniti dotičnu voditeljicu, jer tako javno prozvati čovjeka, kojeg krasi sve vrline poštenog i iskrenog domoljuba, može samo zločesta osoba poput gospođice Ane Dragičević.

G-dična je zaboravila 2000. godinu kad je g. Laus iz altruizma napustio jedan drugi radio u kojem je ona kao voditeljica prekršila "code of practise" i zbog toga bila otpuštena s te radijske postaje, pa je g. Laus tada rekao: "Ako

ide Ana idem i ja", a što je i učinilo. Je li ovo danas hvala za ona nekadašnja dobročinstva ili nešto nepoznato u ljudskoj vrsti?

Svejedno dobročinstva se ponekad, vidite, vraćaju i na ovaj neljudski i pokvareni način.

Zaista nam je žao što je Hrvatska zajednica, a i svekoliko slušateljstvo izgubilo radijskog komentatora visokog dometa, cijenjenog i vrlo popularnog. Možda je to i bio nečiji cilj, jer svjedoci smo svakodnevno i opet iznova one zle i poznate poštapalice o podobnim i nepodobnim. No vrijeme će pokazati i dokazati zašto sve ovo.

U ime stotine povrijeđenih slušatelja, svih onih kojima nedostaje g. Laus, u ime svih onih koji šalju potporu poput prof. Zvonimira Šeparovića, g. Ivana J. Prcele, autora knjige "Hrvatski Holokoust" i ostalih, nadamo se da će sve ovo otvoriti novu stranicu, nov pristup slušanju i vrednovanju Hrvatskog Narodnog Radija – Sydney, Australija, a do tada ostajem s pozdravom:

Bog i Hrvati!

RASPISANA TJERALICA ZA ZDRAVKOM MUSTAČEM, IVANOM LASIĆEM, JOSIPOM PERKOVIĆEM I BORISOM BRNELIĆEM

Hina, 12. lipnja 2009.

Njemački savezni kriminalistički ured (Bundeskriminalamt - BKA) objavio je u petak na svojim internetskim stranicama tjeralicu za trojicom hrvatskih i jednim državljaninom BiH u svezi s ubojstvom hrvats-

Državna tajnica Bianca Matković

kog emigrantskog političara Stjepana Đurekovića 1983. godine.

- U svezi s ubojstvom Stjepana Đurekovića 28. srpnja 1983. u bavarskom gradu Wolf- ratshausenu njemačka

istražna tijela međunarodnim na- logom za uhićenje tragaju za Zdravkom Mustaćem, Ivanom Lasićem, Josipom Perkovićem i Borisom Brnelićem - stoji na inter- netskim stranicama BKA.

Njemačko državno odvjetništvo u nekoliko je navrata nakon presu- de Pratesu najavljivalo da se is- traga u slučaju Đureković nastav- lja i proširuje na ostale osobe ko- je su tijekom suđenja bile spomi- njane kao mogući sudionici u ak- ciji smaknuća Stjepana Đurekovi- ća.

BKA navodi da je od četvorice traženih Ivan Lasić državljanin BiH, a ostala trojica državljani Republike Hrvatske.

U obrazloženju tjeralice navodi se da su traženi bili djelatnici državnih sigurnosnih služba bivših Socijalističkih Republika Hrvatske i Bosne i Hercegovine te tajne službe Saveza komunista Jugoslavije. Navodi se da je traženi Boris Brnelić djelovao kao tajni agent riječke podružnice Službe državne sigurnosti.

Pokušao "jednog Hrvata" pridobiti za ubojstvo "dvojice hrvatskih emigranata"

Traženi Josip Perković je, osim za umiješanost u ubojstvo Stjepana Đurekovića, osumnjičen da je, zajedno s još jednim djelatnikom tajne službe, u studenom 1977. pokušao "jednog Hrvata" pridobiti za ubojstvo "dvojice hrvatskih emigranata".

Na stranici su i adrese za koje njemačke vlasti pretpostavljaju da se na njima nalaze i tražene osobe.

U svezi s ubojstvom Stjepana Đurekovića 28. srpnja 1983. u bavarskom gradu Wolfratshausenu njemačka istražna tijela međunarodnim nalogom za uhićenje tražaju za Zdravkom Mustaćem, Ivanom Lasićem, Josipom Perkovićem i Borisom Brnelićem.

BKA je spremna za podatke koji bi pridonijeli uhićenju traženih u Njemačkoj ili njihovu izručenju isplatiti nagradu od 5.000 eura za svakog od njih.

Doživotni zatvor Krunoslavu Pratesu

Viši zemaljski sud u Muenchenu osudio je u srpnju prošle godine hrvatskog državljanina Krunoslava Pratesa na doživotni zatvor zbog ubojstva Stjepana Đurekovića.

Sud je pritom ustvrdio da su presudnu ulogu u tom, kako je navedeno, "politički motiviranu" ubojstvu imale tajne službe tadašnje Jugoslavije. Po zaključku toga suda presudnu ulogu u operaciji smaknuća Stjepana Đurekovića odigrao je i Josip Perković, koji je u početku 80-ih obnašao dužnost višeg djelatnika SDS-a. Perković se u više navrata nije odazvao sudskim pozivima za svjedočenje, a za njim je bila raspisana i međunarodna tjeratica.

Njemačko državno odvjetništvo u nekoliko je navrata nakon presude Pratesu najavljivalo da se istraga u slučaju Đureković nastavlja i proširuje na ostale osobe koje su tijekom suđenja bile spominjane kao mogući sudionici u akciji smaknuća Stjepana Đurekovića.

Kao ključan svjedok u slučaju Prates pojavio se također bivši djelatnik jugoslavenskih tajnih služba Vinko Sindičić.

PISMO NJEMAČKOM VELEPOSPLANIKU U REPUBLICI HRVATSKOJ DR. BERNDU FISCHERU

HRVATSKI ULJUBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
10000 ZAGREB - HRVATSKA

Zagreb, na dne 13. lipnja 2009.

DEUTSCHE BOTSCHAFT
Veleposlanik
10000 ZAGREB

Cijenjeni g. Veleposlaniče,

Hrvatska novinska agencija HINA jučer je objavila da je Bundeskriminalamt - BKA objavio tjeralicu za poznatim komunističkim kriminalcima i zločincima ZDRAVKOM MUSTAĆEM, IVANOM LASIĆEM, JOSIPOM PERKOVIĆEM I BORISOM BRNELI-

ĆEM. Ujedno je obećana nagrada (5.000 EURa za svakoga) onome tko pomogne u njihovu hvatanju.

Naša udruga skrbi o zaštiti ljudskih prava hrvatskih građana pri čemu je izrazito antikomunistički usmjerena, pa stoga ne dobiva nikakvu državnu potporu za svoj rad. Dapače, njeni

aktivisti su kontinuirano politički proganjeni.

Dakle, predmetna nagrada bi mnogo pridonijela poboljšanju uspješnosti našega rada.

Molimo Vas instrukcije u tom pogledu. Što nam je činiti da bismo dotičnu nagradu ostvarili?

O ovom pismu obavijestit ćemo Stjepana Mesića, Ivu Sanadera i Luku Bebića.

S poštovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

ONAJ TKO UBIJA HRVATE, U HRVATSKOJ MOŽE ŽIVJETI MIRNO I SPOKOJNO

Diana Majhen, Zagreb

Nema do našeg pravosuđa, niti jedno drugo u svijetu nije mu ravno. Postoji li negdje zemlja gdje masovni ubojica svjedoči protiv nekoga i u zamjenu za to svjedočenje dobije potpuni imunitet za one desetke ljudi koje je, prema vlastitom priznanju, likvidirao?

Postoji, zove se Hrvatska.

Postoji li negdje možda zemlja u kojoj se sudi onima koji su ju branili, a one koji su po njoj pljačkali, silovali i ubijali zove kao svjedoke optužbe protiv istih?

Naravno da postoji, opet se radi o Hrvatskoj.

I na kraju, postoji li negdje zemlja gdje se kao relevantni svjedoci optužbe uzimaju ljudi za koje je raspisana međunarodna tjeralica za ubojstvo?

Gle, ponovno je riječ o Hrvatskoj.

Eto, njemački je Savezni kriminalistički ured ponudio 5.000 eura nagrade za informacije koje bi mogle dovesti do uhićenja trojice hrvatskih i jednog BiH državljanina, Zdravka Mustača, Josipa Perkovića, Borisa Brnelića i Ivana Lasića, traženih zbog sudjelovanja u organizaciji ubojstva Stjepana Đurekovića. Povrh toga, Josipa Perkovića dodatno traže za pokušaj organizacije likvidacije još dvojice Hrvata. Svi navedeni s tjeralice uredno žive u Hrvatskoj, slobodni su ljudi, dobro potkoženi i situirani, a „hrvatskom“ pravosuđu na pamet ne pada da pokrene proces protiv njih.

Ma tko je još vidio zatvarati ljude koji su ubijali Hrvate za vrijeme komunističke Jugoslavije, bilo u

toj istoj Jugoslaviji, bilo širom svijeta. Ako smo mislili da je to samo u ono vrijeme bio hvalevrijedan čin, izgleda smo se prevarili, jer eto nam prvi Josip Perković šeta Hrvatskom više od tri godine nakon što je prva tjeralica raspisana za njim. I nikome ništa.

E, da samo šeta, još bi to bilo i dobro, kakvo nam je pravosuđe. No, eto taj isti Josip Perković, koji je

ubijao Hrvate i kojeg štitimo i čuvamo kao zjenicu oka svoga, dok smo u isto vrijeme isporučivali Haagu hrvatske generale koji su branili Hrvatsku i njene građane, uredno svjedoči na hrvatskom sudu. Riječ o procesu protiv Bože Vukušića koji se vodi u Splitu zbog otmice bivšeg suradnika SDS-a Petra Gudelja i Blagoja Zelića, načelnika tadašnjeg splitskog Odjela SDS-a.

Čini se da našem pravosuđu nije uopće bitno tko svjedoči, samo ako će pomoću tog svjedočenja pozatvarati što više hrvatskih branitelja i ljudi koji su radili na stvaranju neovisne države Hrvatske.

Da može uskrsnuti Draža Mihajlović ili Slobodan Milošević, ni malo ne sumnjam da bi i oni bili dobro došli svjedoci u nekom od bezbrojnih sudskih procesa koji se vode i tek će se voditi protiv hrvatskih branitelja.

A što na sve to kaže naš precednik Mesić?

Zamislite, kaže da ne može davati izjave, jer da o tome ništa ne zna.

MESIĆ: O SLUČAJU PERKOVIĆ NE ZNAM NIŠTA

HRT, 13. lipnja 2009.

Predsjednik Stjepan Mesić na tradicionalnoj kavi s građanima osvrnuo se na tjeralicu koju je Njemačka raspisala za Josipom Perkovićem. Rekao je kako o tome ništa ne zna te da zbog toga to ne može komentirati. Naime, Perkovića se sumnjiči da je umiješan u ubojstvo hrvatskog emigranta Đurekovića 1983.

Traže se Perković, Brnelić, Mustač i Lasić

Dodao je da se s Perkovićem u prolazu susreo dva puta te da mu je on rekao kako s Krunoslavom Pratesom, koji je osuđen na njemačkom sudu zbog umiješanosti u ubojstvo Stjepana Đurekovića, nema apsolutno ništa.

Mesić, koji je sve znao kada je jurio u Haag, koji sve zna kada je riječ o „ustašama“ koje vidi na svakom koraku, koji posjeduje vanzemaljske sposobnosti pa isto tako zna da se u jamama prepunim hrvatskih kostiju koje se iskopavaju nalaze „neki koji su ratovali i nakon završetka rata“, taj isti Mesić odjednom ama baš niš-

ta ne zna kada se radi o ocu njegovog savjetnika za nacionalnu sigurnost, Josipu Perkoviću.

Kakav nam je predsjednik, takvo nam je i pravosuđe.

Savršeni su odraz jedno drugog, u kojem se jasno vidi potreba osude hrvatskih branitelja, jasno vidi negiranje zločina koje su po-

činili „antifašisti“ i još jasnije zaštita UDBA-e i zločinaca koji su ubijali u njeno ime i po njenom nalogu.

I osobno sam mišljenja da je sramota što oboje ima predznak – hrvatski/o.

GOSPODIN BOG NAD VOJSKAMA!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Opak je svijet u kojem čovjek samo pušku nosi, a žena pod bremenom sav teret podnosi!

Je li ovo 'prijelazno razdoblje' ujedno i prolazno, pitanje je o odgovoru o kojem ovise mnoga druga pitanja i odgovori na njih.

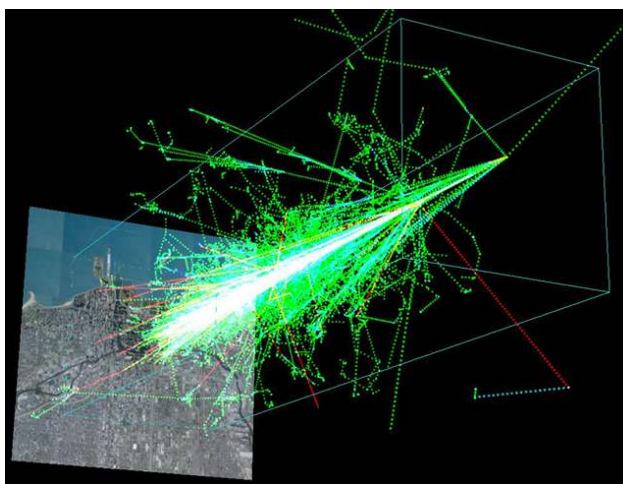
Vijesti koje dobivamo s raznih strana ovih dana su zbunjujuće - na prvi i površinski pogled. Optičkoj varci srodna je logička sinkopa, a samo planeri u kibernetici znadu šta hoće kad postavljaju zamke kroz koje će mamuti pasti u rupu. Gospodin građanin je prepušten nemilosrdnim manipulantima i teško je znati uvijek otkud puše vjetar kad zrak smrdi.

Školovanom, iskusnom, viteški neustrašivom francusko-hrvatsko visokom vojnom časniku Anti Gotovinu se sudi i to na međunarodnom sudu, dok se neki Ratko Mladić šeće po mondenim sastajalištima i ruga se sa svim SFOR-ovcima i OHR-ašima. Duduk prkosi međunarodnoj zajednici, a neporočni Željko Komšić mu u svojoj zemlji plemenitoj, univerzalno priznatoj članici OUN - ne može ništa.

Tješe se, budale, izjavom Montgomeryja. Očito ne znadu da

je jedan od gagova anglosaksonskog crnog humora, da osuđeniku na smrt uoči fatalne zore ponude svaki užitek koji zaželi...

Počеше bakanali i saturnalijske golim hermafroditima, pa u zadnje vrijeme u javnim manifestacijama otvoreno izazivaju sudbinu izvikujući da - nema boga. Odavno savjesni ljudi znadu da su poganski bogovi puka iluzija i da ne postoje. Galileo Galilei je to dokazao dalekozorom, ali e morao poput Sokrata, i on podnijeti parodiju čak i ljudskog suda.

No, jedno je optička varka, logička sinkopa i ljudska pravda, a nešto sasvim drugo je savjest svijeta u kojoj laži i zločini spadaju u ono područje koje stručnjaci stavljaju pod zajednički naziv - psihopatologija.

Kad se duša nađe u punini duha svetoga, onda čovjek osjeća svijet

kao svoje tijelo.

O protomateriji tek oprezno sriču prve riječi i visoki stručnjaci za substrukturu organizirane materije u CERN-u. Naime, kad se dođe do najsitnije manifestacije materije, ustanovi se da je - bez proteznosti.

'Javlja se iz nepoznatog izvora kosmički zraci i kad se namnože nađu se u roju i tako nastaje prva dimenzionirana čestica od koje su građene sve čestice primarnih struktura materije.' Od najsitnijeg prvotnog nedimenzioniranog manifestiranja čestica bez proteznosti sastoji se sav sideralni prostor, u kojemu je zemlja jedna veoma sitna čestica koju čovjek tek površno pozna. Sve strukture koje nastanu usmjerenjem energije imaju svoj začetak i svoj rasap u - početnom stanju.

Sve strukture sideralnog prostora su, prema tome smrtna. Kao i ljudsko tijelo.

Šta je to protomaterija? Je li ona neko međustanje u pojavljivanju i nestajanju struktura materije, ili se radi o stanju protomaterije koje je nemjerivo po koordinatama vrijeme-prostor, odnosno - vječito?

Jedno je sigurno: Dogmi vjere da je 'Čovjek stvoren na sliku i priliku Stvoriteljevu', odgovara i znanstvena postavka: 'Čovjek je mjerilo svih stvari u svijetu'.

Ni jedan razuman čovjek, koji se ne izuzima iz logike (što nije logično, to nije moguće!) ne će izići na javnost s tvrdnjom da 'Boga nema', jer to ne proizlazi iz onoga što najsvremenija znanost zna o strukturama sideralnog prostora u stalnoj evoluciji. Tako nešto mogu izvaliti samo budale. A šta je to budala?

Budala je ona napasna osoba koja sipa kritike i dijeli savjete pametnijemu od sebe u stvarima koje on ne zna pa ni ne razumije: Raspi ga, raspi!

Oni koji su najviše mrzili Isusa - pravoga Boga i pravoga čovjeka - saduceji - su nestali. U suvremenom svijetu ih nigdje nema. Oni su

nestali u ništavilu i nema ih nigdje osim u ljudskom sjećanju da su nekad postojali - pokušali su ubiti Boga u Čovjeku a - uništili su sami sebe, jer nisu imali savjesti, temeljnog obilježja čovjekova identiteta. Takve je sveti Pavao nazvao 'Zvijeri u ljudskoj spodobi'.

Znak i opomena - ima samo jedan negacionizam, negiranje postojanja Boga u Čovjeku. Sudcu ljudske savjesti sudi savjest svijeta i potisne u zaborav kao svaku drugu besmislicu.

No, kod nas su bjesnili kao oni Dostojevskijevi 'Bjesovi' opasni

luđaci satanisti koji su 'ubijali Boga u Čovjeku' na stotine tisuća nevinih su bacili u fojbe, rovove, jame, pećine i rudnike. I ništa im...

Na kraći rok pobjednik je onaj koji uništi protivničku vojsku jačom silom i stane se ponašati kao 'mali bog' na položaju 'budao-wanga' - prazne glave i punog debelog crijeva. Takva 'pobjeda' je i najveća ljudska bijeda. Povijest je dokazala da trajno pobjeđuju samo one vojske koje vodi Bog u sasvim

kati ljudski identitet, odnosno istina da je svaki od nas u biti jednak sa ikojim drugim ljudskim bićem, odnosno da ubiti bližnjega svoga (osim u nužnoj samoobrani) znaci - pokušati u njemu ubiti Boga.

Domovinski rat je bio obrambeni rat. Odnio je u viteškom zanosu apsolutnu pobjedu nad lažovima i ubojicama. Preveo je svoj narod preko pustinje borbenog ateizma ne mičući se iz svoje plemenite postojbine!

Time su svi lojalni sudionici Domovinskog rata postali - sveti ljudi!

Ima i živih mrtvaca - neka oni pričaju šta im prođe kroz šuplju glavu. Iz sterilnih riječi ništa više ne može proizići - ni dobrog, a srećom ni zlog. Nek vjetar i dalje puše kroz rupe na dimnjacima u kojima zanoće so-

ve i danuju šišmiši.

prirodnom naporu za goli opstanak, dakle i u samoobrani i u obrambenom ratu.

Domovinski rat bio je obrambeni rat. Njega je vodila snaga ljudske savjesti: kad se duša nađe u duhu svetom, onda čovjek osjeća svijet kao svoje tijelo. To nas uvede u onaj Tertulijanov 'oceanski oćut' sveopćeg bratstva što ga je Franjo opjevao u svojoj glasovitoj odi Bratu Suncu.

U konvergentnom odnosu svako ljudsko biće u sebi nosi božansku iskru i ne može biti ni jedna savjesne osobe kojoj se može zanije-

ve i danuju šišmiši.

To što se kao prokleti vampiri nesmetano kreću oslobođenim teritorijem i među slobodnim ljudima neki Boljkovci, Manolići, Perkovići, Mesići itd - to je dokaz da je Hrvatska vojska, vođena silom Božijom, pobijedila sve svoje neprijatelje i to za sva vremena.

Ne bojte se vampira! ni onih pod zemljom ni onih koji bazaju prokleti i u rupama čekaju sakriveni da ih svijet zaboravi, znadu da se nemaju čemu nadati. Jer:

Veritas vincit - CHRISTUS VINCIT!

MASOVNI POVRATAK SRBA U HRVATSKU POLITIKU

Rudi Tomić, Kanada

Nakon lokalnih izbora u Hrvatskoj (17. svibnja 2009.) mnogi Hrvati ostali su neupućeni u politička zbivanja i nejasnoće idejne državnosti, a većina nije shvatila ni poraz svoje pobjede, jer pobjeda „hrvatskih antifašista“ je u stvari uspjeh novog balkanskog komunizma. Na izborima jedini su bili dobitnici: Srbija i Srbi u Hrvatskoj.

Glasnik BiH piše o nedavnim lokalnim izborima i navodi kako Srbi funkcioniraju u Hrvatskoj. Bez obzira, za njih nemoguću poslijeratnu situaciju, „oni su se mudro primirili zadnjih 14 godina (nisu puno talasali znajući da će vrijeme učiniti svoje) i sada polako opet pokušavaju uzimati vlast“. Ključ za politički povratak Srba u Hrvatskoj je bila slijedeća činjenica: odziv izbjeglih Srba, dobra kampanja i pomoći Vlade Srbije, kao i izbjegličkih udruženja, stoga je bio znatno veći uspjeh nego što su imali na prethodnim izborima.

donosi politički utjecaj i afirmaciju Srba u Hrvatskoj. Nisu ništa manje bili zadovoljni s izbornim rezultatima ni čelnici drugih srpskih stranaka u Hrvatskoj, a posebno oduševljenje bilo je u Banja Luci i Beogradu, kao i drugim srpskim središtima u svijetu.

Svi pobjednici na lokalnim izborima!

Da su danas parlamentarni izbori, HDZ i partneri dobili bi čak i više glasova nego 2007. i to je „dobra potvrda naše snage i dobre politike“, rekao je predsjednik HDZ-a Ivo Sanader, te uputio čestitke HDZ-u i koalicijskim partnerima: HSS-a, HSLS-u, HSU-u SDSS-u i ostalim predstavnicima nacionalnih manjina. Dakle, Premijeru Sanaderu ne smeta što su Srbi zasjeli u tolikom broju općina i gradova u Hrvatskoj, jer se radi o njegovim koalicijskim partnerima.

Predsjednik HSS-a i potpredsjednik Sabora Josip Friščić također je zadovoljan rezultatima svoje stranke na svibanjskim lokalnim izborima: „Rezultat pokazuje da je HSS stabilna stranka, da ima kvalitetne i sposobne ljude kojima su birači u mnogim sredinama ukazali povjerenje.“ Friščić nije skrivao zadovoljstvo što se nisu obistinile prognoze koje su najavljivale HSS-ov izborni poraz zbog koaliciranja s HDZ-om. Bilo je bitno predsjedniku HSS-a da je njegova stranka s koalicijskim partnerima pokazala stabilnost stoga se nije zabrinuo o uspjesima Srba u hrvatskoj politici.

om veliki gubitnici jer nemaju vlast u četiri najveća grada u Hrvatskoj. Također nazvao je HDZ-ove partnere „vrtnim patuljcima“, te da su navodno „lokalni izbori potvrdili snagu i stabilnost SDP-a“.

Tko je pratio televizijsku debatu (07. 06. 2009.) Nedjeljom u 2, koju vodi Aco Stanković na HRT (bravo!), čiji je gost bio Željko Sabo (komunist, teolog i nositelj liste SDP-a), novi izabrani gradonačelnik u Vukovaru, s velikom „pobožnošću“ rekao je „da u Vukovaru treba biti samo jedna zastava – gradska zastava, a nikako hrvatska“. Tako je očitovana snaga i stabilnost SDP-a! Grad vitezova, simbol borbe i groblje mučenika – bez hrvatske zastave!!! Željko, Pesces in cruce cotvos! (Na križu češ biti hrana gavranima.)

Premda u Popisu zakona Državnog izbornog povjerenstva, od točke 1 do 18 zakonskih izmjena i dopuna (Narodne novine br. 33-/01) nigdje ne stoji da „nacionalne manjine mogu imati svoje političke stranke“. Srbi u Hrvatskoj imaju tri političke stranke: Partija podunavskih Srba, Srpska narodna stranka i Samostalna demokratska srpska stranka, koje su izišle iz okvira „jedinica lokalne (regionalne) samouprave“ i **otkravljaju** politički utjecaj i afirmaciju Srba u Hrvatskoj.

Srbija se ne odriče „Republike Srpske Krajine“

Srbijanski ministar za dijasporu Srđan Srećković organizirao je dolazak velikog broja Srba na lokalne izbore u Hrvatskoj. Prema njegovim riječima na lokalnim izborima srpsko glasačko tijelo ukupno bi imalo 297.000 birača, od

Milorad Pupovac je rekao da je nakon završenog prvog kruga izbora „izvršena zastupljenost Srba u ukupno 50 opština i gradova u Hrvatskoj“. Kako se atmosfera otkravljuje, vidi se da stranka SDSS (koalicijski partner HDZ-a)

Čelnik SDP-a Zoran Milanović tvrdi da su vladajući na čelu s HDZ-

kojih gotovo 100.000 živi u Srbiji i Republici Srpskoj. Ministar je istaknuo da je od „izuzetne važnosti povećati broj općina sa srpskom apsolutnom vlašću i izbor više Srba načelnika u općinama i gradovima, kao da se poveća broj odbornika u županjskim skupštinama“. Srećković je naveo da je od posebnog interesa učesće Srba u vlasti u Pakracu, Voćinu, Slatini, Petrinji, Kostajnici, Dvoru, Topuskom, Vrginmostu, Vojniću, Krnjaku, Laškom, Donjem Lapcu, Plitvičkim jezerima, Udbini, Gračacu, Obrovcu, Benkovcu i Kninu.

Dakle, Srbija se nije odrekla „Republike Srpske Krajine“ ni Knina. Dapače, Srbijanski ministar vanjskih poslova Vuk Jeremić tražio je od Hrvatske vlade da mu dozvole otvaranje srbijanskog konzulata u Kninu.

U srbijanskom ministarstvu za dijasporu u Beogradu smještena je „Vlada Republike Srpske Krajine“ u egzilu, koja preko srpskih političkih stranaka organizira povratak Srba u hrvatsku politiku. Hrvatske vlasti nisu uložile prosvjed Srbijanskoj Vladi zbog održavanja i uzdržavanja izbjegličke „Vlade RS Krajine“, čiji su četnički čelnici odgovorni za tolike zločine počinjene u Hrvatskoj!?

Hrvatski komunisti, koji su bili na vlasti u Jugoslaviji, a danas su vodeći politički čimbenici u državnoj vrhušci, nisu ništa naučili od Tita. Naime, kad je Tito ustoličio vlast u komunističkoj Jugoslaviji nije htio uspostaviti diplomatske odnose s Engleskom, jer je osigu-

rala diplomatsko utočište Jugoslavenskoj vladi u egzilu. Englezi nisu imali drugog izbora nego oduzeti izbjegličkoj vladi diplomatski imunitet i dati im sine curu, dobro plaćenu službu koja ne zahtijeva nikakav rad.

Vlast i vlast - pod svaku cijenu

Predsjednik HDZ-a i premijer Vlade u Hrvatskoj Ivo Sanader želi se održati na vlasti pod svaku cijenu. Zbog vlasti Sanader se udružio sa petokolonašima, s jednom od vodećih srpskih stranka (SDSS) samo da bi imao potrebnu većinu u Saboru. Čelnici HDZ-a umjesto da su stvorili koaliciju s hrvatskim strankama, a ima ih 36 samo s hrvatskim predznakom, izabrali su stranku sa srpskim predznakom za političkog partnera. Stoga namjesto detitoizacije provodi se detuđmanizaciju u Hrvatskoj. HDZ nije više stranka koja može oživotvoriti državotvornost u Hrvatskoj, jer je orijentirana na eurozaciju, odnosno *costodia honesta* (časnu tamnicu) Zapadnoga Balkana i Europsku zajednicu.

S druge strane demonizirani su hrvatski branitelji i mnogima se sudi u Hrvatskoj ili u Haagu, a generali su uglavnom optuženi i osuđeni na dugogodišnje zatvorske kazne. I za ovu nepravdu, odnosno zločine, odgovornost snose čelnici HDZ-a, jer su oni bili predvodnici u Domovinskom ratu i ustoličeni na vlast nakon uspostave samostalne i slobodne Hrvatske, i vladaju skoro uzastopno, izuzev kratkotrajnog Račanovog prebivališta u Banskim dvorima.

Oporba, odnosno SDP-e s čelnikom Zoranom Milanovićem, stvorila je „jednu osebnju koaliciju bivših jugokomunističkih partizana (sada se euforično nazivaju 'hrvatski antifašisti' s različitim strujama nove ljevice i lijevog li-

beralizma (anarhisti, feministi, zagovornici 'životinjskih prava', homoseksualci, agitatori i njima slični, kojima je zajednička mržnja na nacionalizam, državu, hrvatstvo, desnicu, konzervativizam, pa u tom sklopu, na platformi jedinstvene militantne protuhrvatske jugorestauracije, nalaze zajednički jezik i zazivanjem Titove sablasti“, piše Mladen Schwartz u eseju „Tito i ja“.

Hrvatski predsjednik Stjepan Mesić na tradicionalnom susretu s veleposlanicima akreditiranim u Hrvatskoj, posljednjem na kraju svog predsjedničkog mandata, održanom (06. 06. 2009.) u Bijevoj vili, za idućeg predsjednika Republike Hrvatske kazao je kako **mora biti antifašist**. Umjesto da kaže: mora biti jugokomunista! E, to ipak ne bi bilo popularno izreći na kraju svog mandata.

Mesić je, također, u obraćanju diplomatskom zboru istaknuo kako su protekli rezultati lokalnih izbora o svojim temama i klimi bili sve prije nego lokalni, a poslužili su i kao svojevrsni barometar odnosa političkih snaga uoči predsjedničkih izbora. Sudeći po klimi i trijumfalnim koncertima srpskih narodnjaka, koji pune zagrebačku „Arenu“ („dok su hrvatskim pjevačima zatvorene mnoge dvorane“) mogao bi Mesić namjestiti Milorada Pupovca za svoga nasljednika, što bi čak bilo u skladu s njegovim političkim i ideološkim poimanjem.

Diplomatski zbor pohvalio je Mesića zato što je bio među prvima koji je „naglašavao najveću važnost suradnje s Haaškim sudom za budućnost ove regije“. *Viventes laudare inrisio est*. (Žive hvaliti to je izrugivanje). Mesić je također bio među prvima koji je svjedočio protiv hrvatskih generala u Haagu. Isto tako Mesić je bio prvi koji je komemoraciju na Bleibur-

škom polju nazvao – „ustaškim dernekom“.

Zaključna misao

Schwartz kaže „... da predsjednik Tuđman nije lansirao doktrinu o Titu-Hrvatu, koji je svojim ustavom iz 1974. tobože omogućio kasnije izdvajanje Hrvatske u samostalnu državu, teško bi bilo zamislivo današnje titovsko orgijanje s otvorenim javnim zagovaranjem jugodiktatora, kumrovačkim dernecima, žilavim očuvanjem zagrebačkog trga 'maršala T.', toplistama popularnosti s Titom na vodećem mjestu... Ohrabrivši se režimskim držanjem, oni crveni partizanski fosili, što su već odavno izmilili iz mišjih rupa, redovito se okupljaju na proslave svojih protuhrvatskih ofenziva, a nitko drugi doli glavom i bradom sam šef posthrvatske pseudodržave predvodi svojim falšnim baritonom njihova arlaukanja - po šumama i gorama“.

Objektivno gledano iz sadašnje perspektive mogli bismo ustanoviti, da je bilo besmisleno rušiti Jugoslaviju (Bože, oprost!) – i tolike žrtve i stradanja, jer jugoslavenstvo i komunizam još su aktual-

nost – na snazi u Hrvatskoj, a rodoljublje, domoljublje, antikomunizam i antijugoslavenstvo državne vlasti osuđuju kao „ustaštvo i fašizam“! Stoga su zaštićeni svi spomenici i simboli iz bivšeg režima u Hrvatskoj.

Posljedice antihrvatske djelatnosti, od strane koalicijske Vlade, najbolje se očituju u rasprodaji nekretnina diljem Hrvatske, posebice na obalama Jadrana i otocima, kao i unosnih poduzeća, koje država unovačuje kako bi plaćala kamate na pedesetak milijardi euro dugove, što će dovesti Hrvatsku u gospodarski bankrot.

Vlada je odgovorna i za moralnu katastrofu, koja se očituje u kriminalu, što je Hrvatsku učinilo žarištem balkanske mafije; trgovanjem droga i ženskim svijetom, osnažilo se prostituciju i ubojstva. U takvim društvenim okolnostima razbijene su obitelji, povećan je broj pobačaja, a većina mlađeg svijeta i ne pomišlja na sklapanje brakova i stvaranje obitelji.

Kad se k tome dodaju i statistički podaci o niskom natalitetu, otvaranje granica turistima i useljencima, koji mahom dolaze i bez

ulaznih viza, omasovit će brojnost nacionalnih manjina i učvrstiti balkanski multikulturalizam, tako da će u Lijepoj našoj..., ako se ovako nastavi, današnja većina, odnosno Hrvati do 2020. biti manjina u Hrvatskoj. Istina je svima vidljiva.

Treba mijenjati političko jednoduše iz prošlog stoljeća i stvarati preduvjete za utemeljenje klasičnih političkih stranaka u Hrvatskoj, od kojih bi jedna bila konzervativna, odnosno desničarska stranka, a druga liberalna, odnosno ljevičarska stranka, u kojima bi se mogao odvijati politički život svih građana u Hrvatskoj. U tom slučaju Hrvati ne bi bili diskriminirani, niti bi etničke skupine, odnosno nacionalne manjine, bile privilegirane. Ovakav politički sustav vlada u svim državama demokratskog svijeta. Mogu li se Hrvati osvijestiti od zabluda, bijesa i jala?

Znamo da će se mnogi Hrvati oglušiti na ove činjenice. Stoga bi trebalo uzeti u obzir Voltairevu poruku: *It is dangerous to be right when the Government is wrong.*

STOPEDSETA GODIŠNJIKA DARWINOVE TEORIJE O POSTANKU VRSTA

dr. sc. Ivo Derado, München, Njemačka

Sažetak

Godina 2009. dvjestota godišnjica Darwinovog rođenja je proglašena godinom Darwinova. Svojim epohalnim djelom: „On the Origin of Species by Means of Natural Selection“ Darwin je osvojio svijet. Moderna molekularna genetika je pomoću DNA, makro-molekule gotovo potpuno rekonstruirala Darwinovo „Stablo Evolucije“. Da-

nas je Teorija evolucije u biologiji znanstveno zasnovana isto tako kao Kvantna teorija u fizici. Činjenica da je darvinizam isključivo baziran na slučajnoj prirodnoj selekciji još je i danas u sukobu s teorijom „Intelligent Design“. Dan je pokušaj da se ublaži taj sukob koji je ideološki prouzročen, a ne znanstveno!

Uvod

Ova 2009. godina je označena kao godina Darwinova kojom se sla-

vi dvjestota godišnjica njegovog rođenja i stopedeset godina njegove teorije. Charles Darwin je bio svršeni teolog, amater prirodoslovac s nesvršenim studijom medicine. Od dobrostojećih roditelja smatran lijencinom, neradnikom i sramotom za obitelj. Oduševljen predavanjima Alexandra Humboldta u Cambridge-u, gdje je studirao teologiju, odlučio se 1831. godine priključiti petogodišnjoj svjetskoj ekspediciji za geomjerenja s brodom Njegovog Veli-

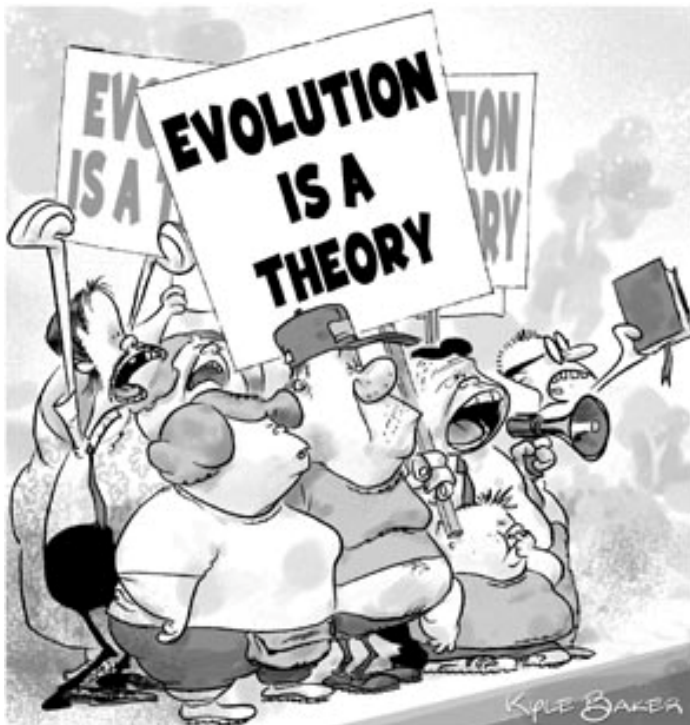
čanstva „HMS Beagle“. Darwin je pošao na to teško znanstveno putovanje kao anglikanski svećenik, uvjereni kreacionist i s biblijskim uvjerenjem o nepromjenjivosti vrsta, mada je bilo biologa (napr. Lamarck, Huxley, Wallace, Lyell) koji su već prije Darwina propagirali prirodnu evoluciju vrsta. Svoje rezultate s te ekspedicije je objavio u svom epohalnom djelu: „On the Origin of Species by Means of Natural Selection“.

Tek 1859. godine je tiskana knjiga o evoluciji na petsto i dvije stranice i te iste godine je bila rasprodana. Svojom idejom, ne ideologijom, Darwin je osvojio svijet. U tom prvom izdanju postanak čovjeka je samo napomenut s jednom jedinom rečenicom: Svjetlo će pasti i na čovjeka i na njegovu povijest. Još, za Darwina, nije bilo oportuno uključiti čovjeka u svoju teoriju. Kasnije je detaljnije obradio razvitak čovjeka u manje poznatom djelu godine 1871.

Darvinizam

Sakupljeni biološki podaci, osobito s otočja Galapagos, su Darwina eksperimentalno uvjerali o evoluciji vrsta. Darwin je mehanizam evolucije sveo na vrlo jednostavnu formulaciju. Malim slučajnim promjenama u jednoj vrsti, nevidljivim u prvotnim generacijama, prirodnom selekcijom u dugom nizu godina stvorene su nove vrste, koje su se novim pozitivnim svojstvima bolje adaptirale na novi okoliš i njih prenijele na potomstvo. To je tada bila intuitivna hipoteza, inicirana analognom umjetnom selekcijom, jer Darwin osobno nije poznao genetička

svojstva živih stanica, mada je Gregor Mendel (1822-1884) već pronašao osnovne zakone nasljeđivanja.

Slučajnost mutacija je igrala važnu ulogu jer su i u okolišu nastajale slučajne promjene na koje se je nova vrsta morala prilagoditi i tako preko slučaja biti fleksibilna! Slučajne je promjene selekcija usmjeravala u pravcu novih vrsta, što je davalo svrhovit dojam. Moderna molekularna genetika je nazvala taj proces „Slučaj i nužda“. Na putu od prirodnog primata do čovjeka, osobito je bilo od važnosti povećanje broja djece i majčino produženje odgoja potomstva kod vrste čovjeka.

Popularni slogan „survival of the fittest“ (opstanak najjačega) krivo je uveo filozof Herbert Spencer, jer primarno nije od važnosti fizička jačina. Gorila je bio jači od čimpanze. Tek je u petom izdanju Darwin unio taj slogan na savjet svoga prijatelja Wallace. To načelo je bilo krivo i neznanstveno rasno propagirano u nacističkoj diktaturi i od nekih nedržavnih higijeničarskih pokreta. Uspjeh

naše civilizacije upravo je obrnuto: ne pravo jačega nego jakost prava!

Povijest darvinizma

Poslije smrti Darwina godine 1882. interes za Darwinovu evoluciju opada. Ali već početkom 19. stoljeća, a pogotovu u 20. stoljeću moderna molekularna genetika je u načelu potvrdila Darwinovu teoriju i stalno je usavršava novim detaljima. Time je evolucija ponovno postala interesantna i važna u prirodnim znanostima.

Moderna genetika pomoću kemijskog spoja DNA, Desoxyribo-nucleic acid, makromolekula, može gotovo potpuno rekonstruirati Darwinovno „stablo evolucije“. Biološki mehanizam gena, odsijeci DNA, u evoluciji je identičan kod svih vrsta, od bakterija do primata. Razvitak čovjeka na stablu evolucije je započeo pred nekoliko milijuna godina kad se je nova grana primata čovjeka odijelila od svog najbližeg primata, čimpanze. Zato čovjek s oko 20 tisuća gena ima 99 % zajedničkih s čimpanzom, pa je i čovjek i u psihičkome djelomično rob svojih gena kao i ostali primati!

Danas je evolucija interdisciplinarno sintetička znanstvena teorija jednako tako znanstveno zasnovana u biologiji kao Kvantna teorija u fizici! Darwin bi danas sigurno bio biogenetičar.

Sukob s religijom

Slučaj u Darwinovoj evoluciji **isključuje svako predviđanje, pa tako i Božje**. To je dovelo evoluciju u sukob s kreacionizmom kršćanskih crkava, gdje su svemir i zemlja prema bibliji stvo-

reni od Boga pred 6.000 godina. Taj sukob je i danas virulentan s novim modelom neokreacionozma „Intelligent Design“.

Inteligentni dizajn prihvaća stano-vite činjenice evolucije, ali za neke kompleksne strukture i funkcije kao što je npr. „oko“ zahtijeva natprirodne uzroke. Općenito, **da bi se protumačila bogata različnost flore i faune inteligentni dizajn zahtjeva „višu inteligenciju“**, za razliku od darvinizma. Tim zahtjevom je programiran sukob znanosti i teologije, i stvorio je odium theologicum prema prirodnim znanostima. Pitanje cilja u prirodi, teleološki princip, je fundamentalan i za današnju teologiju. **Za Darwina Evolucija nema cilja**, jer s istim novim početkom evolucije da capo priroda bi izgledala potpuno drukčija.

Pojam slučaja i kauzalnosti je izgrađen na iskustvu vrlo kratkog vremena, pa nije čudno da **kompleksni rezultati s takvim pojmom vjerojatnosti Darwinovu teoriju čini nevjerojatnom**. U SAD-u samo 40 % odraslih prihvaća ideju darvinizma, u Europi 70 %. Mi nemamo osobnog iskustva o vjerojatnosti u intervalima vremenima od milijardi godina i milijuna generacija. Moderna teorija determinističkog kaosa je donijela i u evoluciji bolje razumijevanje slučaja. Slično je bilo u 17. stoljeću, kada je bilo teško prihvatiti Kopernikovu teoriju rotacije i revolucije zemlje oko sunca!

Ideologizacija

Religija je u kulturnoj evoluciji, koja danas dominira kod čovjeka, bila prije znanosti, pa zato kao i danas, znanost i religija nemaju metodološki ništa zajedničkog.

Ideja postanka vrsta u evoluciji je nastala eksperimentalnom a-

teističkom metodom, dok je postanak vrsta u teologiji ostvaren teističkom metodom pomoću vrhunaravne objave. To su dva legitimna modela dviju neovisnih ideja i autonomnih disciplina. Problem nastaje kad te ideje postanu ideologije.

Zoolog Ernst Haeckel (1834.-1919) pretvara darvinizam u ideologiju monizma, **Bog-Priroda**, a većina teologa ideološki i danas znanost smatra kao ancilla theologiae. Znanost još uvijek kod nekih teologa predstavlja, nepotrebno za vjernike, ideološku apologetiku vjere.

Otvoreni sukob evolucije i kreacionizma je došao na internacionalnom kongresu u Rimu, gdje dvije tisuće sudionika monista 20.9.1904. godine traže borbenim uzvicima „Antipapu“. Haeckel, uz oduševljenje rimskih građana, postavlja vijenac na spomenik Giordana Bruna. Papa Pio X. je na to reagirao zatvaranjem za vrijeme kongresa svih vatikanskih muzeja. Nadalje, u enciklici „Pascendi domini gregio“ pretjerano je osudio modernizam i racionalizam, koji po njemu proizlazi iz tvrdnje da ne postoji nepogrešiva spoznaja i proglasio ih da su: „kompendium svih hereza“.

Biblija i pogotovu Kuran su još uvijek udžbenici za dogmatiku, a ne moralna utjeha i životni smisao vjernika. Doslovno, a ne metaforično tumačenje objave ima pogubne društvene posljedice. U Levitiku (24,16) grijeh blasfemije se mora kažnjavati smrću kamenovanjem. Još u 18. stoljeću u Francuskoj i Engleskoj sumnja u egzistenciju ili svemoć Boga se je kažnjavala smrću, a nevjerovanje u vještice je bila hereza.

Moguće pomirenje

Ideologizacija znanosti u teologiji,

komunizmu i fašizmu je rezultat krive interpretacije egzaktnosti i apsolutnosti spoznaje u prirodnim znanostima. Znanost ne može verificirati svoje teorije, jer ona može samo pokazati da je teorija konzistentna s provedenim eksperimentima; naprotiv ona može eksperimentalno falsificirati neke teorije, to jest pokazati da je teorija nekonzistentna s eksperimentom (experimentum crucis) i time za znanost kriva teorija. **Znanost ne poznaje apsolutne istine, jer njeni rezultati ovise o momentalnoj eksperimentalnoj tehnologiji!** Einstein je rekao da su fizikalni koncepti slobodno stvaranje ljudskog duha, a ne kako se pričinja jednoznačno definirani od izvanjskog svijeta. Bohr tvrdi da fizika ne proučava bit prirode, nego što ona može reći o prirodi.

Bohrov atom je mikro planetarni sustav, gdje središnja nuklearna jezgra atoma stoji mjesto Sunca, a vanjski elektroni predstavljaju planete. Takav atom ne postoji u prirodi; on je samo koristan model za razumijevanje nekih aspekata prirode. **Priroda je ne samo kompleksnija negoli mi pretpostavljamo, nego je ona za nas danas kompleksnija negoli mi možemo pretpostaviti.** U stvari je fizika realna, ali ne realistična. To dokazuju rezultati high-techa koji su realno ostvareni pomoću u prirodi nerealističkih modela. Za pojedinca, a ne za teologiju kao ideologiju, religija je realistična, ali ne realna. To dokazuju mistici mnogih religija koji realistično u sebi doživljavaju vrhunaravno biće pomoću nerealne iluzije.

Religija je iluzija, ali za mnoge vrlo uvjerljiva i atraktivna iluzija. Prema lijevom filozofu Habermasu, mnogi nju trebaju, jer je ona do danas jedini resurs životnog

smisla. Zato mnogi znanstvenici, kao i moderna teologija vide u zakonima znanosti od Boga izabrani put kod stvaranja svijeta.

Danas moderna znanost neurobiologija između ostaloga empirički istražuje postanak religioznosti i problematičnost čovjekove slobodne volje kroz evoluciju. Taj novi aspekt istraživanja evolucije povezuje znanstvenike teiste, agnostike i ateiste.

Zaključak

Discipline znanosti i teologije, evolucija i inteligentni dizajn, sva-

ka u svom prostoru i vremenu istraživanja, moraju se prihvatiti kao modeli, a ne apsolutne istine. To bi stvorilo društvenu toleranciju i mir i bio odgovor na ideološki sukob, kao što je sekularizacija društva bila odgovor na vjerske ratove.

Čudo evolucije bez fanatizma pokazuje kako iz nereda nastaje red bez Božje intervencije. Time se u načelu ne negira egzistencija Boga, nego pokazuje da on nije nužan u prirodi!

Takvo shvaćanje znanosti i religije

nameće demokratskom laičkom društvu, osnovanom na pretpostavci relativnosti istine i nužnosti kompromisa, potpunu jednakost teista, agnostika i ateista. Dosađajna politička diskriminacija ateista je time spriječena i omogućeno ostvarenje globalnog humanističkog principa: ljudskog dostojanstva i prava! To ne znači da je u društvu moguće bilo koje moralno i socijalno pravilo (everything goes), jer genetička i ljudska kulturna evolucija na koncu i dalje obogaćuje i kontrolira vrstu čovjeka.

JACK KEMP (1935.-2009.)

dr. sc. Ante Čuvalo,
Chicago, USA

Jack Kemp, poznati američki političar, nekadašnji potpredsjednički kandidat i bivši profesionalni igrač footballa, preminuo je 2. svibnja ove godine. Tom prigodom američki mediji su detaljno izvijestili o njegovu životu i radu; o njegovim prepoznatljivim gospodarskim, političkim i ideološkim pogledima. Poznat je bio kao „konzervativac mekog srca.“ Vjerovao je u slobodno tržište, u samopoduzetništvo, u obiteljske vrednote, individualizam, patriotizam..., ali isto tako je vjerovao da svakome treba pomoći i omogućiti da se sam uzdiže, da napreduje, da uživa u plodovima svog rada. Radi svojih zdravo-razumskih pogleda i konkretnih pozitivnih političkih pothvata, premda pripadnik republikanske stranke, bio je biran za kongresmena u tradicionalno demokratskom okružju u okolici Buffala, država New York, od 1971

do 1989.

Svrha ovog kratkog nekrologa nije pisati o Kempovim političkim nazorima, premda bi se moglo od njega dosta toga naučiti, nego samo podsjetiti ovom prigodom da je Jack Kemp bio prijatelj Hrvata i gdje je god mogao podržao je naš rad za slobodu i samostalnost. On je duboko vjerovao u slobodu svakog čovjeka i svakog naroda, te je jednostavno bio dosljedan tom uvjerenju i, dakle, vjerovao da Hrvatska treba biti slobodna i samostalna. Činjenica da je u njegovu kongresnom uredu radila jedna mlada i okretna američka Hrvatica je svakako koristilo da imamo njegovu naklonost, ali pravi razlozi za njegovu potporu su bili dublji od običnih ljudskih poznanstava.

Sjećam se kako su nam vrata u njegovu uredu bila otvorena i kako je podupirao, među ostalim, naše pothvate oko promicanja među američkim političarima u

Washingtonu lika i imena sad blaženog kardinala Stepinca, kao simbola patnje hrvatskog naroda pod komunističkim i beogradskim režimom i, u isto vrijeme, Stepinca kao zvijezdu vodilju u radu za slobodu i bolju budućnost. Kemp nije nikad zatajio. Ne zaboravimo da je on već iz mladih dana bio blizak Ronaldu Reaganu, koji je također bio prijatelj slobode svih naroda pod komunističkim jarmom, a u prvom redu slobode hrvatskog naroda.

Obojica, kao i mnogi drugi iz američkih političkih krugova, zaslužuju naše veliko hvala.

Kemp je bio dobar čovjek, muž, otac, političar, sportaš, domoljub, pisac nekoliko knjiga, autentičan i dosljedan svojim nazorima da pojedinci i narodi trebaju biti slobodni; slobodni u pravom smislu te riječi. On je želio i hrvatsku slobodu, te dao svoj doprinos našem radu za ostvarenje te slobode.

Neka mu je na svemu tome hvala i pokoj vječni!

„SABLASTI MEDAČKOG DŽEPA“ (1)

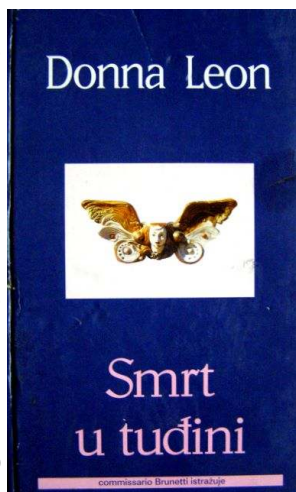
Priča o kanadskom „tajnom ratu“ Zvonimir Došen, Hamilton, Kanada

Kanađanka Carol Off, u svojoj knjizi pod naslovom - Ghosts of Medak Pocket -The Story of Canada's Secret War (Sablasti Medačkog džepa - Priča o kanadskom tajnom ratu) pokušava čitateljstvu dokazati kako su se pripadnici 2. bataljuna brigade "Princess Patricia" junački borili protiv Hrvatskih oružanih snaga. Iako je još davno utvrđeno da je taj tobožnji okršaj kompletna izmišljotina pijanih i potpuno nediscipliniranih vojnika i rezervista koji su se u to vrijeme nalazili u tkzv. Sektoru Jug, ipak, još uvijek se ovdje u Kanadi nađe onih, koji radi svojih veza i prijateljstva s ovdašnjim četnicima, na sve moguće načine pokušavaju demonizirati sve što je hrvatsko.

No, kako se to često događa u prepričavanju pustolovina, i ovoj se gospođi isklizlo dosta istine. Pa tako na 27. str. kaže: "Tijekom 1950tih Titovi agenti su revno radili na pojačanju legitimiteta nove jugoslavenske države gušenjem svake preostale nacionalne aspiracije. U Zagrebu, Tito je naredio uklanjanje Jelačićeva spomenika, a sam trg je preimenovan u Trg republike... Hrvatska je konačno postala dio saveza južnih Slavena ali cijena je bila previsoka: Hrvati su se morali odreći svoga hrvatskog identiteta... Smrt maršala Tita službeno su žalili milijuni ali veselo pozdravljana od tisuća prognanih nacionalista u emigraciji. Poslije pogreba svi represirani i uspa-

vani nacionalistički pokreti unutar Jugoslavije ponovo su, bojazno, izronili i počeli formirati pokusne političke stranke. Poslije decenija u kojima je itko tko bi se usudio samo progovoriti o hrvatskim aspiracijama bio je uhićen i zatvoren, a nacionalni ponos bio je u hrvatskome društvu toliko dotučen tako da tu nije postojalo neke jake iskre. Ali u dijaspori plamtio je veliki oganj".

Iako u ublaženoj formi, ovo je ipak istina. Ali na 98. str., tamo gdje gospođa Off opisuje dolazak kanadskih unproforaca u Hrvatsku, piše slijedeće: "Novo kon-

stituirani i uvježbani drugi bataljun brigade Princeza Patricija, kanadskog lakog pješačva, poletio je direktno iz Winnipega za nedavno otvorenu zračnu luku Zagreb... Kanađani su se ukrkali u autobuse za trosatni put do njihovoga novog doma u zoni "Sector West" u zapadnoj Slavoniji (Daruvar). Prolazeći kroz grad vojne posade stare Krajine, Karlovac, prešli su na tamnu stranu balkanske stvarnosti". Znači put od Plesa do Daruvara vodi kroz Karlovac.

Već na 111. str. počima se dobivati prava slika o ovoj kanadskoj "junačkoj" jedinici koja je bila poslana u Hrvatsku da održava mir (?) ... "U atmosferi koja je bila tupa, ali i opasna, vojnici su tražili izlaz. Alkohol je bio najprigodnije olakšanje. Samo nekoliko dana nakon što su Srbi odlučili da se ponovno naoružaju, gozba s rošti-

ljem za vojnike Princeze Patricije okrenula je naopako kad je pijana - dovodnik "mastercorporal" Beverly Heimbecker, iz pohrane oružja uzela municiju i automatsku pušku, uperila je u zapovjedajućeg časnika pukovnika Clavina i opalila mu pod noge... Major Brett Boudreau je kasnije izjavio novinarima - Ovdje je vrlo napeto (stressful) i piće je aktivnost za umanjivanje tog stresa. Calvin je djevojku stavio pred vojni sud, osudio je na 30 dana zatvora i poslao je u kanadsku vojnu bazu Lahr u Njemačkoj na odsluženje kazne. Bez ulaza u detalje, Boudreau je izjavio novinarima da je ovo bio samo jedan od nekoliko najozbiljnijih incidenata u vezi s alkoholom...".

No, to je bio samo početak problema s alkoholom, nediscipliniranošću, otvorenim međusobnim prijetnjama, buntovništvom i navodnim pokušajima ubojstva nekih od zapovjednika.

"Kad je zapovjednik UNPROFORa, francuski general Jean Cot vidio da su njegovi Francuzi bježali u skloništa kad god bi se čula bilo kakva paljba, naredio je da se Kanađani iz "Sector West" premjeste u "Sector South". Pukovnik Jim Calvin je iz Daruvara s podpunno opremljenom polovicom svoga bataljuna u oko 20 vozila krenuo za Knin, gdje se nalazio i Cot sa svojim Francuzima. No, Calvin je za svoju bazu izabrao porušeno Kijevo."

Malo kasnije, kad je hrvatsko topništvo počelo odgovarati na četničke provokacije i tući po njihovim položajima u tom dijelu Velebita, Calvin je naredio da se jedan vod njegovih vojnika postavi na Velebitu iznad Obrovca, "radi mo-

trenja hrvatskih položaja". Radi straha od granata koje su im letjele iznad glava, zapovjedbno im je da naprave bunker. Pošto vojnici nisu bili navikli na malo teži rad koji je zahtijevala izgradnja bunkera, posao je slabo neredovao. No, njihov poručnik ih je natjeravao da žedni (bez alkohola) i iscrpljeni nastave s poslom do kasno u noć. To je prouzrokovalo pobunu i prijetnje smrću iscrpljenih vojnika ovome poručniku. Saznavši za to i za mnogo drugih prijetnji, vojni doktor, kapetan Brett Kelly i vojni kapelan, kapetan Mike Brown, otišli su u ured pukovnika Calvina. Kad su mu potanko obrazložili sve što se među vojnicima događa i rekli mu da on bez oklijevanja treba nešto učiniti prije nego se dogodi zlo, on im je odgovorio: "Soldier on and get out of my office" (vojničite dalje i izlazite iz moga ureda).

Kad su vojnici vidjeli da njihov glavni zapovjednik nedokučiv i da ne kani ništa poduzeti, počeli su dokazivati da je crvena zemlja koju su tu (na Velebitu) kopali za nasip oko bunkera zatrovana, jer se nalazila u blizini ljevaonice aluminijske, te da su svi od toga oboljeli. Nisam siguran, ali vjerujem da je od te "ljevaonice" kod Obrovca malo podaleko za zatrovanje zemlje na vrhu Velebita. Kad ni to nije pomoglo, onda su neki od vojnika svome poručniku počeli tražiti kavu s kaplicama za oči (Visine) i još nekim drugim otrovnim smjesama.

Nadalje, Crol Off na 147. str., između ostaloga kaže: "Iz Medka su Srbi nastavljali s kišom topničkih projektila na Gospić čiji su stanovnici praktično živjeli u podrumskim skloništima. Lokalni su zapovjednici bili frustrirani s diplomatskim plesom kojega je

Tuđman igrao na svjetskoj pozornici". Na toj istoj strani navodi i jednu srpsku podvalu, gdje kaže: "Srbi u Liki žive već 800 godina". Znači da su se tu doselili u 12. stoljeću. Pa što bi rekla pokojna Nela Eržišnik - Malo morgen!

Malo kasnije, po Cot-ovoj naredbi, Kanađani su premješteni u Gračac, pa na 149. str. Off navodi: "Bryan Bailey (major) premjestio je "Charley Company" (satnija) u ruševine Sveti Rok i poduzeo zadaću zaštite sela oko Medka. Medački džep zapravo nije bio dio zaštitne zone sektora Jug, ali je bio u Ružičastoj zoni".

Odmah po dolasku u Sveti Rok, major Bailey, koji je također imao prepirke s Calvinom, poslao je u Medak jedan vod vojnika radi utvrđivanja četničke obrambene linije, pa Carol Off navodi: "Kaplar Glen Peters iz Halifaxa, upotrebio je prvi dan u punjenje vreća pijeskom za što bolju obranu Medka... Medačka je kuća žamorila aktivnošću. Vojnici 9. voda našli su narod za pranje rublja i pomoć u prijevodu (s engleskog na "srpski"). Žene iz sela su im donosile kruh.

"Od onda, postojao je stupanj vjernosti prema ovim ljudima", izjavio je Green (poručnik Tyrone Green). Mi smo odmah posvojili

cijelu hrpu djece koja su svakodnevno dolazila s vojnicima igrati rukomet. Znače, mi smo imali pse, imali smo i mačke, rekao je Green. Vani, u patroli žene su im servirale gustu, jaku kavu u malim šalicama, a nitko nije odbijao ni male zabave ispred kuća uz nešto šljivovice... Kanađani su često bili začuđeni kako je lako bilo probiti jezičnu barijeru i doći do potpunog razumijevanja kad bi preko njihovih usana prešlo malo domaćega napitka. Moral u 9. vodu se naglo uzdigao. Green i njegovi vojnici stvarno su uživali".

I tako su naši kanadski "heroji" provodili dane prije napada Hrvatske vojske na četnička uporišta, nemajući ni pojma da se tu u četničkim redovima nalaze i kanadski unprofenci, koji tu nisu uopće smjeli biti, jer to je bila tzv. ružičasta zona, a njihova je dužnost, po svim pravilima UNA, trebala biti, samo i jedino, motrenje i održavanje mira. Povrh toga, kao ni u jednom drugom ratu u povijesti, Hrvatska vojska je morala dva ili tri dana prije napada UNPROFORu javiti da uklone svoje vojnike ako ih tamo ima, što je učinjeno. Sam početak okršaja, Carol nadalje opisuje: "Kroz čitavo jutro, dok se je Cot dogovarao s Calvinom, Bailey i njegova "entourage" bili su na srpskoj strani Medačkog džepa... Žestok vatreni okršaj između Srba i Hrvata je samo jenjao. Bailey je samo mogao zamisliti svu žestinu onoga što se upravo dogodilo po izrazu straha u očima srpskih vojnika. Odmah, pošto je srpski zapovjednik svojim ljudima rastumačio pošto je UNPROFOR došao i što će tu raditi, svi su odahnuli kao da stiže konjica (to je ona iz filmova o borbama kauboja s Indijancima).

TITO I JA (2)

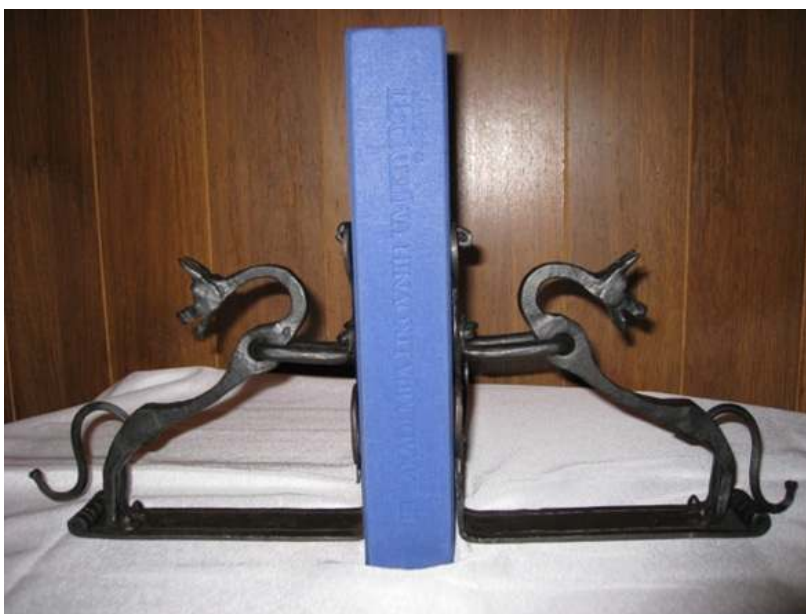
Mladen Schwartz, Zagreb - Ulo-mak iz knjige: **MLADEN SCHWARTZ PROTIV MARŠALA – ANATOMIJA JEDNOG IZRODA TITA**, Zagreb, 2009.

V. POSLIJE TITA

Nakon Titova odlaska na onaj svijet napisao sam za bušićanski australski „Hrvatski tjednik“ osebujni nekrolog, svoj obračun s njim, koji je dobro odjeknuo u našim krugovima radikalnih državotvornih nacionalista. Iznio sam sve što je o pokojniku bitno, obuhvatio različite slojeve i dimenzije njegove pojave, a glavna mi je teza bila da je on Hrvatsku osjećao preskučenom za svoj format, te je zato preuzeo integralno jugoslavenstvo, štoviše, uzurpirao je i jednu od ključnih uloga na svjetskom planu (Istok – Zapad - Treći Svijet!).

Uz ovu ozbiljnu raspravu, za isto sam glasilo u više nastavaka pisao i groteskni igrokaz o „dugom umiranju, smrti i pokopu Jean-Paula Sartrea kako ih prikazuje trupa liječnika, bolničara i bolesnika Kliničkog centra u Ljubljani pod komandom generala Koče Popovića“. Tih je dana, naime, umro i glasoviti francuski spisatelj Sartre, kojega sam za svoju svrhu bio identificirao s Titom, „Živom Lješinom“. Koča se u igrokazu zove „Drljača“ (po instrumentu kojim je, u ratu protiv Nezavisne Države Hrvatske, likvidirao svoje njemačke i hrvatske zarobljenike zakopane do grla u zemlju), njegova je žena Lepa (Perović) postala „Ružna“, Titovi „nasljednici“ Koliševski i Doronjski

dobili su imena „Nula“ i „Ništica“ i sl. Naslov pak moje groteskne drame aludira na igrokaz Petera Weissa „Progon i umorstvo Jean-Paula Marata kako ih izvodi glumačka skupina pacijenata iz ludnice u Charentonu pod vodstvom markiza de Sadea“. (Kada sam već kod kazališta: zamišljao sam da bi Tita na filmskom platnu dobro mogao igrati glasoviti Toto, kao komičar, a i zbog sličnog nadimka. Staroga Tita mogao je odglumiti i drugi komičar, Chaplin, koji mu je u poodmakloj dobi i fizički bio nalik. Titove likove u partizanskim propagandnim spektaklima „Neretva“ i „Sutjeska“ pak odgledao sam i, unatoč namjeri redateljâ Bulajića i Delića, te inače izvrsnom velško-američkom glumcu Burtonu, doživio ih uistinu komično.)

VI. BORBA PROTIV TITA: HRVATSKA

Treća je etapa mojega „suživota“ s Titom nastupila s mojim povratkom iz emigracije u Domovinu 1990. U početku nismo na njega ni mislili: tvorevina mu se uvjerljivo raspadala, Hrvatska se osamostaljavala, navlastito kroz junački obrambeno-osloboditeljski rat, ob-

navljale su se hrvatske svetinje zbog kojih je „maršal“ u svojem dedinjskom grobu jamačno rotirao poput propelera. Ali, nije dugo potrajalo, a zahvaljujući dobrim dijelom i nenadvladanu titoizmu samoga Franje Tuđmana, nekoć Titova partizana i generala, - počeo nam se šumski kolovođa vraćati na mala vrata i kroz prozore.

Kada je hrvatski rat okončan dvojbena pobjedom, a Hrvatska ostala u okljaštrenim avnojskim granicama Đilasa i Moše Pijade, nastala je isprva potiha, pa potom sve glasnija i žešća restauracija onoga što se moglo restaurirati od Titovine i njezina nositelja. Crvene jugosablasti, što ih je Tuđmanov režim bio ostavio nedirnutima, nu dotle ipak šćućurene u svojim mišjim i štakorskim jazbinama, stale su sada sve nametljivije pomaljati ogavne si glavurde na svjetlo dana.

Privremeni je vrhunac to restauratorsko gibanje dostiglo u svibnju 1996, na službeni Titov rođendan, kada se klika titovskih fosila, na čelu sa Srbinom Savom Zlatićem, okupila, slobodno koliko i besramno, usred Zagreba, eda bi utemeljila nekakvu udrugu prijatelja JBT-a. Sada pokojni Ivo Pukanić, tadašnji glavni urednik tjednika „Nacional“, koji mi je u to vrijeme, kao neistomišljeniku, davao razmjerno dosta prostora i publiciteta, zamolio me je da odem na titovski skup i o njemu napišem prikaz za njegov list. Pristao sam, čak su me partizani i pustili ući, jer sam im predočio improviziranu iskaznicu „Nacionala“. Ali, kada je crna misa započela, i kada je pred-

sjedajući Savo izrekao neku frazu u slavu svojega „maršala“, iz mene je progovorio zdravi instinkt: bez ikakva promišljanja, posve neplanirano, uzviknuo sam pred jugobandom „Dolje Tito!!!“. Da sam naime promislio, ne bih to učinio. Bio bih doveo sa sobom desetak naših crnokošuljaša. Ovako su me partizani (Anđelko Runjić pratio je to nekim rezigniranim pogledom, kako se poslije vidjelo na snimkama) jeftino svladali, izvukli iz dvorane, i još su me podlo gurnuli da sam nespretno pao na pod, te smjesta šmugnuh natrag na svoj avnoj. Nije to baš bila scena kojom bi se čovjek ponosio; ipak, drugi dan sve dnevne novine, a poslije i neki tjednici, izvijestili su o događaju na udarnim mjestima. Novinari su se stali kriptomanski natjecati u nagađanju o skrivenim motivima mojega čina. A nije ih bilo.

Budući da sam „Nacionalu“ ostao dužan reportaže s nekrofilne seanse, umjesto nje napisao sam veliki članak o svojem gledanju na Tita, u koji sam uklopio i dio onoga što sam svojedobno bio iznio u australskom HT-u. Poslije sam sastavio još dva ključna napisa o Titu: „Tito kao fašist“ (objavljen u tjedniku „Hrvatsko slovo“), te „Titotrg“ („Za Trg krug – uz druga je drug“ - uvršten u moju slijedeću knjigu „Zloduh nevremena“).

VII. TITOTRG

Koncem iste 1996, kada se dogodila i epizoda s društvom JBT, organizirao sam s našim novodesničarima spektakularnu akciju na „trgu maršala Tita“. Trebalo je simbolično preimenovati to mjesto u „Trg Poglavnika dr. Ante Pavelića“, uz argument da je ovaj svakako zaslužniji za Hrvatsku od Tita; ako bi netko progovorio o Pavelićevim „zločinima“ (protiv hrvatskih neprijatelja!), trebalo je uzvratiti Titovim zločinima protiv vlastitoga hrvatskog naroda, koji se je usudio obnoviti i braniti svoju državu.

Dolazeći na Titotrg, ugledao sam more redarstva i čitavih šest zelenih marica autobusnoga formata: očito su očekivali veliki skup i računali s masovnim uhitbama, a za samu akciju vjerojatno su doznali prisluškujući brzoglas, ili pak od svojih uhoda u redovima novinara koje smo bili pozvali. Pred pločom s Titovim imenom na uglu zgrade u kojoj je smješten Muzej za umjetnost i obrt postrojio se red naoružanih redarstvenika; tek su šutjeli i čekali što će biti. Ja nisam pokazao da na njih svraćam pozornost, nego sam, gledajući kroz njih, zapovijedio svom čovjeku da se popne na već pripravljene ljestve, pa da također spremnim alatom iščupa gadnu ploču. Vođa postrojenih nato je morao reagirati, upitavši me za naše nakane. Hoćemo preimenovati ovaj trg, rekoh. On je odgo-

vorio da to ne možemo, a ja sam ga, hineći naivnoga, upitao: Zašto ne? Murjak je kazao da to može samo gradska skupština. Ipak sam ga još uspio nagovoriti da nazove ured ministra unutarnjih poslova i zatraži od njega potvrdu da mi to doista ne smijemo. Nakon nekoliko minuta policajac je raportirao da se i ministar (tada je to bio Ivan Jarnjak) protivi našoj akciji. Naravno, cijeli je taj dijalog bio neodoljivo smiješan, ali sam se do kraja suzdržavao, očitujući savršenu ozbiljnost. Zapitao sam, kada je tako, bi li nam ipak dopustio da tek nakratko, uistinu samo simbolično, preko Titove ploče zaljepimo

našu, što također nije odobrio, ali nas nije niti pozvao da prestanemo i odemo. To sam maksimalno iskoristio: ja i moj suradnik dali smo opširne izjave za „Dnevnik“ HTVa, tumačeći smisao naše akcije. (Navečer je TV dio i donijela.) Uto nam se, uz naše već okupljene pristaše, pridružio i veći broj znatizeljnih i ne baš nesklonih prolaznika, a jedan član Desnice krasnoslovio je pred okupljenim mnoštvom tekst naše nove himne. Sve je to potrajalo oko jednoga sata, a da poredano redarstvo ni najmanjom gestom nije „uredovalo“. Zato sam im, prije našega odlaska, zahvalio na razumijevanju i korektnosti, što su oni rado čuli.

Ova promičbena akcija dobila je zanimljiv epilog. Akcija na Titotrgu događala se u vrijeme boravka oboljeloga predsjednika Tuđmana u Americi. Nisam imao u vidu njegovu odsuće (za razliku od prosvjednikâ u prilog „radija 101“ na Jelačić-placu); to je posve slučajno koincidiralo. No, nešto poslije Tuđman je dao interview izraelskom dnevnom listu „Jerusalem Post“. Židovi nisu voljeli Tuđmana, ali im se on rado ulagivao, što je pokazao i ovom prigodom. Novinar ga je optužio da vraća „imena fašističkih trgova“, a Tuđman se branio da su lokalne vlasti, mimo njega, imenovale ulice po Mili Budaku, no da postoji i ulica komunista Divka Budaka. To je valjda trebalo zadovoljiti zasigurno ne-komunističkog Židova! Uslijedile su ove riječi: „Onemogućili smo takve pokušaje koji su bili ne samo glupi, nego i provokatorski; neki su pokušali čak, molim, bio je to jedan Židov, koji je htio da se glavni trg u Zagrebu nazove Trg Ante Pavelića. To smo onemogućili...“ (završio je podsjećanjem da on gradi Hrvatsku na antifa-tradicijama, te da su Židovi bili uključeni u hrvatski nacionalni život).

INICIJATIVA ZA OSNIVANJE PARLAMENTARNE KOMISIJE (2)

PRIOPĆENJE ZA DEMOKRATSKU JAVNOST I ŠIRE 06.06.2009.

Svi mi osumnjčeni, optuženi i osuđeni Srbi i Hrvati pred Sudom Bosne i Hercegovine; **SVJESNI**: da se svi individualno počinjeni ratni zločini i zločinci u oružanom sukobu u BiH od 92-95 godine moraju procesuirati i sankcionirati; **SPREMNI**: da damo lični doprinos da se to pravično i zakonito uradi; **OPREDJELJENI**: da se u tome istraje do kraja zbog pravde, istine, tolerancije i mira na prostoru BiH; **ODLUČNI**: da se uradi na pravičan, zakonit i civilizacijski način:

ZAHTJEVAMO

Od Parlamenta BiH i političkih nosilaca vlasti, kojima pišemo više od dvije godine ali bez odgovora, da se odrede prema:

1. Uspostavi Komisije Doma naroda za nadzor rada pravosuđa u oblasti kontrole kršenja ljudskih prava i već donesenih zakona i propisa što je postala praksa Suda i Tužiteljstva BiH izričito bez ikakvog miješanja u rad, procedure i istrage Suda i Tužiteljstva BiH čime oni zadržavaju autonomnost i neovisnost u radu i čime ne nastaje miješanje u rad pravosuđa.

2. Necivilizacijskim i retrogradnim zakonima nametnutim Bosni i Hercegovini od 2003 godine pa nadalje i da se izjasne, odobre ili zabrane retroaktivnu primjenu istih (KZ BiH od 2003 godine gdje u članu 252 stoji „**OVAJ ZAKON STUPA NA SNAGU 01.03.2003 GODINE. ZKP BIH, ZAKON O SUDU BIH, ZAKON O TUŽILAŠTVU BIH, ZAKON O VSTS BIH I ZAKON O ZAŠTIĆENOM SVJEDOKU**)

3. Diskriminacijskoj i selektivnoj primjeni materijalnog prava od pritvora do izricanja sankcija. U pritvoru Suda BiH nema Muslimana. Svi se brane sa slobode. Muslimanima Sud BiH izriče kazne po zakonu iz perioda 90-95 godina. Dakle, ispod 15 godina, dok Hrvatima izriče do 25 godina, a Srbima do 42 godine zatvora. Tako je do sada na Sudu BiH Srbima izrečeno ukupno 1.118, Hrvatima 146, a Muslimanima 41 godina zatvora.

OČEKUJEMO

Od političkih i zakonodavnih organa države BiH da to riješi na jedan od mogućih načina:

1. Da se donese odluka da se na procesuiranje ratnih zločina primjenjuju u cijeloj BiH krivični zakon iz vremena sukoba u BiH ili
2. Da se na procesuiranje ratnih zločina pred Sudom BiH u cijelosti primjenjuje STATUT MKSJ
3. Da BiH dobije krovnu sudsku instituciju kao i sve nezavisne demokratske, normalne države u svijetu - Vrhovni sud ili
4. Da do formiranja Vrhovnog suda BiH, koje može potrajati godinama, funkciju Vrhovnog Suda BiH preuzmu i obavljaju Vrhovni sudovi entiteta, jer znamo da Ustavni Sud BiH ne može zakonito odlučivati niti o jednoj apelaciji Suda BiH jer se on bavi problemom ustavnosti, a ne zakonitosti.
5. Da se Sud BiH smjesti u sistem pravosuđa BiH, a ne da bude oaza pravde u vojnoj kasarni Viktor Bubanj i kazamatu za Srbe koja nema ni podređenih ni nadređenih nego djeluje kao slobodan strijelac i služi za političke manipulacije
6. Da se u rješavanju ovog ključnog problema koji nije predmet reforme pravosuđa BiH za period od 2008-2012 godine uključuju i po ovlaštenju i funkciji lično Visoki Predstavnik Valentin Inzko koji ulijeva povjerenje, djeluje kao pravedan čovjek
7. Da će Evropski Sud za ljudska prava u Strasbourgu reagovati na našu predstavku protiv države BiH od 11.11.2007 godine ili ćemo mi

ODLUČITI

Da, ako se i dalje ne bude ništa radilo po ovom pitanju u vremenu od 40 dana: **na štrajk glađu, na bojkot Suda BiH, na druge mjere** kako bi skrenuli pažnju na pravno nasilje u procesuiranju ratnih zločina pred Sudom BiH koje već traje punih pet godina, na žalost propisi se pogoršavaju jer pritvor sada traje 65 mjeseci, po novoj odluci Lajčaka.

Nama je ovo jedini način da pokušamo zaštititi svoja osnovna elementarna i ljudska prava jer mi ništa i ne tražimo samo pravično i zakonito suđenje, međutim ni to nam ne daju.

Za ovakve poteze mi smo jedinstveni i ovo je izraz volje svih Srba i Hrvata koji su osuđeni iz KPD FOČA, optuženi u KPZ KULA i pritvorskoj jedinici Suda BiH.

Mi od Vas kojima se obraćamo, ne tražimo sažaljenje, mi samo tražimo da radite svoj posao za koji ste birani i plaćeni.

Smatramo kako je dosadašnji rad Suda i Tužiteljstva srozao ugled domaćeg pravosuđa na najnižu moguću razinu jer ukoliko pravosuđe i država ne poštuju vlastite zakone i temeljna ljudska prava „postaju ništa drugo nego obične razbojničke družine“. Apeliramo još jednom na poštivanje procedura, Zakona i temeljnih ljudskih prava uključujući pravo na zdravstvenu zaštitu koja nam je uskraćena, a u procesima - pravo na saslušanje.

PRITVORENICI SUDA BiH

MILE BUDAK KROZ KRESOJIĆA SOJ (2)

Uz dan nasilne smrti, koju su izvršili komunistički zločinci na velikom hrvatskom književniku Mili Budaku, Sveti Rok 30. kolovoza 1889, Zagreb (Zaprešić?) 07. lipnja 1995.

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

SABRANA DJELA MILE BUDAKA (1)

(Uvod iz 1989. dopunjen je pisano kurzivom)

Naslovljena zbirka od 24 knjige obuhvatit će romane, pripovijetke, novele, satire, pjesme i ostalu književnu publicistiku.

Životopis Mile Budaka uz recenzije njegovih djela te posebni osvrt na njegov politički i odvjetnički rad bit će predstavljeni u zasebnoj knjizi.

Ovaj jedinstveni podhvat objelodanjanja svih djela Mile Budaka započinje uz 100-tu obljetnicu piščeva rođenja (Sveti Rok, 30. kolovoza 1889. - Zagreb ili Zaprešić?, 7. lipnja 1945. nasilnom smrću od strane komunisti).

Tu su obuhvaćeni sljedeći romani:

- Kresina,
- Gospodin Tome,
- Hajduk (posljednji Budakov roman, koji uz dva prethodna navedena spada u nedovršeni roman-grozd Kresojića soj).

Ova tri romana objelodanjena su 1989. u tiražu po 2000 primjeraka. Od daljnjeg izdavanja Budakovih djela odustali su tada Ogranci Matice Hrvatske u Baselu i Freiburgu na korist

Matice hrvatske u Zagrebu, koja je tijekom 1990. obnovila svoje djelovanje.

Bazalo

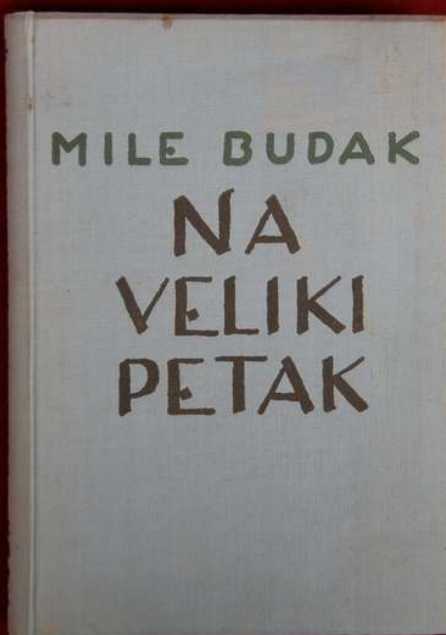
Godine 2002. slučajno je, i na opće iznenađenje suočene hrvatske javnosti pronašao župnik Ivan u Gračacu strojopisni otisak Budakovog romana "Bazalo", koji uz tri spomenute knjige: "Kresinu", "Gospodina Tomu" i "Hajduka" te uz najavljene romane: "Mala žena" (Kika) i "Mali će u pisare" spada u roman grozd KRESOJIĆA SOJ. Možda su kojom srećom "Mala žena" i "Mali će u pisare" isto negdje preživjeli uništavanje knjiga i rukopisa Mile Budaka u eri komunističkog divljaštva, što bi bio golemi prilog u riznicu hrvatske književne baštine. Za transkript i daljnju obradu romana BAZALO uz župnika Ivana zaslužni su - abecedno: Ing. Branko Dilberović, kojemu se ovom prilikom izražava toplo Hvala i Mr. ph. Dragan Hazler, pisatelj ovih redaka.

"Bazalo", koji se upravo predstavlja hrvatskim čitateljima spada u naslovljeni roman grozd iz ličkog seljačkog života.

Prema našem mišljenju BAZALO spada po književnim odlikama i po sadržajnom mozaiku u red vrijednosti OGNJIŠTA, a možda je po nekim izražajima i bolji od OGNJIŠTA jer ima nekoliko vrlo izrazitih filozofskih misli o ulozi, smislu i vrijednosti ljudskog života, poruka, savjeta i zaključaka kao i osmišljenih opredjeljenja daleko istaknutijih, nego u Ognjištima. Iako se ne bi moglo pripisati romanu BAZALO autobiografski karakter Mile Budaka, on ipak po nekim sudbinskim crtama glavnog junaka Ivana daje romanu i to obilježje.

U svakom slučaju roman je na zavidno visokoj moralnoj razini. "Ivan - glavni lik romana Bazalo - nikad nije bio u opasnosti, da bi mogao pokvariti sreću i blaženstvo, koje mu je Stvoritelj ulio u dušu, odnosno, koje je on svojim životom stekao, dopuštenjem vječne Pravde --- Tu prestaje ljudski um i ljudsko umovanje --- Sigurno smo na svijetu, da postajemo sve bolji i bolji, a koliko je vremena potrebno i koliko uspona treba prevaliti, dok se dođe do duhovne visine, na kojoj je bio Ivan, nije nam dano, da dokučimo --- Sveznajući, hvala Ti, što nam ne dade, da znademo prošlost, jer bi nam onda bila preteška sadašnjost, a dvaput Ti hvala, što nam ne dade, da znademo budućnost, jer onda u sadašnjosti uobće ne bi moglo ni biti. Ne bismo je bili u stanju nositi ni jednog jedinog časa

---

KUDA NAS VODIŠ GOSPODE

Sa svepsećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Prevrtao sam se u krevetu nemirno i naposljetku se probudio. Prvo sam se premjestio iz fotelje na otoman radi zauzimanja što udobnijeg položaja za nastavak spavanja. Ali, san mi nikako nije dolazio na oči.

Vani mrkli mrak, kao u rogu. Sumorna proljetna kiša bubnja mi po prozoru dosadno, jednolično, ali vrlo zvučno. Vrlo neobično za ovaj datum. Kad odjednom, zvuk s obližnjeg zvonika crkve prekinu idilu. Bum, bum, bum. Brojim – jedan, dva, tri. Lijepo, tri su sata.

Što sad, ujutro me čeka naporan dan, izlet kod mog prijatelja kipara Branka Kelčeca, na Planinu Donju. Mogla bi pasti i dobra otočka janjetina. A san nikako ne dolazi na oči.

Kroz glavu mi u magnovenju prolaze slike proteklog tjedna. Ah da, skoro mi je promaklo obavijestiti Vas o izboru moje nove sekretarice i savjetnice za ženska pasja pitanja.

Ove ženske su se stvarno povampirile. Digle glas iz kuhinje i stalno pričaju o nekoj jednakosti, o izbornom omjeru 60 : 40 i bla, bla, bla.

Dobro, rekoh ja, samo nemojmo pretjeravati. Ako je to baš toliko neophodno pustit ćemo i neko žensko u politiku samo da se previše ne uzobijesti. Konstatirao sam - u zadnje vrijeme primam gomilu pošte, slika, dopisnica i emailova od muških i ženskih obožavatelja s porukom da oni svi redovito prate moje članke u

Glasniku Hrvatske uljudbe, a ja nisam u stanju na sve u pristojnim rokovima odgovoriti. I za to, u dogovoru s mojim Vladimirom odlučih se za raspisivanje natječaja za tajnicu. Kako bi istu maksimalno iskoristili odlučili smo imenovati je i savjetnicom za ženska pasja pitanja. I gle sad, javi mi se mješanac

Lind i veli on – Dragi ROI, Tvoj natječaj je čista diskriminacija ovaj put s druge strane.

Da li si Ti čuo za naš novi gay pokret. Mi tražimo da svi ovakvi natječaji budu otvoreni za muške i ženske pese. Znamo mi da Ti preferiraš ženske, ali jedan tako napredan pes, pes koji se bori za demokraciju na svim razinama mora i na ovom polju dokazati svoje europski napredno stajalište. Prihvatio sam nevoljko ovo primjedbu i korigirao natječaj.

Nakon korekcije na natječaj se javilo dvadesetak pasa (od toga tri gaya), sedam mačaka i jedan papagaj.

Izbor baš nije bil "a la Bandić", ali ipak je prevladao utjecaj našeg gradonačelnika (morao sam priznati gazdi i gazdarici, da i kod mene kumovi imaju male prednosti) pa, iako je bilo kandidata s većim kvalifikacijama, odlučio sam se za moje kumče iz susjedne zgrade malog simpatičnog bigla Bugu. Prednost joj je bilo i to što stanuje preko puta pa joj nije trebalo dati lovnu za prijevozne troškove. I tako, od neki dan naša Buga razvrstava poštu i odgovara na pisma i emailove. Tu i tamo me upozori na neko pismo gdje se očekuje baš moj odgovor. Na primjer - jedna od mojih brojnih obožavateljica irska setterica Mia u lije-

poj koverti s hrvatskim pleterom i plavom vrpcom napisala je – Dragi moj ROI, redovito čitam Tvoje kolumne i oduševljena sam s Tvojom političkom hrabrošću i otvorenošću, Tvojom nadom za bolje sutra, Tvojom bespoštednom borbom za istinom i Tvojom dozom humora.

Da li i nakon ovako provedenih žalosnih izbora i iskazanoj pasivnosti naših istinskih domoljuba stvarno vjeruješ, da naša predivna zemlja ima šanse za bolje i pravednije sutra.

Odgovorio sam joj jednom pjesmicom – Kuda nas vodiš gospode? koju i Vama ovdje predstavljam:

KORAK POĐE ZA KORAKOM

**Probudih se jednog dana –
oko mene mrak i tama**

**Što li sad se braćo sprema –
zar Hrvatske više nema**

**Kud odoše svi ti ljudi – tko
može da ih sad probudi**

**Aždaja nam crna prijeti – i
oltar nam se ruši sveti**

**Ti zlodusi crni iz dubine – ruše
stupe domovine**

**Srušiše nam Juru Francetića
– sutra će i Jelačića**

**Erozija sveg morala – sveg
što nam je crkva dala**

**Bog nam kaže, pokoj duši –
život se u prah sruši**

**Magla vlada u dubini – oduprimo
se zloj sudbini**

**Skupimo se sad u četvu – za
stvar boriti se svetu**

**Za naš dom i domovinu – za
slobodu svome sinu**

**Spremni mi smo život dati – a
Bog će pomoć znati**

**Sjetimo se onih dana – slav-
nih kneza Frankopana**

**Zaštitniče Jurju sveti – pomo-
gni Ti sad našoj četi**

**Povedi nas put slobode – budi
s nama slavni rode**

**Iz prastare nam djedovine – i
s oltara domovine**

**Unija nas sveudilj gazi – vra-
timo se pravoj stazi**

**Korak pođe za korakom – ju-
nak opet za junakom**

**Sveti i slatki DOME – bit ćemo
mi Svoj na Svome**

**Bit ćemo brat do brata – ispu-
niti san svih Hrvata**

Nakon što je pročitala ovu pjesmi-
cu Buga je veselo zalajala. Da to
je ono pravo, reče.

To daje nadu. Nema predaje.

I poslije toga odmah smo se po-
čeli spremati za Lanište. Najprije
ćemo na misu za našeg Antu Go-
tovinu u crkvu blaženog Alojzija

Stepinca, a onda na prosvjed pro-
tiv nastupa Lepe Brene. Alaj je
lepa u ... pogotovo u onoj četnič-
koj odori.

Nadam se da ćemo se tamo vidje-
ti.

Iza toga slijede pripreme za Sabor
Stranke Hrvatskog Zajedništva u
kavani Dubrovnik.

Naša borba traje, nesmiljeno – do
pobjede - Av, av, av.

POZIVNICA

Čast nam je pozvati Vas na promociju knjiga pod zajedničkim nazivom

TKO JE IMUN NA HUMOR ?

koje ćemo Vam predstaviti u utorak 23. lipnja u 19 sati u prostoru HKZ i
Hrvatskog slova (Hrvatske bratske zajednice 4 – ispod Sveučilišne biblioteke)

Knjige – Umne kolumne autor Zlata Šimenc Aurelija,

Brzjavni i brzoglasni iz cirkusa autor Franjo Martinović Fram,

Kavopija na odlasku autor Marijan Urli Rino,

Ja sam ROI koautor Vladimir Biondić

predstaviti će urednica u Hrvatskom slovu Mira Ćurić i književnici
Ivan Boždar i Vlado Šimenc, te autori.

U sklopu promocije nastupiti će i kvartet "Paradge" uz izbor renesansnih skladbi

Veselimo se Vašem dolasku i ugodnom druženju

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (9)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Simbolika je prisutna i na ovim prostorima. Bezočni lažljivac Milošević koji je i samoga sebe uspio prevariti imao je i takav narod. Srbi su bili opsjednuti lažljivim demonima koji su tu laž najprije primijenili na njima samima. Za nešto što predstavlja očitu kontradikciju, jednu čak i čisto racionalnom umu lako spoznatljivu neistinu, sami srpski korpus je iskreno prihvaćao kao istinu i kao nešto normalno. Najgore od svega je da još nije došlo do potpunog, nego samo djelomičnog i površinskog otklanjanja od laži iz ranomiloševićevskog razdoblja i to je stalna opasnost za Hrvatsku budući je kroz tu polugu opet lako moguće izazvati novu krizu pripadajućeg prostora i upravljati istom.

Kolebljivi, kalkulantski i politički naivni Izetbegović isto tako to svoje stanje duha projicira i prebacuje na svoj narod – na svoje sljedbenike. U njegovom slučaju to je muslimansko-bošnjački element unutar Bosne i Hercegovine, a sve kobne posljedice slijeđenja jednog takvog lidera muslimani su osjetili na vlastitoj koži. Naivnost koja graniči s apsurdom se ponajviše očitovala u uvjerenju da će JNA kojom upravljaju velikosrpske snage iz Beograda i koja je izvela agresiju na Hrvatsku najednom u BiH biti čimbenik mira u smislu sprječavanja širenja sukoba i ograničavanja na sukobima najnižeg intenziteta i na taj način očuvanja muslimanskog korpusa netaknutim. Kalkulantstvo je bilo izvorište te naivnosti jer se računalo, a to je i u svojoj "Islamskoj deklaraci-

ji" Izetbegović i naznačio, na nacionalno zbrajanje islamskih naroda u SFRJ i kroz visoki prirodni demografski prirast naknadno preuzeti primat u toj novoj tvorevini, ma kakva ona bila. Rekavši "To nije naš rat." Izetbegović je upravo to i mislio jer po njegovim planovima Hrvati i Srbi neka se što više međusobno oslabe (doslovce istrijebe) i time će se brže dogoditi željena i planirana islamizacija cijelog prostora. Pogotovo ako se postigne odvajanje što većeg dijela SFRJ koje nema

muslimansku komponentu izraženu na svom prostoru, a to je Slovenija i tada (1992.g.) neokupirani dio Hrvatske. I sve bi bilo uspostavljeno na demokratskim načelima "jedan čovjek jedan glas" koji su kratkoročno srpski interes, a vrlo brzo postali bi klopka njima samima i na isti način kako su Srbi kroz demografiju izgubili Kosovo izgubili bi i tu reduciranu federaciju, asimetričnu federaciju i slične pojmove različitog naziva, ali istog smisla. Naivno je bilo nadasve to što je Izetbegović mislio da će zakulisni međunarodni manipulatori dopustiti takav tijek događaja i što nije vidio da je to u sukobu sa najavljenim i planira-

nim globalnim "sukobom civilizacija", a što prvenstveno znači sukob ateističkog Zapada sa islamom, a potom i s Kinom. Konačni je cilj svjetsko carstvo jednog vladara, tj. ustoličenog Antikrista kao vladara svijeta u Novom svjetskom poretku.

Tuđman je u ovom kontekstu daleko najslabija i najkompleksnija osobnost koju nije moguće tako jednostavno odrediti, no tu se ujedno krije i odgovor u razlogu njegova uspjeha kod stvaranja hrvatske države. Naime, zbog toga kakav je bio, složen, nerijetko i potpuno proturječan, ispalo je da je ostao nedokučiv zakulisnim upravljačima planiranih procesa jednako kao i neposrednim političkim i državnim oponentima. Tu se ujedno nazire i djelovanje Duha Svetoga, tj. Božje providnosti u interveniranju u povijesne procese, te je upravo na taj način, kroz Tuđmana kakav je već bio, onemogućeno ostvarenje planiranog uništenja Hrvata, odnosno katoličanstva na ovom prostoru.

Tuđmana se može reći barem to da je bio odlučan i autoritaran na jednoj strani, ali istovremeno nedorečen i nervozan na drugoj strani. Odlučan u stvaranju hrvatske države na način kako je to zamislio. Makar bi se provedbi moglo naći puno prigovora suštinska je stvar da se držao svoje vizije i svoje koncepcije bazirane na međunarodnoj diplomaciji kao njemu najvažnijeg čimbenika u rješavanju sukoba i da je uspio stvoriti državu Hrvatsku usprkos svih protivljenja upravo u tom međunarodnom diplomatskom krugu. Vojna komponenta je Tuđmanu uvijek bila podređena diplomatskom faktoru.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (17)

Eugen of Savoia

[Muhammad said], "O women! Give to charity, for I have seen that the majority of the dwellers of Hell-Fire were women." The women asked, "O Allah's Apostle! What is the reason for it?" He said: "O women! You curse frequently, and are ungrateful to your husbands. I have not seen anyone more deficient in intelligence and religion than you. O women, some of you can lead a cautious man astray." [14]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

[Muhamed je rekao], "O žene! Davajte u milostinju, jer vidio sam da su većina stanovnika Vatre Pakla žene." Žene su pitale, "O Alahov Apostolu! Koji je tome razlog?" On je rekao: "O žene! Vi često psujete i nezahvalne ste svojim muževima. Nisam vidio nikog tako manjkavog u pameti i vjeri, kao što ste vi. O žene, neke od vas i opreznog muškarca mogu skrenuti s pravog puta."

Međutim, čak i ako bi ove žene prestale psovati i počele zahvaljivati svojim muževima, njihovi izgledi za zagrobni život su ostavljali još mnogo toga za čim su mogle čeznuti. Prema Muhamedu, žene se mogu nadati vječnosti u stanju u kutevima, čekajući muškarce kako bi došli i spavali s njima:

Ibid., Number 4879.:

Allah's Apostle (The blessing and peace of Allah be upon him) said: "In Paradise there is a pavilion

made of a single hollow pearl sixty miles wide, in each corner of which there are wives who will not see those in the other corners; and the believers will visit and enjoy them." [15]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Alahov Apostol (blagoslov i mir Alahov bio nad njim) je rekao: "U Raju postoji paviljon napravljen od jednog jedinog šupljeg bisera od 60 milja širine, u svakom kutu kojeg su žene koje neće vidjeti one u drugim kutevima; vjernici će ih posjećivati i uživati ih."

grad za gradom, zarobljavale su mnogo žena, koje bi se potom često prodalo ili bi se njima trgovalo. Međutim, budući da su muslimanski muškarci bivali daleko od svojih žena, trebali su božju mudrost da ih vodi u postupanju sa njihovim zarobljenicama:

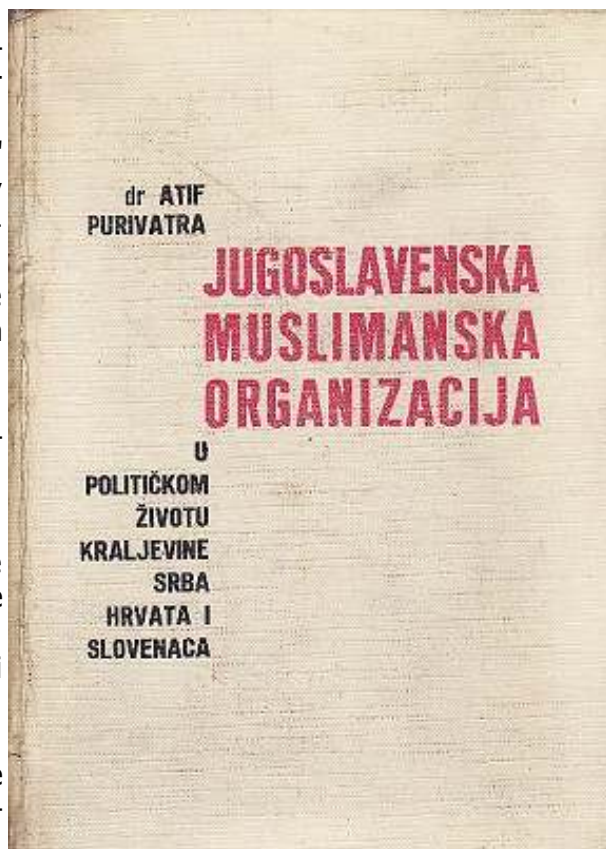
Dakle, dobre muslimanske žene koje poštuju svoje muževe u ovom životu, u "Raju" će imati priliku da nastave svoju seksualnu službu. Čini se da je Muhamed ovo smatrao prikladnim opisom Raja; mnoge žene se, sasvim opravdano, neće složiti s tim.

Qur'an 23:1-6, Abdullah Yusuf Ali Translation.

The Believers must (Eventually) win through— Those who humble themselves In their prayers; Who avoid vain talk; Who are active in deeds Of charity; Who abstain from sex, Except with those joined To them in the marriage bond, Or (the captives) whom Their right hands possess— For (in their case) they are Free from blame. [16]

Prijevod s engleskog na hrvatski:

Vjernici moraju (na kraju) uspjeti—Oni koji se ponizuju u svojim molitvama; Koji izbjegavaju uzaludan govor; Koji su aktivni u djelima Milostinje; Koji se suzdržavaju od seksa, **Osim s onima spojenima S njima u bračnoj vezi, Ili (zarobljenicama) koje posjeduje Njihova desna ruka—Jer su (u tom slučaju) Slobodni od krivnje.**

Činjenica #4

Kuran Muslimanima dozvoljava da spavaju sa svojim zarobljenicama i robinjama (tj. onima "koje posjeduje njihova desna ruka"). Kako su Muslimanske vojske napadale

"HASANE, DEDER BOGATI NAPIŠI USTAV NAŠE BOSNE"

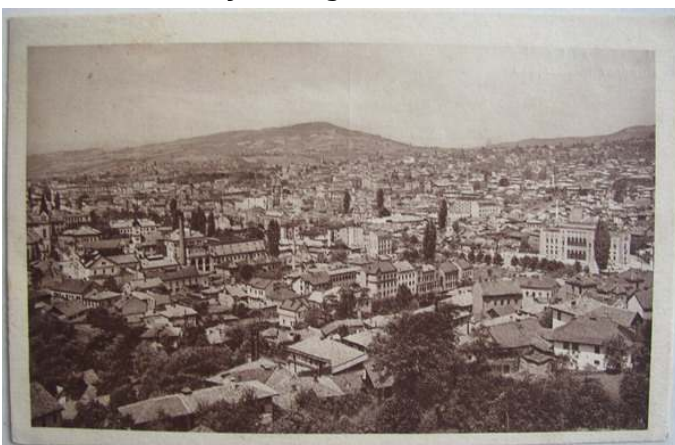
dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Saznajemo da je od Svjetskog Saveza Dijaspore traženo da napiše "Prijedlog novog Ustava BiH". Ovo je šokantna činjenica kada se zna da je Ustavno pravo oblast kojom se bave vrhunski pravni eksperti, ustavni pravnici kojih ima samo po nekoliko u cijeloj državi. Pisanje ustava je veliki i veoma stručan posao čak i za njih, a kamo li za aktiviste volontere iz dijaspora koji još nisu ni pravnici. Jedna je stvar razumjeti pojedine članove Ustava, to može svako od nas, ali sasvim druga stvar je napraviti konzistentan ustav, pravni dokument koji će udariti temelje pravnom (pa i političkom, ekonomskom, krivičnom) ustrojstvu cijele države. Za to treba imati tim eksperata, kojeg će voditi eksperti ustavnog prava. Možda među članovima Svjetskog saveza Dijaspore ima ljudi koji bi znali napisati neki zahtjev sudu ili možda čak i tužbu itd, ali napisati cijeli Ustav, vrhovni pravni akt države, to zaista ne možemo očekivati od njih.

Zato smo ubjeđeni da je ovo pisanje Prijedloga Ustava od strane SSD-a rezultat samo još jedne prevare naroda od strane BH vlastodržaca.

Očigledno da svijet nije kupio da je brčanskim amandmanom legalizovan daytonski Ustav. Vjerovatno je veliku ulogu odigralo to što smo uspješno demonstrirali svijetu da ta ustavna promjena NIJE DOBILA PODRŠKU NARODA U JAVNOJ RASPRAVI, o čemu

smo obavjestili sve nadležne institucije u Evropi. Dakle, naši izdajnici sada kreću od početka, da usvoje novi ustav na legitiman način, sa učešćem svih građana u proceduri njegovog donošenja, a koji će napokon dokinuti svaku vezu sa Republikom BiH. U tom cilju žele da demonstriraju svijetu da široka baza, uključujući i dijasporu učestvuje u donošenju novog Ustava.

Sarajevo

Njih ni malo ne sekira što će iz dijaspora doći prijedlozi građanskog Ustava jer ti prijedlozi će u "demokratskoj" (Daytonskoj) proceduri biti poraženi, a dijaspora se neće moći žaliti da je novi ustav nedemokratski, jer i u demokratskoj proceduri neko gubi. Našim vlastodršcima je važno da će dijaspora uzeti učešća u kreiranju potpuno novog ustava, tj. odreći se zahtjeva za povratkom Ustava Republike BiH. Naše izdajnike interesuje samo taj prvi korak, jer kada dijaspora pristane da učestvuje u kreiranju novog Ustava, time će se odreći Ustava R BiH, a više neće moći kontrolisati konačni izhod. Plan je da na kraju dijaspora neće više imati nikakvog osnova da se žali da je agresijom i genocidom pokradena od svoga predratnog ustava Republike BiH. I ne samo

to, dijaspora neće imati više nikakvog osnova da se žali ni što će ustav ostati u suštini daytonski, po kojem se uskoro i dijaspora izbacuje iz BiH državljanstva, jer i sama dijaspora na ovaj način formalno učestvuje u kreiranju novog legalnog ustava, bez obzira što se u suštini ništa neće pitati u završnim, bitnim, fazama procedure. Ovo je samo nastavak prevare "NAMAMI PA PREŠALTAJ" o kojoj smo pisali u Glasniku br. 614.

Dakle, najbolji odgovor svake organizacije iz dijaspora koja bude pozvana da napiše prijedlog novog ustava je da kažu da je Ustav Republike BiH jedini legalni Ustav i da je povratak na predratni Ustav Republike BiH jedini zahtjev dijaspore.

Ovo je nastavak specijalnog rata, kojeg četnička agentura vodi protiv Republike BiH još od Alijinih vremena. Neko je jednom opisao da je Alija tako dao Hasanu Čengiću, koji od škole ima samo medresu, da "napiše ustav naše Bosne", a kojega je Hasan Čengić napisao za jednu noć?! Kako je Alija nekada varao muslimanske vjernike da se nešto pitaju, tako danas Tihić, Silajdžić, Lagumdžija varaju članstva svojih stranaka, a evo su pokušali i dijasporu.

U toj prevari se koriste poznatom činjenicom da je Bog jedino pravedno podijelio mozak, jer svako misli da je dobio najbolji primjerak. Svako misli da je u stanju napisati Ustav i to udbaši na vlasti u BiH koriste da dokrajče Republiku Bosnu i Hercegovinu.

U Glasniku, br. 614, mi smo napisali:

"Nacionalni Kongres Republike BiH, kao i većina građana BiH, je nedavno u javnoj raspravi jasno poručio izdajnicima da NE PRIHVATAMO NIKAKVU USTAVNU PROMJENU KOJA ĆE SE OBAV-

LJATI PO DAYTONSKOJ PROCEDURI, PO KOJOJ RS IMA PRAVO VETA. Dayton je nelegalan, te je nelegalna i Daytonska procedura promjene Ustava, pa je nelegalna i svaka promjena koja će doći iz daytonske procedure promjene ustava. Narod Bosne i Hercegovine

ne traži Republiku BiH na osnovu presude za genocid, koja uključuje i sve rezolucije Savjeta sigurnosti UN iz 1992 godine (572,757, 762,...) u kojim se jasno implicira da je RS nastala agresijom susjedne države Srbije."

SULEJMAN TIHIĆ (SDA) KAŽE DA ĆE BOSNE BITI ONOLIKO KOLIKO ČETNICI ODOBRE

Sven Rustempašić, dipl. ing., Sarajevo

Sarajevo, 9. jun 2009. - U večerašnjoj izjavi za „bošnjačku TV Behar“ u Sarajevu, Sulejman Tihic (SDA) je rekao da će se uskoro sastati „prudska trojka“ da diskutira pitanja ustava, imovine, popisa stanovništva (drugim riječima, svega onoga što još treba Republici srpskoj da dobije potpuno internacionalno validno priznanje i državnost - op.a.). Rekao je da želi priključenje i

Voditeljica je odmah zapitala: „Koja su to realna rješenja?“

Tihic je odgovorio: „Realna rješenja su ona o kojima se mi možemo dogovoriti.“

Dakle, države BiH može biti samo onoliko koliko to Republika srpska odobri, i to je temelj SDA pristupa pregovorima „baziranim na kompromisu i realnim mogućnostima“, kako ih vidi Tihic.

Metod DOGOVORA nasuprot metodu PRIMJENE PRAVA, je metod koji je pobio i osakatio, terorizirao i protjerao par mili-

ona nedužnih ljudi, uništava državu BiH i garantira potpuni uspjeh Izetbegović-Milošević-Tuđmanovog projekta „solucije jugoslavenske krize putem finalnog rješenja bosanskog /

muslimanskog pitanja“ kao morbidnog, genocidnog projekta koji se provodi već 20 godina, uz punu saradnju samih žrtava.

Sarajevo

ostalnih parlamentarnih stranaka u ovaj proces, a posebno je naglasio slijedeće:

Tihic: „Ustav se mora zasnivati na realnim rješenjima.“

TE VEČERI

Mile Prpa, Zagreb

Te večeri stara mati
rano je legla spati.

Te večeri čaj se pio,
i vrč je pao maloj Renati.

Te večeri sjedilo se oko stola,
majka je pitala Ivicu -
Kako tvoja škola?
Što će reći tata
kad se vrati iz rata?

Te večeri igrali smo trice.
Na ekranu - ples djevojčice.

Te večeri stara mati
rano je legla spati.
Te večeri čaj se pio
i vrč je pao maloj Renati.

Te večeri!
Te večeri!

Vijest je stigla
kasno u noći.
- Tata više nikad neće doći!

Skamenila se stara mati,
zanimemile su usne majke.
Lutka je ispala maloj Renati.
Te večeri!

Ivica je blijed stao -
Moj tata je pao
Da bih ja u slobodi odrastao.

Te večeri!
Te večeri!

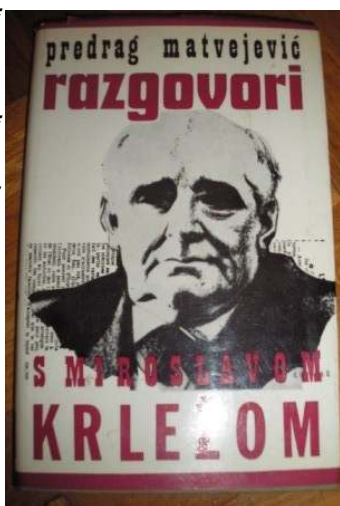
JUGOSLAVENSTVO DANAS (19)

Predrag Matvejević, „**Jugoslavenstvo danas**“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

USTAŠTVO I ČETNIŠTVO

Nacionalisti – i jedni, i drugi, i koliko god ih ima – inzistiraju na razlikama između ustaša i četnika ... Pojedini istoričari nastoje umanjiti ili ublažiti krivicu jednih ili drugih?

Razlike stvarno postoje, ali historijska i moralna osuda četništva i ustaštva (belogardejstva također) ne može – i ne treba – biti ublažena. Ustaštvo i četništvo nisu u svim razdobljima rata jednako krivi ili krvavi, osobito ne na početku, kad dio četnika zastupa ideju otpora ili povremeno prelazi na stranu partizana (ti prelazi u partizane traju ponegdje sve do pred kraj rata). To treba

priznati, ali se time ne treba rehabilitirati četništvo.

Ima nekoliko gotovo paradoksalnih elemenata u svemu tome, o kojima bi valjalo raspravljati drukčije nego što se obično čini.

Ustaštvo nije tipičan oblik hrvatskog nacionalizma, nego je najvećim dijelom uvezeno kao fašistička ideologija, s monstruoznim i suludim osobinama koje je fašizam imao na svojim izvorištima i koje je na našem primitivnom tlu poprimio.

Dakako, u frankovačkom pokretu bilo je već prije rata i fašistoidnih crta (ne zaboravimo da ih je bilo i u unitarizmu ORJUNE), ali taj pokret nije bio osnova hrvatskog nacionalizma: izvorni se hrvatski nacionalizam očitovao u drukčijim oblicima, mnogo više verbalnim,

historicističkim, „kverulantskim“ (termin je Krležin), „tamburaškim“ itd.

ATAVIZAM

Četništvo je, neosporno, imalo u sebi manje importiranog fašizma, ali je njegova veza s nekim vidovima tradicionalnog srpskog nacionalizma bila neposrednija; ono je u ratnim prilikama, surađujući s fašistima, postalo mnogo gore od samog nacionalizma. Razmišljanje u takvim relacijama omogućilo bi djelotvornije i uvjerljivije historijske analize, pokazujući kuda sve vode primitivna i atavistička shvaćanja nacije, krvi, tla, vjere, krsta, nacionalne samobitnosti, časti, itd. Pokušaji da se u bilo čemu umanji stvarna krivica pretvaraju se u našim prilikama u izazove: to otkriva pamćenje o kojem sam govorio, prošlost koja opterećuje sadašnjicu, i to mrtvu prošlost u pravom smislu riječi, od koje se ništa dobro napraviti ne može.

BOSANSKI JEZIK (13)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Dvije tačke se kao pravopisni znak pišu:

- između brojeva ili slova kojima se iskazuje neki odnos i čitaju se "prema".

Na primjer:

Rezultat utakmice je 2:1 u korist "Jedinstva".

Korjenski samoglasnik se smjenjuje o:i:a u riječima ploviti - plivati -poplaviti.

Nekoliko tačaka (najčešće tri stavljaju se):

umjesto izostavljenog teksta i u isprekidanom tekstu; na primjer:

Prijedlozi su: kod, pored, u, sa...

Kad se voz zaustavio, on se pojavio... i reče: "Divno je vratiti se kući".

Crta se kao pravopisni znak upotrebljava:

- između brojeva umjesto prijedloga "do", npr.:

Kupi 10 - 15 kilograma krompira.

Ivo Andric (1892.–1975.) je dobio Nobelovu nagradu za književnost.

Ako se ispred prvog broja nalazi prijedlog od, crtu ne treba pisati već ispisati i prijedlog "do"; na primjer: Prvi svjetski rat je trajao od 1914. do 1918. godine.

- između naziva gradova i drugih mjesta da bi se označio pravac kretanja, na primjer: Put Sarajevo - Tuzla ima veliki privredni značaj.

Crtica se kao pravopisni znak piše:

- između dijelova polusloženica: radio-aparat, auto-mehaničar, foto-aparat, aero-miting;

- pri rastavljanju riječi na slogove na kraju retka;

- u složenim ili izvedenim riječima u kojima se prvi dio piše brojem, a drugi dio slovima:

150-godišnjica, 40-tih godina prošloga stoljeća, 15-godišnjak; - između skraćenica i nastavka za oblik, na primjer: Kulturna saradnja sa UNICEF-om je dobra.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (6)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Doprinos hrvatsko-bošnjačkih muslimana staroj hrvatskoj književnosti predstavlja skromno alhami-ado stvaralaštvo na ikavskom i ijekavskom govoru zapadno štokavskoga narječja s brojnim turcizmima i na arabici. Počinjući s „Hrvatskom pjesmom“ Mehmeda (Chirvat türkisi) do uznapredovalog 19. stoljeća, dvadesetak poznatih pisaca pisali su ponajviše ilahije (pjesme vjerskog sadržaja), kaside (pjesme didaktičko-moralnog sadržaja) i arzuhale/mazhare (molbe i tužaljke u rima), nerijetko na način sličan narodnoj poeziji. Premda ovo književno stvaralaštvo zaostaje u usporedbi s bogatstvom i umjetničkom razinom humanizma, renesanse, baroka i prosvjetiteljstva Hrvata katolika, ono ipak predstavlja vrijedan i rijedak dragulj koji privlači pažnju kulturologa i povjesničara hrvatske književnosti.¹²

Mnogo je bogatije stvaralaštvo bosanskih Hrvata muslimana na klasičnim orijentalnim jezicima islamske civilizacije. Slično hrvatskim latinistima koji pišu na latinskom jeziku zapadne civili-

zacije, hrvatski islamisti pišu na arapskom (vjerska djela i komentare), na turskom (pjesme, kronike), i na perzijskom (poeziju). Pronađena su i sačuvana djela stotinjak pisaca i tek ih se nedavno u prijevodima počelo predstavljati hrvatskoj javnosti. Dugo su se ta djela smatrala isključivo dijelom turske, arapske i iranske kulture, tako da ni danas još nisu uključena u antologiju i povijest hrvatske književnosti.¹³ To ne iznenađuje, budući da se tek sada i djela hrvatskih latinista uvrštavaju u zbirke i povijesti hrvatske književnosti.

¹² – Neki od najznačajnijih radova o hrvatskoj alhami-ado literaturi: Prohaska, D.: Das kroatisch-serbische Schriftum in Bosnien und der Hercegowina, Zagreb, 1911. – Kemura, S., Čorović, V.: Serbokroatische Dichtungen bosnischer Moslims, Sarajevo, 1912. – Bašagić, S.: Znameniti Hrvati Bošnjaci i Hercegovci u Turskoj carevini, Matica hrvatska, Zagreb, 1931. – Handžić, M.: Književni rad bosansko-hercegovačkih muslimana, Sarajevo 1933/1934. – Hadžijahić, M.: Hrvatska muslimanska književnost prije 1878. godine, Sarajevo, 1938 (s bibliografijom) – Hadžijahić, M.: Aljamiado literatura kod Hrvata, Hrvatska enciklopedija, vol 1, Zagreb, 1941. – Nazečić, S.: Bosna i Hercegovina, 9. Književnost, Enciklopedija Jugoslavije, Leksikografski zavod, vol 2, Zagreb, 1956. – Georgijević, K.: Hrvatska književnost od 16. do 18. stoljeća u sjevernoj Hrvatskoj i Bosni, Matica hrvatska, Zagreb, 1969. – Karihman, F.: Los escritores croatas de religion musulmana, Studia Croatica, br. 46-47, Buenos Aires, 1972., Hrvatska revija, br. 80, München-Barcelona, 1970.

¹³ – Radovima naznačenim pod brojem 12. treba još dodati: Bašagić, S.: Priloge o muslimanima u „Znameniti i zaslužni Hrvati 925-1925“, Zagreb, 1925. – Balić, S.: Cultural Achievements of Bosnian and Hercegovinian Muslims, Croatia/Land People, Culture, vol. II, University of Toronto Press, 1970. – Isaković, A.: Biserje, izbor iz muslimanske književnosti, Stvarnost, Zagreb, 1972. – Šabanović, H.: Književnost muslimana BiH na orijentalnim jezicima, Bibliografija, Svjetlost, Sarajevo, 1973. – Balić, S.: Kultura Bošnjaka, Muslimanska komponenta, Beč, 1973. – Karihman, F.: Soj i odžak ehli-Islama, Biblioteka Hrvatske revije, München-Barcelona, 1974.

Sarajevo – Begova džamija

TKO VAM DAJE PRAVO MIJEŠATI SE U JOŠ NEZAVRŠENI SUDSKI POSTUPAK? (1)

Branko Stojković, Bjelovar

U „Bjelovarskom listu“ od 1. lipnja 2009., na stranici 2, pročitao sam novinski članak: „Zaboravio proknjižiti donirane čokolade i cigle“.

Prema članku 38. Zakona i Ustava Republike Hrvatske, u kojem se jamči sloboda mišljenja i izražavanja i zabranjuje se cenzura, te se jamči pravo na ispravak svakome kome je javnom viješću povrijeđeno Ustavno utvrđeno pravo.

Materija koja je tretirana u ovom novinskom članku je „jeftini surogat“ i podvala, koji je sastavljen u dotičnoj novinskoj kući, s potpisom novinara (dm).

Tražim od njih da u idućem broju toga lista 56, isprave netočne navode, na istom prostoru veličine 17 x 9

centimetara i s fotografijom od 4 x 7 centimetra, na stranici 2, odnosno da mi se javno ispričaju. Jer sud nije još dao svoje mišljenje, a taj medij (tjednik), tj. novinar me je prikazao kao nekog zloupotrebljivača položaja i krivca...

Ukoliko ne daju demanti morat ću ih tužiti, odnosno bit ću prisiljen podnijeti kaznenu prijavu.

Nije ni zakonski dozvoljeno istupanje u javnost do završetka (barem) prvostupanjskog postupka. Nije dozvoljeno komentiranje i tumačenje sudskih zapisnika. Na taj način nanosi se šteta meni i drugim ljudima, krše se ljudska prava i građanske slobode. Ili bolje rečeno krši se Zakon i Ustav Republike Hrvatske.

Nepravедno je unaprijed osuđivati ljude, dok im nešto nije dokazano.

Nepravедno je na ovaj način vršiti pritisak na sud. I utjecati na javnost i ljudske sudbine. U tome slučaju čine se velike greške i krši pravda. Ne izvodi se na vidjelo činjenično i drugo stanje – bez završnog čina.

Mislim, da još i danas nisu isključene novinarske zablude, naročito u slučajevima kada se radi o moralu i pravdi i dostojanstvu čovjeka. Još jednom vam reći da se u ovom slučaju čini grešku i provodi javni linč i prokazuje mene – bez dokaza.

Na kraju moram reći da nikada nisu napisali dosad ni jedan članak – za koji sam im ja dostavio materijale. A to je i jedan pokazatelj da su pristrani. Kome je to zanimljivo i kome je cilj da me se oblati? Zbog čega se miješaju u još nezavršeni sudski postupak? A nisam osuđen!

SABOR STRANKE HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA

Broj: 01-24/09

Zagreb, 1. lipnja 2009. godine

GRAĐANIMA REPUBLIKE HRVATSKE

P O Z I V

na Sabor Stranke Hrvatskog Zajedništva, koji će se održati u Zagrebu 20. lipnja 2009. godine, u Hotelu Dubrovniku, sala na I. katu sa početkom u 11,00 sati.

Neizmijerna nam je čast da Vas možemo pozvati na I. Sabor Stranke Hrvatskog Zajedništva, koji znači istinsko okretanje hrvatskom narodu i modernoj državi Hrvatskoj.

Prvi put u povijesti hrvatskog naroda na jednom skupu, s temeljnim nacionalno-strateškim obilježjem, naći će se članovi Stranke Hrvatskog Zajedništva, neovisni stručnjaci, predsjednici parlamentarnih stranka Hrvatske i dragi gosti iz Hrvatske i svijeta. Na Saboru, uz pomoć nezavisnih stručnjaka, analizirat će se postojeće stanje u gospodarsko-prometnom sustavu Republike Hrvatske i utvrditi put kojim Hrvatska treba ići da bi se došlo do cilja, kojem teži hrvatski narod od stoljeća sedmog.

Dnevni red:

1. Uvod

2. Nacionalni program Hrvatske - Na Saboru će nezavisni stručnjaci predstaviti svoje programe i dati odgovor na pitanje: što nam je činiti kako bi izišli iz moralne i gospodarske krize u kojoj se danas nalazimo? Svoje programe izložiti će slijedeći stručnjaci: Akademik Ivan Miloš, prof. dr. sc. Slavko Kulić, prof. dr. Ante Lauc, akademkinja Werthaim Alice, Akademik Zvonimir Baletić, Željko Vinski, ing., prof. dr. Slobodan Lang, Dr. Branimir Molak, Ana Barković, politolog, Petar Weisz, Mile Prpa dip. iur. i Marko Frančičković, dipl. oec.

3. Prihvaćanje programa

4. Program rada za 2009.

5. Zajednička izjava za medije i poruka građanima Hrvatske

Dopredsjednik: Željko Vinski ing.

Dodatne informacije mogu se dobiti na tel:

095-90.92.441 kod Naje Šebalj

MILKA MESIĆ NA ČELU DRŽAVNOG GOSPODARSKOG IZASLANSTVA!

Branko Stojković, Bjelovar

Ovih dana gledao sam s nevjericom i ljutnjom, kako veliki broj hrvatskih građana loše živi, a to sve zbog neznanja i (ne) informiranosti. Stoga, pade mi na pamet misao o Mesićevoj supruzi Milki, kako je vodila kao izaslanica hrvatske gospodarstvenike u Libiju. S ovoga stajališta pitam se: Što je od toga imao hrvatski narod?

Od predsjednika Mesića putovalo je nekoliko njegovih prijatelja. Oni su vlasnici svojih tvrtki – njima se namještaju poslovi, i to sve o društvenom trošku. U javnosti se manipulira kako se sve to čini u interesu Hrvatske. O uspjesima hrvatskog gospodarstva – koje tone i to svakodnevno, moglo bi se jako puno pričati, tj. razgovarati. Mi građani sve te laži proživljavamo zbog masovne kontrole uma, jer nismo složni i organizirani... Predsjednik Stjepan Mesić već je na vlasti 10-tak godina, a što je to on napravio i promijenio, izuzev toga što njegove tvrtke dobro posluju i što zemlja ide u sve veću propast.

Kako ljudi doživljavaju sebe u Mesićevoj državi, najbolje to oni sami znaju. Mesić ih svojom govorničkom vještinom obmanjuje i

dalje. Obraćam se svim građanima i pozivam ih da se suprostave represivnoj vlasti – koja nas samo zadužuje, krade i obmanjuje... Mislim da je demokracija u Hrvatskoj mrtva. Jer "žuti tisak" sije bolesne imaginacije i učestalo svađa narod. Tako nećete moći čuti svjesne ljude gdje govore i bune se. Osim toga malo ljudi u Hrvatskoj vjeruju u promjene, jer

Branko Stojković

imamo kriminalni sustav na djelu. Što se krije iza Stjepana Mesića to malo ljudi zna. Njegovo neumorno isticanje spomenika u Ja-

senovac i antifašizma – s čime dijeli i svađa hrvatski narod. Mogućnosti obmanjivanja su beskonačne kada se radi o optuživanju i proturanju fašizma za kojim - navodno hrvatski narod čezne. Čiji je onda predsjednik Mesić u Republici Hrvatskoj?

Zbog toga Stjepan Mesić je daleko pogubniji za hrvatsku slobodu od raznih diktatora. Da biste vidjeli kakve "promjene" on to planira, ostavit će svog nasljednika – predsjednika Hrvatske, jer za šest mjeseci se raspisuju izbori. Mesić je dva mandata lijepo živio – dok je hrvatski narod je bio u bijedi i neimaštini, bez posla. Takav je, eto, debelokožac Mesić, iza kojega stoje mnoge mračne i mutne radnje... Kada se sve bude saznalo – stvar će postati uznemirujuća. Sada neka nas dragi Bog spasi od apokalipse beznađa. UDB-aške mreže su Mesića instalirale i obučile, sad nam i one upravljaju iz kabineta – koji su pod kišobranom Hrvatske. Jasno je da imamo iste likove i retoriku naslijeđenu iz komunističkog aparata. Dokle tako možemo izdržati sa "sotonskim predznakom", vidjet ćemo. Mesić je veliki "lažnjak" i varalica. Njemu je važno da je za sebe postigao cilj, a narod koji je ionako zatucan – tko šljivi.

NATPIS NA SPOMENIKU HRVATSKIM BRANITELJIMA I MIG POVIJESTI

Divo Bašić, Dubrovnik

Nedavno sam smislio mogući natpis na spomeniku hrvatskim braniteljima. On glasi:

"Pečat slobode stvaranju hrvatske države dao je Domovinski rat. Poginuli su životom potpisali ovaj spomenik. Stranče i neznanici mi zna(n)če, hodaš zemljom koja je zadala udarac velikosrpskom projektu. I nikad ne poželi tuđe zemlje".

skom projektu. I nikad ne poželi tuđe zemlje".

Zapisi su iskre konačnog, kratkog vremena u težnji da ovo pak bude nezaboravljeni podskup vječnosti.

Zamislite kada bi trebali napraviti spomenik vodećim strankama u RH. Zamišljam ga kao Božicu Pravde kojoj su povezane oči, ali kako dođe koja vlast, Božica (za)žmiri na jedno oko, a drugo (ono od vodeće stranke) joj je otvoreno, a povez služi

samo kao farsična dekoracija iliti "ures od Dubrave". I tako bi se jedno ukamenjeno ili ubrončanjeno božanstvo ponašalo na ljudski lakrdijaški način. Zapravo bi takav spomenik trebao biti mnogook, pa bi trebao imati oko 106 očiju, ali mislim da će za takvu spoznaju trebati oči cijelog naroda. Možda će čak morati izići na ulice, pa da se tamo ukipi kao kakav spomenik vlastima koje su zapravo živući intenziteti nevaljalosti.

OTAC I SIN GOLDSTEIN TREBAJU DOBITI ODLIČJE HUDA JAMA

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

Drugovi Goldsteini otac i sin bi trebali dobiti odličje Huda jama.

Senior Slavko Goldstein je bio komunistički partizan i poznati su mu brojni komunistički zločini, napose u Slunjskome kraju, a on šuti o njima. Poznato mu je za strijeljanje 60 hrvatskih seljakinja i seljaka u Lađevačkoj šumi lipnja 1944. godine i on ima opravdanje za to strijeljanje neudržanih ljudi. Taj Slavko Goldstein, stari komunistički partizan to tumači i brani „povijesnom slojevitošću.“ Ako on osobno nije sudjelovao u ubijanju tih ljudi (što mi nije poznato!?), sigurno je da nije niti sprječavao ubijanja ljudi, a kao Židov bio je utjecajan u komunizmu, kojeg su stvorili Židovi Marx i Engels i mogao je spriječiti brojne zločine komunističkih partizana.

Dakle, Slavko Goldstein je živi svjedok komunističko-partizanskih zločina i drži ih u zataji pa prema tome zaslužuje odličje „Hude jame“.

On znade dosta i o tragediji Francetić i Abičić u Slunju jer je njegova majka bila bolničarka u bolnici, gdje je umoren ranjeni vitez Jure Francetić i njegov pilot Mijo Abičić po nalogu Josipa Broza Tita od 25. prosinca 1942. godine, koje glasi doslovce:

„Te bandite nećemo da lečimo, nego im treba dati parče leba i čašu vode da se što dulje muče!“

Osobno sam čuo tu Titovu rečenicu u njegovom kraćem govoru pred bolnicom na Žitnom trgu u Slunju. To isto je govorio i okupljenim komunistima i partizanima onog vremena na Žitnom trgu u Slunju, a o posjetu Broza Slunju napisao je par sjećanja profesor Toma Žalac u svojoj album knjizi „Rastoke na slapovima Slunjčice“.

Ova Titova smrtna presuda mučenjem glađu i žeđu viteza Jure Francetića i domobranskog poručnika Mije Abičića spada u najteže zločine Josipa Broza Tita jer se radi o dvojici zarobljenih ranjenika, k tomu častnika, za koje vrijede zaštitne regule u svima ratnim konvencijama.

Utoliko je zločin Josipa Broza Tita veći jer je on bio maršal i vrhovni zapovjednik tzv. Narodno-oslobodilačke vojske (NOV), a počinio je teški zločin prema ranjenicima nakon Prvog zasjedanja Avnoja, koji je sebi pripisivao svojstva i ulogu državne vlasti.

Titov posjet iz Bihaća u Slunju radi zarobljenog Francetića mi je inače dobro poznat jer sam bio u skupini slunjskih mladića, koji smo spremali atentat na njega, ali je izmakao jer

se nije vraćao istim putem, kojim je otišao razgledati Rastoke, nego se je preko Lađevca i Cazina uputio u Bihać.

Sin partizana Slavka Goldsteina, dr. Ivo Goldstein, profesor povijesti je svoj rodni grad Zagreb potvorio holokaustom. No, on je manje kriv za to, nego li hrvatska kulturna javnost, koja mu je dozvolila bacati takovu povijesnu ljagu na grad, iz kojeg je nažalost stradalo u Drugom svjetskom ratu dosta Židova, ali za to nije kriv grad, nego počinitelji zlodjela. Goldsteinova knjiga „Zagreb holokaust“ je njegova autobiografija s lažnim aureolama jer, ako bi se čak uzeo Zagreb kao grad u kojem su nažalost stradavali Židovi, Zagreb grad nije za to krivac, nego oni koji su u Zagrebu to počinili.

Ima u Europi na desetke gradova, među njima i Beograd, gdje je stradalo neusporedivo više Židova, nego li u Zagrebu, ali nijednome gradu osim Zagreba nije pripisan „holokaust“.

Ako je Zagreb glavni grad pravne države Republike Hrvatske i ako je RH pravna država, onda bi se s opravdanjem naslova Zagreb holokaust trebalo pozabaviti hrvatsko pravosuđe.

Naime, nije čudo da stari komunijare

rabe vrijeđajuće izraze za hrvatski glavni grad i za Hrvate, ali je upitno zašto to čine mladi povjesničari poput Ive Goldsteina i Tvrтка Jakovine. To su kvaziznanstvenici jer povijest ne obrađuju povijestno, nego

ideološko-politički i to po propaljoj i međunarodno osuđenoj komunističkoj ideologiji.

Polazeći od ovakvog ponašanja mladih povjesničara u Hrvatskoj, valjalo bi im dodijeliti zasluženno odličje

„Hude jame“. Na to odličje imaju pravo i mladi protagonisti komunističke ideologije.

Prilažem Vam dobar prilog za pročitati i koristiti.

PISMO AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA UPUĆENO dr. SLOBODANU LANGU

Uredništvo „Glasnika“

U Glasniku br. 64 objavit ćemo pismo akademika Josipa Pečarića upućeno dr. Slobodanu Langu, a koje

nam je poslao mr. sc. Dragan Hazler. Ujedno, u istom broju „Glasnika“ bit će Slavku Goldsteinu, na prijedlog i uz iznesenu razložnost mr. sc. Dragana Hazlera, dodijeljen

ORDEN VELEREDA HUDA JAMA prvoga stupnja.

STARI DUBROVČANI U BORBI S EKONOMSKOM KRIZOM (1)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Jorjo Tadić 6.-8. siječnja 1938, str. 18, kaže (ponešto kroatizirano): "Polovicom XVI. stoljeća zahvatila je Europu prva ekonomska kriza Novog vijeka. Vrlo su rijetki u ono vrijeme uočili njezine prave uzroke, a nitko nije tome davao naročito značenje. Tek u najnovije doba počelo se sustavno ispitivati ekonomske prilike onoga vremena, pa se prošlih godina osnovalo i jedno međunarodno udruženje koje se bavi specijalno tim. Kod nas se na tome nije još [1938.] ništa učinilo, premda su i neki dijelovi naše zemlje bili zahvaćeni time. O tome ima mnogo i vrlo interesantne građe u arhivima naših priobalnih gradova, naročito u Dubrovniku.

Dubrovnik je, koliko znamo, bio najviše pogođen krizom. A to nije čudo. Sve važnije pojave u ekonomskom životu Europe tu su se isticale jače nego u drugim našim gradovima koji nisu bili slobodni niti su činili jedno samostalno gospodarsko područje. Ktome, Dubrovnik je stajao u neposrednoj, stalnoj i vrlo živoj vezi sa svim većim državama Europe, pa su prilike kod njih morale utjecati i na njega.

Pedesetih godina XVI. stoljeća u Dubrovniku se odjednom primjetilo poskupljivanje mnogih artikala, u prvom redu životnih namirnica, smanjenje državnih prihoda i opći zastoj u trgovini. Dubrovačka vlada se odmah pobrinula doskočiti tome, pa je donijela neke naročite mjere protiv toga. Odrelila je veću taksu na sve dubrovačke brodove koji su plovili između stranih luka, a u slučaju da su prenosili teret inozemaca, plaćali su dvostruko

(1551, 1554.). Strancima su dali carinske olakšice kako bi se što više služili dubrovačkom lukom, a time povećali carinske prihode (1554.). Iste se godine uvela neka vrsta današnje trošarine na uvoz vina. Da bi se povećala potrošnja monopolske soli iz Stona, određena je prisilna kupovina 12 kg soli godišnje za svakog dubrovačkog podanika. To se moralo platiti unaprijed, bez obzira da li će je kupac ikad podići. Za tri godine zaustavljene su sve državne investicije u bilo kakve gradnje, uvela se stroža kontrola nad državnim računovodstvom, a postavljeni su i novi računski činovnici (1558.). Za svaki i najmanji izdatak tražilo se posebno vladino odobrenje, a svaki utrošak državnoga novca oko dobave žita morao se pravdati posebnim, kako bi danas kazali, komisijskim referatima [izvješćima]. Za inozemna plaćanja brinuli su se naročiti državni organi koji su morali kupovati strane valute u momentu kada su kursevi bili najpovoljniji. Bilo je zabranjeno Dubrovčanima trgovati u društvu sa strancima da ne bi varali pri carinjenju jer su strani trgovci plaćali veće carine od domaćih.

Međutim su cijene žita koje se skoro u potpunosti uvozilo naglo rasle. Ono se već plaćalo dvostruko više nego u prvoj polovici stoljeća, a pri kraju XVI. vijeka doseglo je 4-5 puta veću cijenu. Vrijednost trgovačkih brodova također je rasla, dok je njihova čista dobit pala na polovicu. Carinski prihodi, najvažniji za dubrovačku državnu ekonomiju, bili su sve manji. Vrijednost novca naglo je padala.

Sve ovo ima razne uzroke, opće i posebne. Otkrićem Amerike došlo je u Europu

mnogo dragocjenih metala. Iskorišćivanjem srebrnih rudnika u Potosi (Bolivija) dobijala je Španjolska svake godine po nekoliko stotina tisuća kilograma [tona] čistog srebra. Time je opadala vrijednost srebra, prema tome i novca, u cijeloj Europi, dok su cijene svemu ostalom naglo i jako podignute. Za Dubrovčane je bila ova pojava još teža, jer su se morali unaprijed boriti s pojačanom stranom konkurencijom na mnogim tržištima. A sve veća slabost Turske, kao i njezina nesređenost u drugoj polovici XVI. vijeka morale su utjecati i na dubrovačku trgovinu.

Dva jedina proizvoda nisu postajala skuplja: vino i meso. Time je stanovništvo Dubrovnik bilo još više oštećeno jer su to bili jedini proizvodi njihova kraja. Zbog toga, a i iz drugih razloga, dubrovački su seljaci vrlo slabo prolazili. Već 1558. godine država nije mogla utjerati od Konavljana, Primoraca i Mlječana novac za podijeljeno žito, te je za njih [pr]oglasila petomjesečni moratorij [odgodu plaćanja]. A kad je 1564. godine bila slaba žetva, vlada je naredila da nitko, osim države, ne smije naplatiti svoje dugove od ovogodišnje žetve u Konavlima. Konavljanima je bilo zabranjeno prodavati svoje žito, ali ako ih nevolja i na to natjera, smjeli su ga prodati jedino državi. Slijedeće je godine zabranjeno davati zajmove Konavljanima, jer su ih povjeritelji izrabljivali naplaćujući nečovječno plodove njihove žetve. Godine 1569. proglašena je za jednu godinu zaštita seljaka iz Konavala, Primorja i Pelješca, jedino što su i ovaj put izuzeta državna potraživanja.

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (1)

ing. Milan Panjković, „Zagreb“, Revija Društva zagrebčana, srpanj-prosinac 1944.

1. Potreba

Pred 50 godina (oko 1893.) imao je Zagreb 40.000 stanovnika, kao Trešnjevka. Glavna promena za šetnju bila je južna strana Ilice od Jelačićevog trga do Frankopanske ulice. Već onda je taj dio Ilice bio preuzak, naročito nakon uzpostave tramvaja. Poslije 30 godina (oko 1923.) Zagreb ima oko 200.000 stanovnika i pošto se računa, da se tom godinom počinje razvijati u većoj mjeri automobilizam u svijetu, pa tako i u Zagrebu, postaje ovaj dio Ilice još više nemoguć za promet. Već tada se pomišlja na podzemni tramvaj, koji bi bio preskup i dugotrajan rad.

Uvođenjem jednosmjernne vožnje kroz Ilicu i Nikolićevu ulicu, nije riješeno pitanje prometa iako je donekle pomožno; još uvijek je izključen teretni promet danju. Danas broji Zagreb preko 400.000, a poslije rata imat će i 600.000 stanovnika, čim se ratne prilike srede.

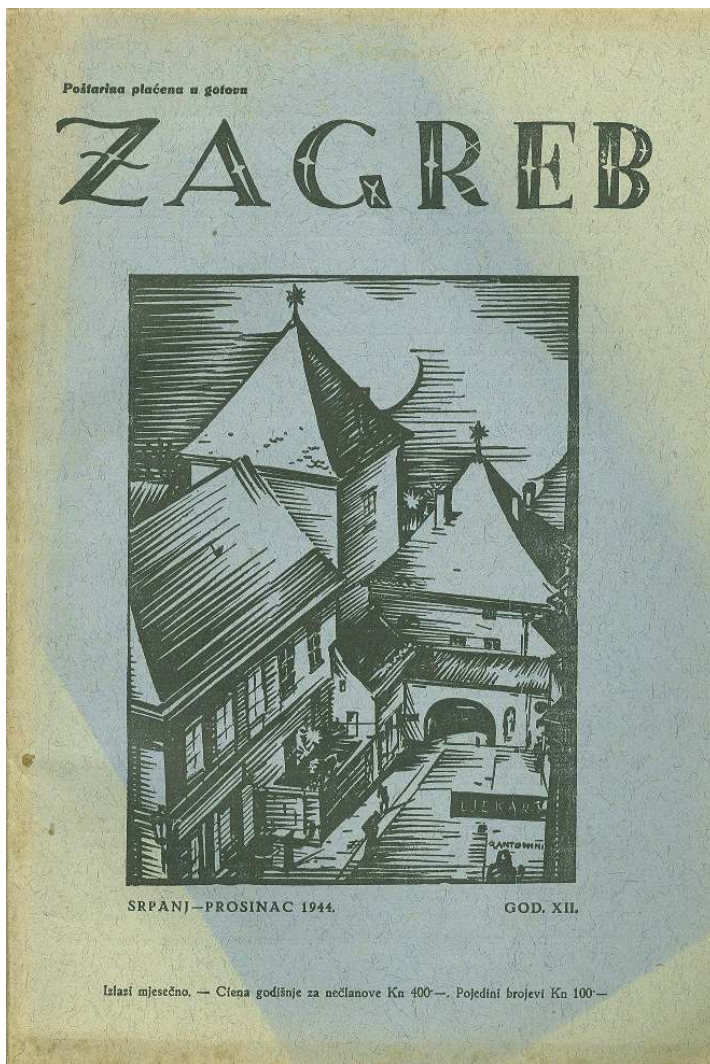
Druge zemlje i gradovi pomažu si izbacivanjem tramvaja na tračnicama i zamjenjuju ga s autobusnim i trolejbusnim prometima. Ujedno se pristupa proširivanju ulica na 40 m, 50 m, pa i na 60 m širine.

U Münchenu srušit će se središnji kolodvor (zaglavni) i preložit će se željeznička pruga 2.400 m dalje, zatim će se tu urediti prolazni kolodvor. Na tom sadanjem željezničkom zemljištu uredit će se avenija 120 m širine, uz koju bi se izgradile razne javne zgrade. Slično će se provesti i u Berlinu, Heidelbergu i t. d. (Jelačićev trg je 72 m širok, a Zrinjevac 130 m). Iz tih razloga potrebno je i u Zagrebu preložiti željezničku prugu, koja guši razvitak Zagreba, i to na Savu.

dvaja promet iz Ilice na jug i na zapad: zato je potrebno otvoriti, kako će se kasnije vidjeti, na ovom mjestu kod Frankopanske ulice cestu za promet na sjever, koju ne može nadomjestiti današnja Mesnička ulica, jer ova služi samo za gornji grad, zbog preuzkih gornjogradskih ulica.

Poslije ovog drugog svjetskog rata, nastaje bezuvjetna potreba proširenja diela Ilice i to sjeverne strane od broja 2 do 42. Kada ćemo govoriti o proširenju Ilice, uvijek ćemo misliti samo na sjevernu stranu i do broja 42 t. j. do Dežmanovog prolaza. Ako pogledamo te zgrade, vidimo same stogodišnjake, bez ikakvog izgleda, da će se u sliedećih 20 godina i više išta promieniti. Jedini izuzetak do sada činila je nova zgrada broj 38 (bivše Obrtne banke), koja je nakon 100 godina prva nova zgrada u ovom dielu Ilice. Uzmimo sada, da se spovede proširenje Ilice i na sjevernoj i na južnoj strani prema sadašnjoj sreditbenoj osnovi za 2 do 3 m, bi li se time prometne prilike poboljšale?

Mislim, da nema nikoga, koji ne bi odgovorio da se time, ne bi promienilo sasvim ništa, Pa kada se ništa ne mienja, onda je potrebno provesti radikalno proširenje Ilice na sjevernoj strani, ako je to provedivo, pošto ima na južnoj mnogo novih i novijih zgrada.

Sve tramvajske pruge prolaze dielom Ilice od Jelačićevog trga do Frankopanske ulice, a i sav ostali promet, jer se tek tu raz-

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (10)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 17

(13) STAJALIŠTE. Ova riječ znači *Haltestelle* i upotrebljava se u mjesnom (gradskom) prometu, pa se govori na pr. o stajalištu tramvaja, stajalištu autobusa. Srbizam je u ovom slučaju reći stanica. – U željezničkom prometu *stajalište* je mala, sporedna postaja, naročito takva, gdje se vlak ustavlja samo uvjetno, t. j. ako ima putnika, koji tu ulaze ili izlaze. Srbizam je za taj slučaj reći pristanište.

JEZIČNI SAVJET br. 18

ARIJCI ILI ARIJEVCI. Sada se u nas mnogo govori ili piše o Ariji-

ma i o arijskoj pasmini. U zakonskim odredbama i naredbama utvrđeni su nazivi Arijac, Arijci, arijski, dok se u novinama za isti pojam mogu naći riječi Arijevac, Arijevci, arijeviski. I na staklima izloga čitamo arijska trgovina, i: arijevska radnja. S radnjom možemo brzo biti gotovi. Ta nam je riječ došla iz Beograda i znači svašta: i trgovina i obrt, i pogon i poduzeće i posao i tvrtka, i radionica i poslovnica i – tko zna što još. Riječ radnja u svim tim značenjima treba već jednom ukloniti iz hrvatskih novina i s natpisa hrvatskih trgovina. Dakle recimo: *arijevska trgovina*. Je li sad dobro? Nastaje uopće pitanje: jesmo li Arijci ili Arijevci? Arijevci, to znamo iz crkvene i opće povijesti, bili su sljedbenici Arija, po kome je njegova, sa

stanovišta službene Crkve kriva nauka prozvana arijanizam (arijanstvo, arijevisstvo), a pristaše te nauke bili su **arijanci** ili *arijevci*. Stari Goti, na primjer, zajedno sa svojim biskupom Ulfilom, koji im je preveo Sveto Pismo, bili su po vjeri arijevisci, a po rasi Arijci.

Kad sve to znamo, ne ćemo se više kolebati. Jer, premda arijevac i sekta arijevske odavno više nema, pa ako tko i ustvrdi da je arijevac, sigurno ne ćemo ni pomišljati na drevnog Arija i njegovo krivovjere, ipak ne treba miješati te dvije riječi. Mi smo Hrvati dakle *Arijci* (ne arijevisci), a ako tko od nas ima trgovinu, onda je ona *arijska* (ne arijevska) *trgovina* (a nika-ko radnja).

VLASTITA IMENA (13)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

17. svaka rieč, ako služi kao vlastito ime: *Stari* (Starčević), *Građanski* (športski klub), *Nedovršena* (Schubertova h-mol-simfonija), *Deveta* (skraćeni naslov Beethovenove simfonije), *Fetija* (= osvojena, ime džamije u Bihaću), *Danas* (novine).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (19)

Mirko Deanović

Ti su jezični puristi dakle htjeli izbaciti sve strane elemente i zamijeniti ih riječima samo iz srodnih slavenskih jezika. Isti Matijašević u jednom svom pismu savjetuje pisca Injacija Gradića, da čita „ilirske“ knjige, jer „treba vidjeti što su Poljaci, Rusi, Česi, Hrvati, Bošnjaci i Dalmatinci napisali svaki u svom dijalektu“, pa nastavlja: „držim da je to veoma korisno našim piscima, jer će tako, odbacivši riječi pokvarene od susjednih jezika, lako moći zamijeniti svojim neizobličenim izrazima. Neka protiv toga kažu što im drago oni jezični vodozemci, koji hoće da barbarskim frazama i smiješnim izrazima nagrde lijepu prirodenu čistoću našeg materijskog jezika, tako da zgade čak i same strance.“

Valjda je Matijašević, taj veliki purist, baš u tu istu svrhu počeo prvi sakupljati i zapisivati naše narodne pjesme (oko stotinu godina prije Vuka Karadžića) kao najbolje uzore u tom pogledu.

Osim tih ima još vrlo mnogo dokaza, da su dubrovački pisci posvećivali osobitu pažnju jeziku, kojim su pisali svoje stihove. Kako su im latinski i talijanski književnici bili uzori, oni uče njihov način pjesničkog izražavanja, ali ne samo zato da pjevaju u tim jezicima. Oni nastoje, da na taj način uđu u čarobne tajne jezika onih uzora i da tako dotjeraju svoj materinski, eda uzmognu i u njemu adekvatno pjesnički izraziti sve ono, što su i njihovi učitelji bili kadri da iskažu na svom jeziku.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (2)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290

Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Liberalna demokracija, bez Boga, rodila je tri teška totalitarizma: boljševizam, fašizam i nacional-socijalizam. Ubijeno je gotovo 200 milijuna ljudi u politički motiviranim pokoljima.

„'Ratni pobjednici' iz Prvog svjetskog rata naselili su u Slavoniju 42.905 obitelji dragovoljaca, u znak zahvalnosti za prijelaz na srpsku stranu u prošlom ratu i s ciljem da budu jedan od stupova pravnog i političkog sustava nove države. Dragovoljci i optanti dobivali su zemlju besplatno – borci pet, a neborci 3 hektara. Imali su besplatan prijevoz osoba i stoke te pogodnosti dobivanja kredita. Još veća povlastica bila je u pogledu naknadne raspodjele tzv. neraspoređene zemlje uz granice atara, koja nije ulazila u službenu evidenciju. Ostali, ako su imali pravo na zemlju, sve su morali plaćati, a novaca niotkud. Pravo na neraspoređenu zemlju nisu imali.“

Promijenjena je gospodarska, demografska i vjerska slika pokrajine. U razdoblju od 1921. do 1931. na području Županijskog agrarnog ureda u Osijeku osnovano je 84 agrarnih i 89 privatnih naseobina. Došlje, dakako, pripadaju drugoj naciji i vjeri.

Naši mali doseljenici fra Didaka Buntića brzo su shvatili kakve sve muke muči naoko sretna Slavonija.

„Bivalo je i toga da bi cijeli narod

željan slobode bio proglašen neprijateljem slobode. Kad nije bilo mjesta u stajaćim zatvorima, putovi su postajali pokretna logorišta i očigledna stratišta, a kanali i nasipi pokraj putova mnogobrojna i bezimena grobišta.“

Doseljenjem 17.000 djece iz kršnog zavičaja pojačana je nacionalna i vjerska komponenta hrvatskog naroda u Slavoniji.

Ujedinjenje postalo je prisajedinjenje. Promijenila se je vlasnička struktura nad kućama, stanicama, građevinskim zemljištima, dionicama. Na daleko se osjećao miris na smrad nasilja i prijevare.

Posebno se „naleže na jzik hrvatski“. Otpor nazvaše „hrvatskim formalizmom“.

Počelo je odmah pri aktu o ujedinjenju. Narodno vijeće Države Hrvatske, u ime Hrvatskog sabora, a bez njegove suglasnosti, odlazi u Beograd.

„To je ono izaslanstvo za koje je Stjepan Radić rekao da je, vršeći

jedno urotničko djelo protiv svoga naroda i svoje države, na krilima militarizma i birokratizma – činovničke sile i samovolje – otišlo u Beograd „kao guske u maglu“ zato što nije znalo, nije htjelo ili zbog nečega nije smjelo razlučiti očigledne antagonizme: centralističku državu i vladu od savezne federativne republike; republikansku slobodu i čovječansku pravicu od starog bankrotiranog nasilja, sebičnosti i otimačine; militarizam i birokratizam s činovničkom silom i samovoljom od prilike dane narodu da sam sobom upravlja i vlada; postupak Središnjeg odbora Narodnog vijeća i urotničko djelo protiv naroda, od odluke Hrvatskog državnog sabora kao hrvatskog branilišta i svetišta ...“

Odmah nakon ujedinjenja, 5. prosinca 1918., na Jelačićevom trgu u Zagrebu pobijeno je 20 hrvatskih domobrana, koji su prosvjedovali protiv neregularnosti akta o ujedinjenju. Izveo je to general Anđelinović.

„Nepriincipijelni pragmatizam, koji premašuje svaki formalizam, očitovan je iz istog izvora u mnogim kasnijim zgodama, primjerice 19. travnja 1934. u Vukovaru kad je učitelj Mihovil Pajc, djed vukovarskog pravnik i pjesnika Marinka Pajca, u 58. godina svoga života primio rješenje Ministarstva prosvjete kojim se, kazne radi, otpušta iz državne službe i baca na ulicu nakon 34 godine rada, samo zato što je u Vukovaru 'na završnoj školskoj svečanosti s djecom pjevao himne ovim redom: Lijepa naša i Bože pravde.“

prof. IVO OMRČANIN: HRVATSKA 1941-1945 (3)

SAMIZDAT, Washington, 1988.
– str. 631 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Kraljevina Hrvatska.

„Velika je to bila država, možda najveća u cijeloj povijesti Hrvata. Iako se maloj mikroskopskoj Srbiji priznaje etnička posebnost, ipak je očividno, da je ta mala mikroskopska Srbijica bila u sastavu carstva Hrvata, kojim je vladao (Sveti) kralj Budimir. To je ostalo skoro dvjesto godina, skoro do god. 813., kada je mala mikroskopska Srbijica bila osvojena, pokorena i podložena velikoj Bugarskoj moći.“

„Kruna hrvatska“, pak, „ostala je živa sve do 1939. godine, naime Hrvati se te svoje prдавne krune nisu nikada odrekli. Odrekli su se krune istom 26. kolovoza 1939., tako zvanim ugovorom Hrvata sa Srbijama kneza Namjesnika Pavla i srpskog vođe Dragiša Cvetkovića.“

Nu, sami Srbi odrekli su se toga ugovora već 27. ožujka 1941.

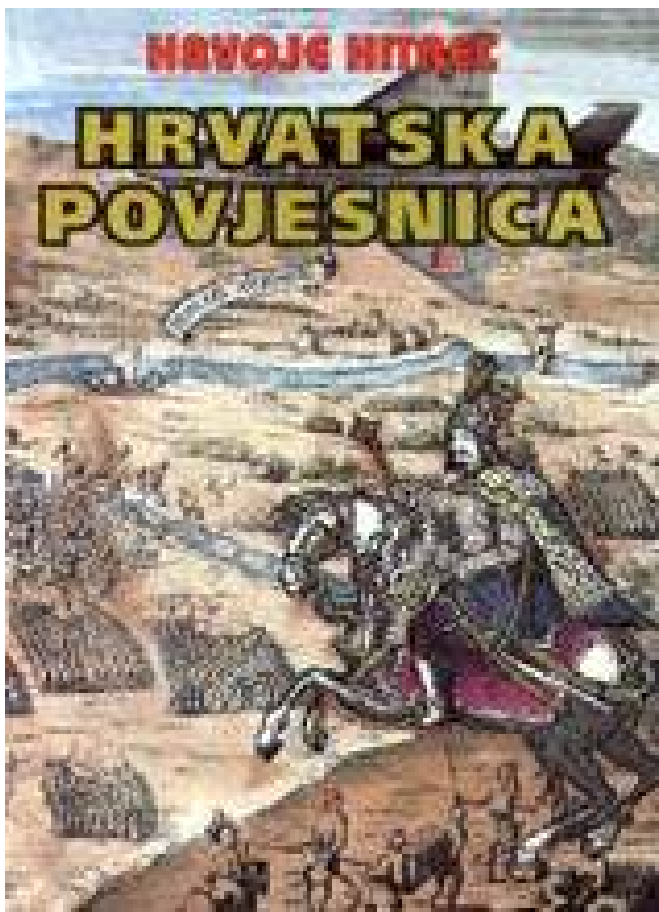
Hrvatski vladari i prije Sv. Budimira bili su kraljevi, ali nisu krunjeni po obredima Crkve. Oblik prve poznate krune jest iz prve polovice 9. stoljeća, onako kako se nalazi na krstionici u Splitu. Kruna kralja Zvonimira bila je još uvijek istog onog oblika kao i kruna kralja Trpimira I., a valjda i Sv. Budimira.

„Tomislav je stupio na prijestolje 910., iza smrti svoga oca Mutimira, koga kralj Zvonimir zove kraljem.

Sigurno je, da se i Tomislav krunio odmah po nastupanju, a to je 910., i valjda na Duvanjskom polju, kao i kraljevi prije njega.“

Ne bijahu nikakvi knezovi na čelu hrvatske države. Samo kraljevi.

„Ajde de, ne dajmo se ubrajati u takove hrvatske psovače, pa naučimo pravu hrvatsku povijest, koja je jedina istinita, a kada je jedina istinita, onda nema druge. A to je hrvatski kralj i hrvatska kruna.“

II. STARI KRŠĆANSKI NAROD

Uvod

„Čim se burni ratni život u novoj Hrvatskoj oko god. 630. smirio i Heraklije ponovno zasjao u svojoj prijestolnici Carigradu, on se

odmah prihvatio posla oko sređivanja vjerske organizacije među Hrvatima.“

Tada su carevi vodili brigu o Crkvi.

„Car Heraklije poslao je i doveo iz Rima svećenike, od kojih je učinio nadbiskupa, biskupa, te svećenike i đakone.“

Taj čin obično se naziva Krštenje Hrvata. Ne zna se točan datum toga događaja, ali nikako ne može biti iza 641. kad je (u veljači) umro car Heraklije.

„Začetnik hrvatskog modernog pisanja povijesti, Ivan Lučić, u svojoj knjizi O Kraljevini Dalmaciji i Hrvatskoj, tumači to Porfirogenetovo krštenje ovako: prvo se dogodilo za kraljevanja kralja Borka; drugo za vrijeme kralja Porina; treće za vrijeme vlade cara Bazilija I. (867.-886.). Ona prva dva krštenja on stavlja u vrijeme carevanja Heraklija Mlađeg, koji se zvao Justinijan II. (685.-695.). D. Du Fresne i C. Du Cange stave drugo krštenje, koje bi se bilo dogodilo za vrijeme vlade kralja Porina, u početak devetog stoljeća, u doba između vladanja kralja Vladislava (821.-830.) i kralja Mislava (830.-845.). D. Farlati stavlja to krštenje u god. 832.“

Nedvojbeno je, konačno, da se „godina 'krštenja' Hrvata ovaj čas zaustavila na godini 641.“

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (3)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

SIRENSKI ZOV BALKANA. NARODNO VIJEĆE SLOVENACA, HRVATA I SRBA U ZAGREBU (1918./1919.) (2)

Zlatko Matijević, Hrvatski institut za povijest, Zagreb

„Na poslijepodnevnom nastavku sjednice provedena je rasprava o Lorkovićevom referatu, koja je okončana Drinkovićevim prijedlogom zaključaka:

1) Sakupljeni, da utemeljimo 'Narodno vijeće S.H.S.' složni smo u misli i u radu za oživotvorenje potpuno samostalne, suverene i nezavisne slobodne države svoga naroda S.H.S. na cijelom neprekinutom etničkom teritoriju toga naroda. U tu svrhu već danas se zalažemo, da ni kao pojedine osobe, ni kao pojedine stranke, ni kao pojedine pokrajine, ni kao pojedine parlamentarne korporacije, ne ćemo stupiti u nikakve obvezatne dogovore s nikakvim faktorima izvan našega naroda, nego izjavljujemo, da ćemo, čim se 'Narodno vijeće' konstituiru, skupno raditi prema uputama i zaključcima Narodnog vijeća S.H.S. i delegacije Narodnog vijeća za to opunomoćene.

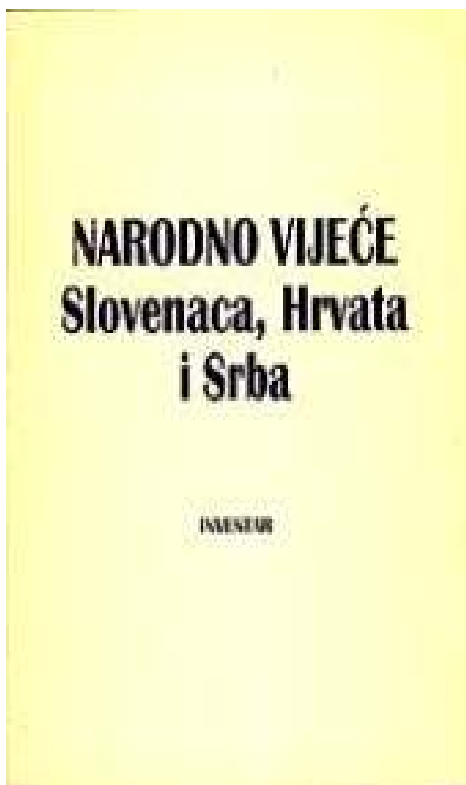
2) Odabire se odbor od 7 lica, koji će odmah još danas ili najdalje sutra stupiti u dogovore sa Hrvatsko-srpskom koalicijom u svrhu da pod gornjim uslovima stupa i ona u Narodno vijeće S.H.S.“

Bili su to: Matko Laginja, A. Ko-

rošec, Jozo Sunarić, Ž. Petričić, M. Drinković, S. Budisavljević i V. Korać.

Drugog dana Drinković je izvjestio nazočne o razgovorima s predstavnicima Hrvatsko-srpske koalicije.

Poslovni odbor trebao je voditi poslove Predsjedništva do konstituiranja Središnjeg odbora. Činili su ga: A. Pavelić, S. Budisavljević, I. Lorković, S. Radić, V. Korać, J. Šimrak, M. Drinković i Ž. Petričić.

Saborski klub Hrvatsko-srpske koalicije odlučio je na svojim sjednicama održanim 8. i 9. listopada 1918. ući u Narodno vijeće S.H.S.

Središnji odbor okupio se 17. listopada, dan poslije objavljivanja Manifesta cara i kralja Karla I. o federalizaciji cislajtanskoga dijela Monarhije. Zasedao je tri dana.

„Sa sjednice je javnosti upućena

Deklaracija (Izjava) Središnjega odbora NV SHS, kojom je, između ostaloga, otklonjen vladarev Manifest i otvoreno zatraženo 'ujedinjenje cjelokupnoga našeg naroda Slovenaca, Hrvata i Srba na čitavo njegovom etnografskom teritoriju, bez obzira na ma koje pokrajinske ili državne granice, u kojima danas žive u jednu jedinstvenu potpuno suverenu državu'."

„Na sjednicu Središnjeg odbora, održanu 23. listopada, pozvan je i ban Mihalovich, čemu se on spremno odazvao. Ban je prisutne članove Odbora upozorio kako se mora naći način da NV SHS dođe u doticaj sa Zemaljskom vladom, jer 'dvije vlade ne mogu postojati', tj. vlada NV SHS i zakonita vlada banske Hrvatske. Sa sjednice je upućen poziv pristašama NV SHS da po svim mjestima (gradovima i selima) započnu osnivati 'Odbore Narodnog Vieća'."

„Na sjednici Središnjeg odbora od 25. listopada raspravljalo se o sazivu hrvatskog Sabora i o sadržaju njegovih zaključaka. Tijekom rasprave došlo je do incidenta sa S. Radićem koji je, izgleda, zastupao neka 'radikalna rješenja'."

Slijedećeg dana, 26. listopada, Središnji odbor objavio je kako „Jugoslavenski odbor ima pravo govoriti u ime našeg naroda u vezi s Narodnim vijećem“, te je raspravljao o pitanju mogućeg ulaska Stranke prava (frankovaca) u NV SHS.

Zanimljivo je da je s iste sjednice upućen poziv za „dobrovoljni narodni porez“ u korist NV SHS.

ERNST FISCHER I FRANZ MAREK: ŠTO JE LENJIN STVARNO REKAO (3)

„Minerva“, Subotica-Beograd, 1970 – str. 187 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

TEORIJA REVOLUCIJE

1. Buržujsko-demokratska i socijalistička revolucija

„Lenjin je dalje razvijao, usavršavao i menjao i teorije osnivača naučnog socijalizma o revoluciji.“

„Marks i Engels su očekivali socijalističku revoluciju i preuzimanje vlasti od strane proletarijata kao u suštini istovremeni akt u razvijenim kapitalističkim zapadnim zemljama, ali nisu isključivali mogućnost da do početnog izbijanja može doći u nekoj zaostaloj zemlji u kojoj će se buržoaska revolucija izvršiti u progresivnijim uslovima i sa razvijenim proletarijatom nego što je to bilo u Engleskoj 17. stoleća i u Francuskoj 18. stoleća.“

Buržujska revolucija u zaostaloj zemlji bila bi neposredna predigra za proletersku revoluciju.

U slučaju preuzimanja vlasti od strane malograđanske demokracije treba proglasiti neprekidnu revoluciju.

Osamdesetih godina Marks i Engels smatrali su Rusiju prethodnikom revolucionarne akcije u **Mala marksistička škola** Europi.

Dosljedna buržujska revolucija u Rusiji može biti izvedena samo pod rukovodstvom proletarijata, i to kao obaranje carizma i agrarna revolucija s revolucionarno-demokratskom diktaturom radnika i seljaka kao konačnim rezultatom.

„Buržoazija traži kompromis sa

carem, plaši se svakog revolucionarnog razvoja, socijaldemokracija se stoga mora orijentisati na oružani ustanak i na stvaranje privremene revolucionarne vlade, ona mora, kao organ pobjedonosnog ustanka, da zajemči daleko-sežni demokratizam.“

Smjesta proglasiti socijalističku revoluciju bilo bi u protuslovlju sa stupnjem ekonomskog razvitka Rusije.

„Ko hoće da ide u socijalizam drugim putem, mimo političkog demokratizma, taj neminovno dolazi do apsurdnih reakcionarnih zaključaka, kako u ekonomskom, tako i u političkom smis-

Na jed-
n o j

www.19000NAJVECOILAVIJA.ORG

strani je buržujska revolucija, koja će biti ugušena kompromisom između krupne buržoazije i cara, a na drugoj narodna revolucija u kojoj prevladava seljački i republikanski element.

„U zemljama kao što je Rusija radnička klasa pati ne toliko od

kapitalizma koliko od nedovoljnog razvitka kapitalizma. Zato je radnička klasa bezuslovno zainteresovana za najširi, za najslobodniji, najbrži razvitak kapitalizma.“

„Zato je buržoaska revolucija u najvećem stepenu korisna proletarijatu. Buržoaska revolucija je bezuslovno potrebna u interesu proletarijata. Ukoliko potpunija i odlučnija, ukoliko doslednija bude buržoaska revolucija, utoliko će sigurnija biti borba proletarijata protiv buržoazije za socijalizam.“

„Boljševici su se orijentisali na revoluciju u kojoj će proletarijat u savezništvu sa seljacima razbiti carizam i uspostaviti revolucionarno-demokratsku diktaturu proletarijata i seljaštva. Neće to biti diktatura u uobičajenom smislu te reči: ukidanje svih sloboda i garantija demokratije, zloupotreba vlasti, samovolja, diktat i tako dalje. Posle uspešnog ustanka, treba stvoriti takvu državnu formu, koja će se oslanjati na vojsku, ali i na naoružane mase, kako bi osujetila neizbežne kontra-revolucionarne napade.“

„Proletarijat mora do kraja izvesti demokratski prevrat, pridružujući sebi masu seljaštva, da bi silom skršio otpor samodržavlja i paralisao nepostojanost buržoazije. Proletarijat mora izvršiti socijalistički prevrat, pridružujući sebi masu poluproleterskih elemenata stanovništva, da bi silom slomio otpor buržoazije i paralisao nepostojanost seljaštva i sitne buržoazije.“

BAZALO (3)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Kako je rastao tjelesno, tako je napredovao i duhovno, no njegova okolina to nije mogla opaziti tako izrazito, kako se je događalo, jer je on previše šutio, a nije nikad branio svojih tvrdnja, kad bi bile izvrgnute ruglu, pa te okolnosti nisu dopuštale pravo uvida u njegov duhovni razvoj i život. U koliko su ljudi posve nužno, ipak o njemu stvarali i izricali svoje mišljenje, ono je vazda bilo po njega veoma nepovoljno, izuzevši jedino sudove nekih najopreznijih starijih ljudi. Ti su kao u dvoumici kimali glavama, čudili se pojavama, koje nisu razumjeli, al im nije padalo na um, da im se rugaju i da ih izsmjehuju.

Jedan je događaj obratio osobitu pažnju na Ivana. Bio je kod goveda između Šarca i Kose u Pilaru, niti tisuću i pol metara daleko od Kresojića kuća, on je bio sam kod blaga iz svih Kresojića staja. Bilo mu je nešto preko sedamnajst godina. Nekoliko dana po Blagoviesti. Već je svuda bila jaka prošarica, al je još ipak bilo dosta sniega, a na nekim su mjestima još ležali visoki nameti. Kako još poljski poslovi nisu bili u jeku, među blagom je bilo desetak pari velikih volova, koji su se dosta udaljili pred kravama i junadi, hitajući za visokim brstom i ne pazeći mnogo ni za travu ni za nisko grmlje, kao da im je najpreče, da zadovolje neukrotivi nagon za kretanje na svježem zraku, koji im je posve uskraćen i onemogućen kroz duge zimske mjesece.

Ivan je bio izvrstan čoban. On je svoje blago ljubio kao sama sebe. On je s njim razgovarao, tepao mu i milovao ga kao djecu. Koliko je među ljudima šutio, toliko je s blagom

čavrljao i pripoviedao kao mlinsko kolo u pogonu. Naravno: kad je bio sam kod blaga, jer čim bi bio još tko s njim, on bi bio mnogo suzdržljiviji i sa samim blagom. Pripoviedao bi, al ne približno onoliko, koliko, kad je sam, tako je bilo i tog ranog proljetnog jutra. Zrak je bio veoma svjež, sunce jedva dva koplja nad Resnikom, a s Velebitovih vrhova je strujao snježni hladni zrak kao neprekidna nepresušna rieka, te je Ivan pomišljao da naloži vatru. Počeo je skupljati suho granje i u tom poslu razmišljao, kako se uludo saginje, jer nije imao ni ognjila ni gube, dok bi kremenja našao svuda da kresne vatru. Niže njega, na nekoliko dobrih stotina koračaja se je čula bronza s volova Čorana Mrkobrada, a Ivan je izdaleka prepoznao čobana: bio je Ivan Čoranov, momak od dvadesetak godina. Ivan Kresojić pomisli, da ga zovne i upita, da li ima truda i ognjila, no u istom hipu, zaguši tu misao, jer nije htio, da se druži s Mrkobradom. Taj je osjećaj u krvi, a odluka i dosljednost su kao naoštrena sablja. Nisu oni posvađeni, kad se baš ne mogu obići i izbjeći, pozdrave se, upitaju se za zdravlje, pitaju za čeljad i blago, al nastoje, da čim prije završe razgovor i da se razstanu. Tako je među djecom, tako među ljudima i ženama, tako među svima, već odkad su Mrkobradi tu doselili pod Pilar i pokazali svojim vladanjem i radom celoj plovaniji, kakvi su ljudi.

Ivan nije još bio posve ni odbio od sebe pomisao, da zamoli Ivana Čoranova za pomoć, kad ga udari u nos strašan zadah, kakva nije još nikad osjetio. Bilo mu je jasno samo to, da mu se približava opasna divlja zvier, kakove nije nikad vidio, pa nije ni znao, kakva je i kako se zo-

ve, no po neobičnoj je snazi mirisa i po žestini, kojom ga je udario, sigurno zaključivao da je zvier golema i opasna. Da li je zmaj il je lav il medvjed - on nije mogao zaključivati, al su mu sievnuli pred očima likovi svih tih zvieri, kako ih je on zamišljao i kako ih je viđao na slicama. Najdulje se je zadržao na slici zmaja, kakova je češće gledao pod konjem Svetog Jurja. Samo onaka grdosija može iz sebe izlučivati i izbacivati miris ovako strahovite žestine! To je bilo Ivanovo nagonsko mišljenje, jer nije imao nikakova drugog uporišta, koje bi mu omogućivalo razmišljanje i zaključivanje.

- Larma! Berja! U pomoć! - viknuo je nenadano, bez razmišljanja, iz petnih žila i poletio prema kući. U tom je trenu posve zaboravio na svoje blago, jer mu nije mogla u glavi sievnuti misao, da bi on, svojom snagom i odlučnošću, mogao blago zaštititi. Misao je letjela kući, da upozori starije, jače i izkusnije, koji će priletjeti u pomoć. Kako mu je glas bio visok i prodoran, a jutarnja tišina nepomućena, njegova se je vika razliegala na daleko.

- Berja! U pomoć! Zvirka! - ponavljao je Ivan, popevši se na visok ogredak, s kog je vidio Kresojića kuće i dvorišta. - Berja! Il zmaj il medvid! U pomoć! Berja, pomagajte!

Za čas je opazio, da su ga kod kuće čuli, jer su mnogi iztrčali i stali, da čuju što više. On je ponavljao i mahao rukama da se požure, na što su neki zamakli među kućama da se začas opet pojave s puškama u rukama. Trčalo je nekoliko ljudi, a za njima su pristajale u dosta velikom razmaku i nekolike goloruke žene, koje je očito vukla samo želja, da vide, o čemu se radi. Dok su stigli

do mjesta, na kom je malo prije stajao Ivan, on je bio nestao. Blago se je bilo uzplahirilo i stalo bježati kroz šikaru tako, da su grane praštile kao male puške. Začulo se je neko nejasno, potmulo mumljanje, a onda kratka rezka i odrezana rika nekolicine volova, poslije česa je opet nastao potpun tajac. Čula se je samo lomljava granja. Onaj je težki miris napao Ivanove nosnice, tolikom strašnom snagom, da mu se je zamaglilo pred očima, u glavi smutilo, te se je jedva održao na nogama. Blago je uzplahireno trčalo prema selu u dolinu.

- Malo moje, zlatni mojil! - govorio je Ivan, sretajući se s junadi i kravama, koje su kraj njega prve prolazile. - Ne bojte se vi ništa! Ne će vami niko ništa!

Kako je blago prije naširoko paslo il brstilo, tako je sad prolazilo na širokom i nepreglednom prostoru, pa Ivan nije mogao ocieniti da li je sve na uzroku. Želio je, da požuri prema onom težkom i ubitačnom mirisu al su mu noge klecale i volja se lomila, pa se je obzirao i čekao, da ga dostignu oni, koji su letjeli iz sela s puškama u rukama.

- Što je?! - vikao je neki još izdaljega, čim je opazio Ivana.

- Ništo est! - odgovori Ivan.

- A što?!

- Ja ne znam, što j', al ništo est!

- A nu! - odvali onaj kao od pećine, a po boji glasa se nije dalo sigurno zaključivati, što misli. Moglo je značiti, da vjeruje kao i da ne vjeruje, da se ljuti i da je zadovoljan. Moglo je značiti, što god hoćeš, kad nije bilo jasno izraženo.

- A nu! - odgovori i Ivan, dajući oduška svom osjećaju, da će sad sve biti dobro, kad je njih toliko

stiglo. - Sad je lako.

- A di je to?!

- Nije daleko - odgovori Ivan.

- A esi li vidi je, što j'?!?

- Nisam vidi je, al ga čujem nosom.

- A nu!

- A nu! - odgovori Ivan, želeći potvrditi svoje uvjerenje, da ga njuh ne vara i da je zvier u blizini i da je strašna. Tamo! - rekao je, pokazujući rukom u smjeru, iz kog je dolazio miris.

- Ako nije vuk ?

- Vuk nije! - upadne mu Ivan u rieč. Vuka poznam po mirisu.

- Unda more biti samo medvid.

- A nu! - odgovori Ivan. - Njega ne poznam, nikad ga nisam ni vidi je ni obćuti je.

Bez dogovora i posebne zapoviedi svi su se razširili u rojnu prugu i tako napredovali uzbrdice, na Šarac, kamo ih je Ivan upućivao. Nisu ga mnogo izpitivali, jer su se žurili i ujedno su nastojali, da budu što tiši, a nikom nije padalo na um, da bi Ivanove tvrdnje stavljao u sumnju. Znali su, da on nije nikad bio razpoložen, da zbija šale, a pogotovo je bilo svima ko na dlanu, da ne bi učinio ovakovu uzbunu iz puke obiesti il bedastoće, kad su njemu ta svojstva strana. Svi su išli uvjereni, da se on ne vara i da je uzbuna bila na mjestu.

Ivan je išao prvi, jer se više nije bojao, kad je bio u tolikom društvu. Od časa do časa je ponavljao:

- Ko se Bogu moli! --- A nu! --- Što? - upitao ga je neki do njega.

- Ništa --- Samo tako velim. Samo tako - odgovarao je Ivan i hvatao se prstima za nosnice. - Nikad još ovako ---

Već je sve blago bilo iza njih, te

se lomljava čula samo prema podnožju Šarca, al sve tiše i smirenije jer je prisutnost tolikih ljudi blago smirivala.

- Morda i nije ništa! - reče neki, kad nisu ništa opazili.

- Ništo est! - odgovori Ivan sasvim sigurno i odlučno. Već su se približavali velikom proplanku i Ivan osjeti da su posve primakli izvoru onog strašnog mirisa. Čim mu puče proplanak pred očima, naglo zastane, ustukne i reče: - Pogledajte didova Vilaša!

Svi požuriše i uperiše poglede u vola, koji je bio okrenut sasvim na protivnu stranu od došljaka i držao se tako da je bilo očito da je u nešto upro rogovima i da je napeo svaki mišić i žilicu, upirući u ono na što je naletio. I ne miče se, kao okamenjen. Glave mu nisu mogli vidjeti od šikare koja ga je okruživala. Požuriše, koji su bili mlađi. Čim su se popeli na proplanak opaziše s protivne strane, prema Vilašu, i Peronju u jednakom položaju kao i Vilaša samo u protivnom smjeru, te je bilo jasno, da su se njih dvojica sukobila rogovima i da se sad nepomično, ukočeno drže i drhću svakom žilicom, čekajući čas, da ponosno ruknu svom snagom jedan na drugoga.

Unezvjereni se pogledi ustaviše upitno na Ivanu. I on je bio u prvi čas u neprilici, no brzo razumije što svi očekuju od njega pa reče:

- Tu je! Tu mora biti!

- Pobrzao je k volovima i skoro kriknuo, ustuknuvši natrag:

- Evo ga!

Pritrčali su i drugi i stali zabezeknuti i preneraženi prizorom, koji ih je udario po očima:

Volovi su ukrstili rogove kroz utrobu golema medvjeda!

Još je zvier pokazivala znakove života, al je bila klonula i nemoćno oborila glavu na ledinu. Volovi nisu mogli vidjeti ljude, al su čuli njihove glasove i odmah su se počeli micati kao da žele odteretiti prenapete žile.

- Čudo neviđeno!

- Este vidili, braćo moja?!

- A nu!

Ivan je stajao kao obezumljen i promatrao grdosiju, koja je nemoćno ugibala na volovskim rogovima i punila cielu okolicu strahovito teškim zadahom svoje sile i mirisa.

Prvi se je snašao Maleta. Kad je vidio, da se voli ne miču, da se oslobode medvjeda, pomisli, da im treba pokazati, da je mrtav i neopasan, pa mu saspe naboj iz svoje puške u uho. Prusak puške iznenadi blago toliko, da su obojica odskočila nastranu, a medvjed pao na

ledinu. Nije se više ni ganuo, a i volovi su stali samo korak dalje, tresli se kao mladice na buri i omahivali glavama, da se rieše krvi, koja im je bila uliepila cielu prednju stranu glava tako, da su jedva mogli gledati. Ivan je to odmah opazio, uzeo šaku sniega i počeo brisati najprije Vilaša, koji mu je bio bliže, a zatim i Peronju. Teško su odpuhivali, nepomnično zurili u mrtva medvjeda i laganim se pokretima povijali Ivanovu milovanju i čišćenju.

- Malji moji! Zlatni moji! - tepao im je i neprestano ih milovao.- Ne bojte se vi tog gada. Ne će un vam ništa.

- Kome budemo pripovidali, ne će nam virovati.

- I nije lako virovati.

- A nu!

Kad su se razabrali od prvog izneđenja i čuđenja, počеше pripovi-

edati i nagađati, kako se je ta borba, vjerojatno morala razviti i odigrati, a kad im je to naklapanje izcrpilo sve misli i popilo sve mogućnosti, baciše se na Ivanov njuh.

- I ti njega obćutije?!

- Uprav po mirisu?! E da: znamo mi kako j' to s tobom!

Ivan je samo gladio volove i šutio, kao da se njega ni ne tiče, što govore. Sav je bio zauzet tim nebičnim teškim doživljajem, pa da to prikrije i potrpa, bavio se je s volovima, dok su mu se sve misli usredotočile nad mrtvim medvjedom.

- Bog, zna, kud je bije pošā?! - reče kao iza sna.

- E l' medvid? - upita neki.

- E! - potvrdi Ivan. Poša, da se naiđe, pa gle ---

- Bolje, da su voli ubili njega, neg da j' un ubije koje govedče! - reče Maleta.

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (3)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...Što znače ti osjećaji?! Ivan na to ne bi znao odgovoriti, al on nije ni postavljao taka pitanja. On uobće nije postavljao nikakvih pitanja, nego je živio kao živi hrast, kao da živi jelen, kao što živi – sigurno anđeo i sigurno i vječni stanac kamen. Vjerojatno! Mi ne znamo i ne možemo dokučiti, al ako je istina, kao što jest istina, da je sve živo u Gospodinu i da je On svagdje i na svakom mjestu, dakle u svemu, onda je sigurno, da u Njemu sve živi! I živi divno, sretno i blaženo, dokgod samo sebi ne upropasti i sreću i blaženstvo, a najzad i sami život. Čim ga može upropastiti?! Pitanjima, čežnjama i glađu – za nedostiživim. Što nam je god dano, to nam ne će i ne može izmaći, a dano nam je sve, što mogu nositi naše sile i sposobnosti. Preko toga žude samo lude i slabići. Dokaz za

ovo imamo na svakom koraku i svaki dan.

Veliki i jaki su sposobni, da ocieni svoje snage i svoje sposobnosti, pa se nikad ne guraju pod terete, za koje znadu, da su teži neg bi ih mogli podnieti njihove snage. S tog se nikad ne događa, da veliki, jaki duhovi moljakaju i prosjače, jer imadu i previše neg bi željeli na svojim plećima. Naprotiv: jadnici, slabići, kojima se po prirodnim zakonima ne mogu i ne smiju povjeriti ni najmanji tovari - i to Providnost ne dopušta! - vazda jauču i plaču za teretima, koje su im oteli! A tko bi njima mogao il i trebao otmati, kad im nije ništa ni ostavljeno u času diobe tereta, odgovornosti i zadaća, pod kojima se pada, ali ne propada, jer jaki nikad ne propadaju kao što slabi nikad ne ostaju i nikad ne pobjeđuju, jer nisu ni za to rođeni ni onda, kad se sukobe sa slabijima od sebe. Vazda moraju podleći, jer nisu

u stanju izdržati težinu i bolova svake veličine i svake duhovne snage i uzvišenosti! Tko bi kukavcima istom trebao nešto otimati?! S druge opet strane - tko nije vidio take slabiće, rđe i kukavce pod teretima, do kojih su se dogurali, zahvaljujući nečijoj slabosti il pogrešnom računu il zloj nakani il, moguće, i onom, što mi obično nazivljemo pukim slučajem, a u istinu je to nečiji posljedak svih brojki, koje su se naslagale u njegovu životu i koje su morale posve nužno, po neizbježivom zakonu, dati taj posljedak?! Doista, pred licem Gospodinovim i pred licem povijesti nema veće ljage, sramote i užasa od takih pojava. One su nužne, da se ispuni, što je pisano u vječnim zakonima stvaranja, da će naime biti između neba i zemlje mnogo više tajna, nego li ih može i smije moći dokučiti ljudski um, al teško onom, tko omogući takve kušnje Iskri Boga živoga u ljudskoj spodobiti!

VOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

HITLEROV KRIŽ / HITLER'S CROSS (1)

Upozoravajuće ali i spasonosno Božje zrcalo istine

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Uvod

Moje je uvjerenje da oni koji ne posvećuju pozornost ljudskoj povijesti osuđeni su da ponavljaju greške, a narod koji se ne sjeća što je bilo jučer, ne zna što je danas, niti zna što želi činiti! Mudro i pametno je ponavljati činjenice koje mi ne smijemo zaboraviti ili zanemariti. Iz istih razloga naš je Spasitelj, Sin Božji, Gospodin Isus Krist namjerno ponavljao svojim učenicima i nekoliko puta iste stvari! Također, iz istih razloga mi ne pomažemo današnjoj crkvi, a ujedno i nama samima ako zanemarujemo i ne proučavamo Nacističko doba. S proučavanjem toga doba mi sebe pripremamo za upitnu budućnost!

"Hitler's Cross" napisao je 1995. godine Erwin W. Lutzer, pastor Moody Church u Chicagu i veoma poznati internacionalni kršćanski predavač, radio ličnost i pisac dvadesetak knjiga. Knjiga je priča o naciji čija crkva je zaboravila svoju osnovnu zadaću i koja je svoju grešku uočila prekasno. Istovremeno knjiga otkriva kako je Isusov križ kao simbol bio iskorišten za nacističku propagandu, ujedno vidjet ćemo kako nam Nacističko doba služi kao pouka (Amerikancima, nama Hrvatima i cijelome svijetu!) koja nas upozorava, poziva nas i ujedno predviđa što nam se može dogoditi u skoroj budućnosti. Hoćemo li se obazirati na upozoravanje, prihvatiti poziv i prepoznati lukavu prijevaru ovisi isključivo o nama samima! Ovo je moj osvrt iz nebiblij-

ske (ljudske) i biblijske (Božje) perspektive razumijevanja i gledanja o ovoj izvanredno informativnoj knjizi.

Njemačka i filozofska korijenja

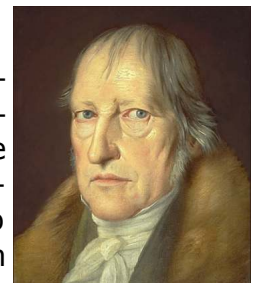
Živio i radio sam kao mladić u Zapadnoj Njemačkoj od 1960. do 1967. godine. Igrajući nogomet u njemačkim klubovima imao sam dobru prigodu upoznati svoje suigrače Nijemce. Na moj upit o drugom svjetskom ratu, nacizmu i Hitleru nikada nisu željeli pričati. Šutjeli su kao zaliveni! Nakon što sam postao "biblijski nanovo rođen kršćanin" 1978. godine u Americi razumio sam malo više zašto Nijemci ne vole pričati o svojoj najnovijoj povijesti. Tek kada sam pročitao knjigu "Hitler's Cross" razumio sam bolje zašto je Nijemcima tema o drugom svjetskom ratu, nacizmu i Hitleru nepoželjna.

Mnogi ljudi misle da filozof sjedi u kuli i filozofira teoriju koja ima malo veze sa životom običnih radnih ljudi. Činjenica je da su filozofi često vladali državama (Karl Marx, na primjer). To što čovjek danas uči u filozofskim školskim razredima, čovjek s ulice sutra to vjeruje. Nijemci su imali svoje izvanredne filozofe koji su bili poznati na daleko po svom učenju i pisanju. Oni su pripremali tlo i ujedno su posijali zrno nacionalizma i mržnje prema Židovima. Jesu li bili svjesni toga ili ne, oni su u stvari pravili put Hitleru. Upoznajmo samo dvoje od njih.

Georg Hegel (1770-1831)

Rat, po mišljenju Hegela potreban je kao veliki čistilac moralnog zdravlja ljudi. Za osobne moralne vrline, kao što su poniznost i strpljenje, one ne smiju po Hegelu stajati na putu državnog poslovanju. U biti, država mora ugušiti takvo "nevino cvijeće" Osobna moralnost mora biti osobna, a državna moralnost je sama nešto drugo! Hegel je proricao sjajnu budućnost Njemačkoj, jer ona to zaslužuje zbog svoje specifičnosti i ona će se sigurno opet uzdignuti.

Hegel je poricao jedinstvenost kršćanstva i zahtijevao je da se Stari Zavjet ignorira radi Židovskih ko-

rijenja. Prava kršćanska vjera pripada samo pravom rodu, a to je Njemački rod. Po razumijevanju Hegela i njegovoj filozofiji novo kršćanstvo mora se razviti i koje će biti po mjeri veličine Njemačkog duha.

Friedrich Nietzsche (1844-1900)

U svojoj knjizi "Antichrist" Friedrich Nietzsche napisao je o kršćanstvu kao veliko prokletstvo, ogromno i najskrovitije izopačivanje, i jedna moralna sramota čovječanstva! Nietzsche je smatrao kršćanstvo kao najveću zavodljivu laž koja postoji. Kršćanstvo je sa svojim isticanjem vrlina milosti i oprosta učinilo Njemačku slabom. Ne smijemo zaboraviti da je Nietzsche objavio Božju smrt u svome pisanju.

Nietzsche je znao da Božjom smrću nestaje ljudske odgovornosti za krivicu i da se mora naći nasljednik mrtvome Bogu. Isto tako, Nietzsche je znao da u bezbožnoj državi vladaju jači nad slabima. Friedrich Nietzsche je najavio dolazak "master race" i nadčovjeka koji će ujediniti Njemačku i svijet, i oni će postati vladari ovoga svijeta! Nietzsche je umro 1900. godine i nije vidio uspon "Third Reicha" i širenje bezbožnog komunizma, ali njegovo predviđanje krvoprolića u dvadesetom stoljeću, nažalost se je ostvarilo!

Adolf Hitler (1889- 1945)

Hitler je obožavao Nietzschea i njegovu filozofiju o smrću Boga. S nestankom Boga vrata su bila otvo-

rena za Nietzscheovu "superrace" i nadčovjeka koji će dominirati svijetom. Možda možemo sada malo bolje razumjeti koncentracijske logore. Ideje uvijek snose posljedice, a spoznaja da je Bog mrtav oslobađa ljude da čine što žele. Da se pobune i da slijede svoju neobuzdanu želju da imaju moć. Smrću Boga čovjek postaje neukročena zvijer.

S nestankom Boga iz svijesti vladajuće elite i podizanjem državnih zakona iznad običnih ljudi, Hitler je bio slobodan da nastavi sa svojim planom. Dostojevski je imao pravo kada je napisao "Ako ne postoji Bog, sve je dopušteno!" Rudolph Hess je napisao u svome istraživanju da je bog (Hitler) svojom moći preuzeo vlast i da će milijuni biti obmanjeni njegovom umiljatošću. Uzevši Isusov križ i istaknuvši njegovu ljubav i oprost Hitler ga je zamijenio sa slomljenim križem koji je trebao Njemačku svojom snagom učiniti opet velikom silom. Hitler nije mirovao tako dugo dok njegov križ nije prevladao! Sada je vrijeme kada možemo gledati daljnje događaje kroz leću Svetog pisma, Biblije, Božje riječi. Bog nije samo gledao događaje iz raja.

Konačno, On je onaj koji postavlja i skida vođe. Njegove prste možemo vidjeti i tijekom nacističke povijesti.

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (2)

Mieczysław Malinski

MIR VAMA!

Ne pomišljaj na svoju smrt, a da ne pomisliš na uskrsnuće. Ne prebrajaj s užasom godine koje si odživio i ne računaj, ostaje li ti još mnogo ili malo. Ne zagledaj zaprepashteno svoje ostarjelo lice, bore koje su ga izbrazdale, prosijedu kosu, moći koje te napuštaju.

Ne pomišljaj na svoju smrt, a da ne pomisliš na uskrsnuće!

2. vazmena A, Iv 20, 19-31

POVJEROVAO SI

Ne ćeš moći zatajiti, da si pošten čovjek. Ne ćeš moći zatajiti, da si Kristov učenik. Tako se nešto ne može zatajiti.

Kad nitko ne bi znao da si kršćanin, tada zaista ne bi bio kršćanin. Kad nitko ne bi znao da si pošten čovjek, to bi značilo da uopće nisi pošten.

2. vazmena B, Iv 20, 19-31

BLAŽENI KOJI VJERUJU

Šimun je povjerovao i pošao za Isusom. Toma je povjerovao. Povjerovali su i drugi apostoli. Je li povjerovao Juda?

Vjerovati znači nasljedovati. Vjerovati znači biti zahvaćen. Vjerovati znači truditi se u nasljedovanju. Gdje nema nasljedovanja nema zahvaćenosti – nema vjere. Vjeruješ li zaista u Krista?

2. vazmena C, Iv 20, 19-31

**IV^a
USKRSNA
NEDJELJA
GODINA B**

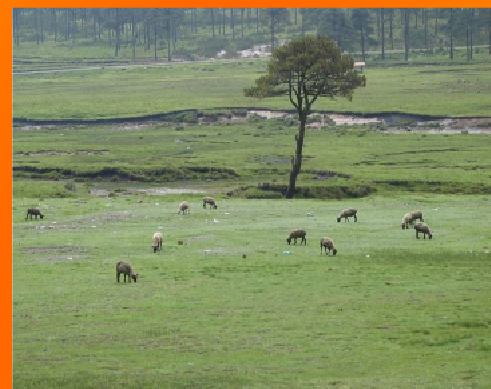
Ivan 10, 11-18

**U ono vrijeme: Reče Isus:
»Ja sam pastir dobri.
Pastir dobri život svoj polaže za ovce.**

**Najamnik - koji nije pastir i nije vlasnik
ovaca - kad vidi vuka gdje dolazi,**

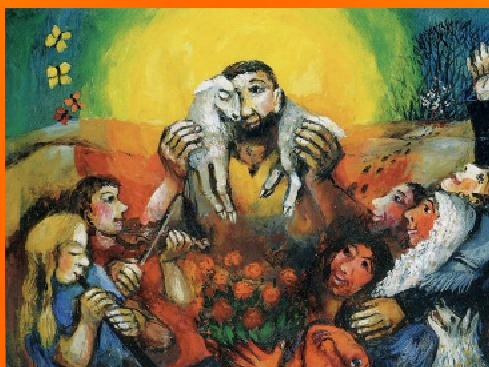
**ostavlja ovce i bježi,
a vuk ih grabi i razgoni:**

najamnik je i nije mu do ovaca.

**Ja sam pastir
dobri
i poznajem
svoje i mene
poznaju moje,**

**kao što mene poznaje Otac i ja poznajem
Oca i život svoj polažem za ovce.**

**Imam i drugih
ovaca, koje nisu iz
ovog
ovčinjaka.**

I njih treba da dovedem i glas će moj čuti i bit će jedno stado, jedan pastir.

Zbog toga me i ljubi Otac što polažem život svoj da ga opet uzmem.

Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet uzeti ga.

Tu zapovijed primih od Oca svoga.«

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697
E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

DAVID, JEDAN NJEGOV SLJEDBENIK

Halil Džubran, ISUS, SIN ČOVJEČJI, Grafički zavod Hrvatske, Zagreb, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 1990.

Nisam shvatio značenja Njegovih propovijedi ni Njegovih prispodoba sve dok nije nestao iz naše sredine. Ne, nisam shvatio sve dok se riječi Njegove nisu pred mojim očima pretočile u žive likove i pretvorile u tijela što kroče u povorci moga vlastitog dana.

Dopustite da vam ovo ispričam: Neke noći sjedio sam u kući duboko zamišljen, prisjećajući se

riječi Njegovih i djela Njegovih kako bih ih mogao zapisati u knjigu, kadli mi u kuću dođoše tri lopova. Pa iako sam znao da su mi došli oteti dobra, bijah previše zaokupljen poslom da ih dočekam s mačem, pa čak i samo da ih upitam: „Sto radite ovdje?“

I nastavih pisati sjećanja na Učitelja.

A kad lopovi odoše, sjetih se riječi Njegovih: „Onome koji ti hoće odnijeti jedan kaput, dopusti da ti odnese i drugi kaput.“

I shvatih.

Dok sjedah zapisujući riječi Njegove, nitko me nije mogao zaustaviti, pa i da mi htjede odnijeti svu imovinu.

Jer, iako ću čuvati svoju imovinu i sebe sama, znam gdje leži veće blago.

ANTICA DOBIVA SAVJETNIKA

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

Ibrahim: Spremni!

A: Nema g. Ustrajnića?

Ibrahim: Tu je. Tu je. Evo ga.

A: Spremni.

B: Spremni.

A: Užurbani ste?

B: Očekujemo gosta.

A: Nešto novo.

B: Novo i staro. Širi se Nova Ustaška Stranka. Sve je više poslova. Ne uspijevamo na sve

stići.

A: Niste valjda umorni?

B: Ma kakvi. Samo trebam pomoćnika.

A: Našli ste ga?

B: Jesam!

A: Neka poznata osoba.

B: Da. Vrlo poznata. I vrlo sposobna. Gospodin ministar Dragan Primorac.

A: Ma nemojte kaz'ti.

B: Ozbiljno. Jure donesi „Novi list“.

A: Nisam ništa primijetio.

B: Sve se vidi između redova. Čitaj Jure.

Jure: „Primorac trenutno razmatra više verzija svoje budućnosti, od povratka u znanstvene vode do odlaska u Izrael za savjetnika premijeru Netanyahu.“

B: Čitaj dalje.

Jure: „Primorac ni po čemu nije bio značajan ministara, a nije ni znanstvenik, kažu u Predsjedništvu HDZa.“

A: To je dakle.

B: Naravno.

A: Imam dojam kako u svemu tome i Vi imate svoje prste.

B: Ha, ha, ha!

A: Znam da ste dobri sa Sanderom.

B: Svi smo mi Mirko Norac!

A: I što bi g. Primorac trebao raditi za Vas?

B: Istražiti do kraja genetsko podrijetlo partizana.

A: To se zna. Potječu od majmuna.

B: Da. Ali od kojih majmuna. Neki majmuni, naime, imaju nešto, kakvog takvog, mozga, a partizani ga uopće nemaju.

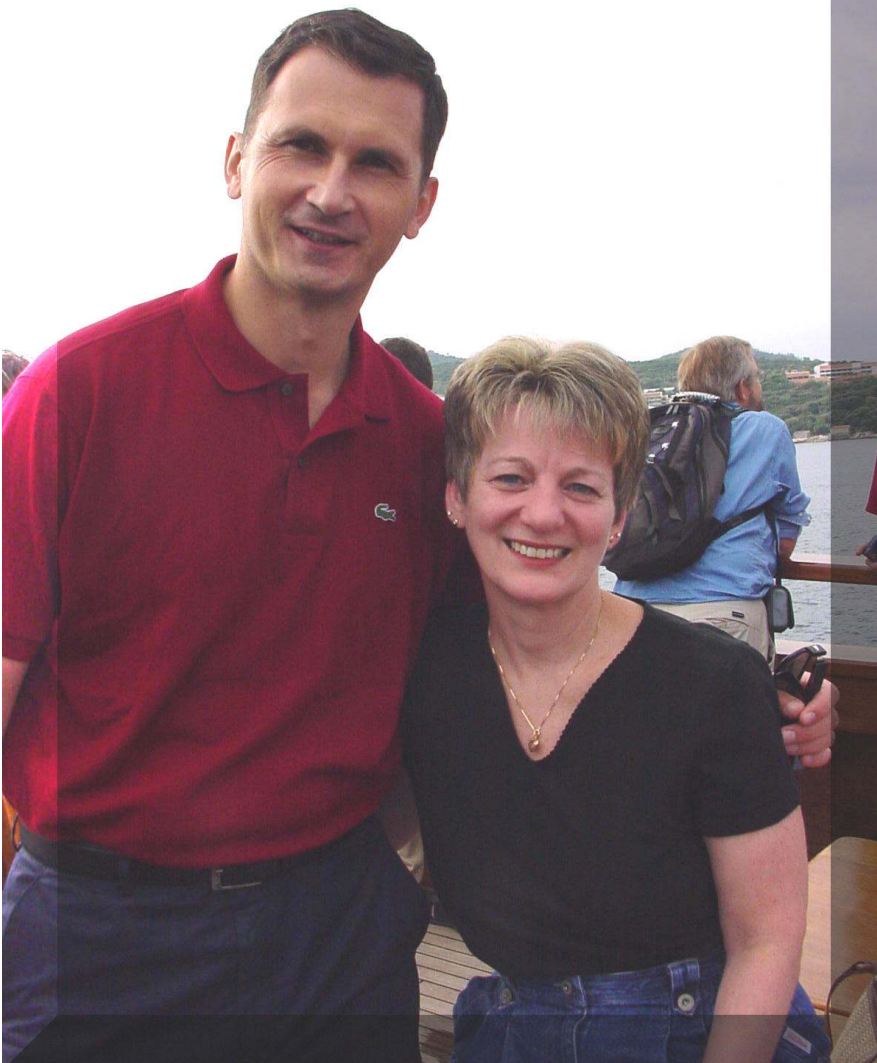
Ibrahim: Dolazi!

A: Ne ću smetati.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

JASIN

Sastojine za biskvit:

4 jaja, 6 šalica šećera,
1 šalica ulja, 4 šalice mlijeka,
1 prašak za pecivo,
3 šalice mljevenih oraha i
5 šalica brašna.

Sastojine za nadjev:

12 žlica šećera, 6 žlica vode,
2 rebra čokolade,
4 šalice mljevenih oraha
(20 dag oraha) i
15 dag margarina.

Sastojine za glazuru:

3 rebra čokolade,
3 žlice šećera,
3 žlice vode,
par kapi ulja
(mala žličica za crnu
kavu ulja) i
7 dag margarina.

Napomena: Mjera je mala šalica za crnu kavu

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada biskvita: Mikserom izraditi 4 jaja, 6 šalica šećera i 1 šalicu ulja. Dodati 4 šalice mlijeka i 1 prašak za pecivo, te izmiješati. Umiješati 3 šalice mljevenih oraha i 5 šalica brašna. Veliku tepsiju (od električnog štednjaka) obložiti folijom, pomastiti i pobrašniti. Smjesu istresti u tepsiju i peći u zagrijanoj pećnici na 200°C oko 30-35 minuta.

Izrada nadjeva: Prokuhati 12 žlica šećera i 6 žlica vode, dodati 2 rebra čokolade. Kuhati na laganoj vatri dok se čokolada ne otopi. Umiješati 4 šalice mljevenih oraha (20 dag oraha), te sve zajedno prokuhati. Skinuti sa štednjaka i umiješati 15 dag margarina. Ostaviti da se ohladi.

Izrada glazure: Prokuhati 3 žlice šećera i 3 žlice vode. Dodati 3 rebra čokolade i par kapi ulja. Kuhati na laganoj vatri dok se čokolada ne otopi. Kad se počne zgušnjavati umiješati 7 dag margarina, prokuhati i prelići preko kolača.

Završna obrada: Biskvit prerezati po pola i skinuti s folije. Cijelu kremu namazati na jednu polovicu biskvita. Preklopiti drugom polovicom. Odozgor prelići glazuru od čokolade.

NOVA STRANKA - NOVE LAŽI

Opet optužuju hrvatsko iseljništvo za sva zlodjela koja su napravili bivši članovi Saveza komunista i njihovi udbaši.

Gospoda Niko Šoljak i Željko Vinski u svojoj proklamaciji priloženoj pozivu na sabor Stranke hrvatskog zajedništva, koju su oni izgleda već osnovali, pokušavaju na stari komunistički način staviti tu svoju stranku na tržište Hrvatskom narodu u domovini i u iseljništvu. Oni optužuju hrvatsko iseljništvo da smo podanici udbe, kriminalci, propalice, itd. Idu toliko daleko da optužuju najveće hrvatske junake koji su stvorili hrvatsku vojsku i državu.

Poštovana gospodo u Stranci hrvatskog zajedništva, prije nego stvarate i pozivate ljude na vaš sabor, trebali bi upoznati istinu kako se stvarala Hrvatska Država i koju ulogu je odigralo hrvatsko iseljništvo u stvaranju naše države. U samom početku demokratskih izbora 1990., hrvatsko iseljništvo se odmah uključilo u organiziranje obrane od srbo-komunističke Jugoslavije. Mi smo ovdje u Americi skupljali novac za oružje preko Hrvatskog nacionalnog fonda da bi smo se obranili od imperijalizma srpske dinastije. Samo iz Amerike smo poslali milijune dolara, da ne spominjem druge prekomorske zemlje i Europu. Trebate znati da se odavde iz Amerike vratilo oko 70 osoba braniti svoju domovinu, dobrovoljno, bez bilo kakvog interesa.

Navodim samo neke: iz New Yorka gospoda Ivan Vujičević s 47 ljudi, Jozo Vukušić, Nedo Sovulj (veliki hrvatski sin), Nijaz Batlak, zvani Daidža, koji je obranio hrvatski jug i zaslužio čin generala HV. Iz Chicaga dragovoljci su bili Robert Šego iz Chicaga s grupom, a iz Sacramenta, California, grupa s g. Marijanom Bilaverom, koji je bio časnik u američkim marincima. Iz Los Angelesa je grupa od 13 osoba s Davorom Strenjom i Nedjeljkom Rudelom. I ostali, da ih sada ne nabrajam. Iz San Josea, grupa s Jozom Vlašićem. Ovdje moram spomenuti g. Antu Šangu i g. Marka Pehardu koji su zajedno s mojom malenkosti neumorno radili i pomagali u koordinaciji slanja ljudi u domovinu. Sam g. Šango vratio se u domovinu s obitelji. Svi ovi ljudi bili su časni i poštenu radnici, neki čak visoko obrazovani, kao što je pravnik g. Davor Strenja, koji danas radi u Hrvatskoj. Neki od njih bili su čak stručnjaci za upotrebu specijalnog oružja kao što su Stinger missiles i strijele. Služili su i bili obučeni u redovima Američke vojske, a poneki su bili časnici. Nitko od njih nije bio propalica niti kriminalac, kako navodi Šoljkova proklamacija. Oni su bili časni hrvatski domoljubi.

Iz legije stranaca vratili su se vojni stručnjaci na čelu s Antom Roso: Ante Filipović, Ilija Tot, Ante Gotovina, Ivan Skander, zvani Zulu, Ivan Glasnović iz Kanade, svi s namjerom organiziranja hrvatskih specijalnih postrojbi. Svima nam je poznato da su ovi legionari na čelu s Antom Rosom stvorili kampove za treniranje specijalnih postrojbi Hrvatske vojske. Bez njih nikada ne bi bilo Hrvatske vojske ni države. Iz Paragvaja, vratio se Miro Barešić, kojeg su članovi Udbe Manolić i Perković (na čelu s Gojkom Šuškom) odmah dali ubiti čim je došao u Hrvatsku, s još trojicom bojovnika, a da nitko do sada za te zločine nije odgovarao. Treba spomenuti i ubojstvo Blaža Kraljevića s još jedanaestoricom bojovnika. Ovi ljudi i događaji su meni osobno poznati, a ima ih mnogo više. Mi iz iseljništva financirali smo Hrvatsku vojsku.

Jugoslavenski generali kad su vidjeli da imamo sposobnost obraniti svoju domovinu, a pod prijetnjom Slobodana Milošević, prebacili su se u redove hrvatskih postrojbi, jer drugoga izbora nisu imali. Bez hrvatskih legionara koji su urezali svoja imena i svoje žrtve u povijest i spas hrvatskog naroda i države, zaslužuju najveću zahvalnost za obranu i pobjedu nad velikosrbskim neprijateljem. Oni nisu ni SKJ niti SKH, niti neradnici, kriminalci i propalice, kako ih vi nazivate, već časni domoljubi.

Treba naglasiti da niti jedan povratnik niti poslovni čovjek iz Amerike nije uništio ni jedno poduzeće, banku ili ošteti hrvatsko gospodarstvo, već naprotiv, asimilirali su se u Hrvatskoj i časno nastavili živjeti; kupili su svoje stanove i kuće s novcem koji su stekli na Zapadu. A poneki još i danas rade za nacionalne potrebe. Treba spomenuti Hrvate iz Clevelanda (Ohio) i Chicaga, New Yorka, Saint Paula, Minnesote, koji su neumorno radili i pomagali na sve moguće načine da stvorimo Hrvatsku Državu. Nekoliko Hrvata iz Clevelanda kupilo je Hotel Dubrovnik u Zagrebu sa svojim novcem kojeg su časno zaradili, a ne kako pišu komunističke novine, da su ga dobili za badava. Daj Bože da smo mi iz iseljništva svi kupili hrvatske objekte, poduzeća i banke, ne bi danas imali dug 45 milijardi eura.

Gospodo u Stranci hrvatskog zajedništva: tko vam daje pravo da širite laži i klevete protiv hrvatskog iseljništva? Je li to još uvijek ostatak Kumrovačke škole - posvadi pa vladaj? Bez hrvatskog iseljništva ne bi bilo ni Hrvatske vojske ni države; pa vi to voljeli ili ne. Hrvate u iseljništvu nije interesiralo koja će stranka voditi državu. Nas je samo interesiralo stvoriti Hrvatsku državu bez daljnjega. Ne, naša povijesna nesložnost i glupe ideologije za kojima

smo trčali kao guske u maglu i bili tuđe sluge velikih gospodara. Svaka nacija i stranka koja ne slavi svoje junake osuđena je na propast, ili ona ili država.

Vjerujem da su gospoda iz Kanade na čelu s udbašem Gojkom Šuškom, kao i njegova grupa, bili kontraproduktivni hrvatskim nacionalnim interesima. Pokazalo se da su više truda uložili u to kako opljačkati i obogatiti sebe, na krvi svojih junaka, koji su dali svoje živote i ugradili ih u temelje Hrvatske Države i demokracije. Vi nastavljate kao predhodne stranke, hoću reći HDZ i SDP, koje smo mi iz iseljeništva financirali da predvode hrvatsku naciju, a za zahvalnost nam na Zapad šalju udbaše, koji danas Hrvatsku predstavljaju u diplomatskim predstavništvima koji su nas ubijali i prognali iz svoje domovine. Doći će vrijeme kad će istina pobijediti, ili ćemo opet biti robovi europske aristokracije, ako budemo ovako nastavili.

Gospodo Niko Šoljak i Željko Vinski, apeliram na vas da ispravite ove laži koje ste počinili protiv najboljih hrvatskih sinova. Radili vi to na svoju ruku ili ste nečija tuđa produžena sluganska ruka, svejedno je, takav način djelovanja ne će pomoći ni vama niti Hrvatskoj Državi.

Uz hrvatski pozdrav Bog i Hrvati!

Marko Rudela, California
hrvatska5@sbcglobal.net

MOJ ODGOVOR MARKU RUDELI

Poštovana gospodo,

Kako ste primili jedan ishitren napad-komentar na predgovor o utemeljenju nove hrvatske STRANKE HRVATSKOG ZAJEDNIŠTVA od g. Marka Rudele, ponukan sam da odgovorim i Marku i mnogima od Vas koje je alarmantno i "optužujući" pokušao degradirati g. Marko. Pokušaj pronalaska izlaza u političkoj gunguli u našoj Domovini je trebalo pohvaliti i podržati. Nigdje nije napadnut niti jedan ISKRENI I DOMOLJUBNI POVRATNIK, a što Marko zaboravlja da je u emigraciji bilo mnogo hohštaplera koji su na "nacionalnim svetinjama" živjeli kao paraziti-neradnici, kockari i što se dobar broj vratio nazad vjerojatno, jer su im "stare gazde" prestale davati mjesečne plaće, i danas su na teret države. Svijetle točke naših "legionara" i poštenih povratnika su spomenute, pa bi trebalo svima biti jasno da u iseljeništvu nisu živjeli samo "anđeli", te je zbog toga stavljena primjedba i Marku Rudeli, jer nije časno staviti na sva zvona neistinite insinuuacije.

Pozdrav svim državotvornim Hrvatima i Hrvatima. Počnimo popravljati političku pozornicu u Hrvatskoj, jer politički kurs ove vlade (zaduženje oko 100 milijardi US dolara, besposlica, korupcija, nemoral) su DEFINITIVNO OPASNIJI od diktatorskih režima. U ISKORJENJENJE HRVATA U HRVATSKOJ I SIGURAN PUT U NESTANKU HRVATSKE DRŽAVE.

Ivo Jolić, dipl. ing.
Toronto
johnjolic@hotmail.com

MI DRAGOVOLJCI IZ 1990.

Poštovani,

Nadam se da će se i za mene netko nekada zapitati, jer ne mogu podnijeti omalovažavanja crvenih komunista i udbaša. Sudionikom sam Domovinskog rata. Za koga smo se mi to borili dok su drugi krali i opljačkali novu hrvatsku državu. Mi smo je branili zato, ako netko treba govoriti, onda smo to mi iz 1990., jer pitam s poslije ovog saznanja, a to je da je Vlaisavljević Jadranka četnikuša i da ju je odgojio vojvoda na Papuku. Sramota. Ta ista uzela je prezime svog bivšeg muža. Sramotno za nas koji smo obespravljeni i omalovažavani. Zato neka Bog čuva Hrvate i pomogne nama koji smo dali dio sebe u obrani nove Republike Hrvatske.

Bog i Hrvati!

Pozdrav svima onima koji su u rat krenuli 1990.

Ranko Bokan, Koprivnica
rboban63@gmail.com

NEMOĆNO GLEDAM KAKO TONE DOM

Ima jedna zemlja, divna maštovita, puna ljepote snova i blaga, morem ukrašena, ravna i brdovita, svima mila, svima draga. Ali ima nešto što joj fali, osmijeh na licu i budućnost, pravda za koju smo živote dali, štovatelji naslijeđa i čestitosti. Nemoćno gledam kako tone dom, u ratu razrušen u miru opljačkan, a od velikih uzvika svoj na svom, odjekuje represija iz dana u dan. Lijepom našom su harali, razni režimi i krvopije, a demokracija koju smo u krvi stvarali, donijela je najveću pošast utopije. Moralno smo u mraku i izranjavani, u novom ruhu strahovlade, osuđeni bez suda i izdani, osjećam ih kao ratne barikade.

Milan Živković, Vukovar
hakibraha@gmail.com

OBAVIJEST

SPOMEN-POHOD

JAZOVKA 2009.

Sv. misu zadušnicu na Jazovki dne 22. lipnja u 12 sati predvodit će pomoćni biskup mons. Valentin Pozaić.

U znak vječne počasti mučenicima, koji po Bleiburzima, Križopućima, Jazovkama, Vukovarima i Srebrenicama, te po sudištima poput Haaga dadoše i daju sebe, da Dom obstane i jednom uzkrsne u cjelovitoj slobodi.

**HOZ - Hrvatski Obredni Zdrug - JAZOVKA služeći
obćemu Dobru djelom za Dom poziva na**

SPOMEN-POHOD JAZOVKA 2009.

dne 22. lipnja 2009. (ponedjeljak)

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković